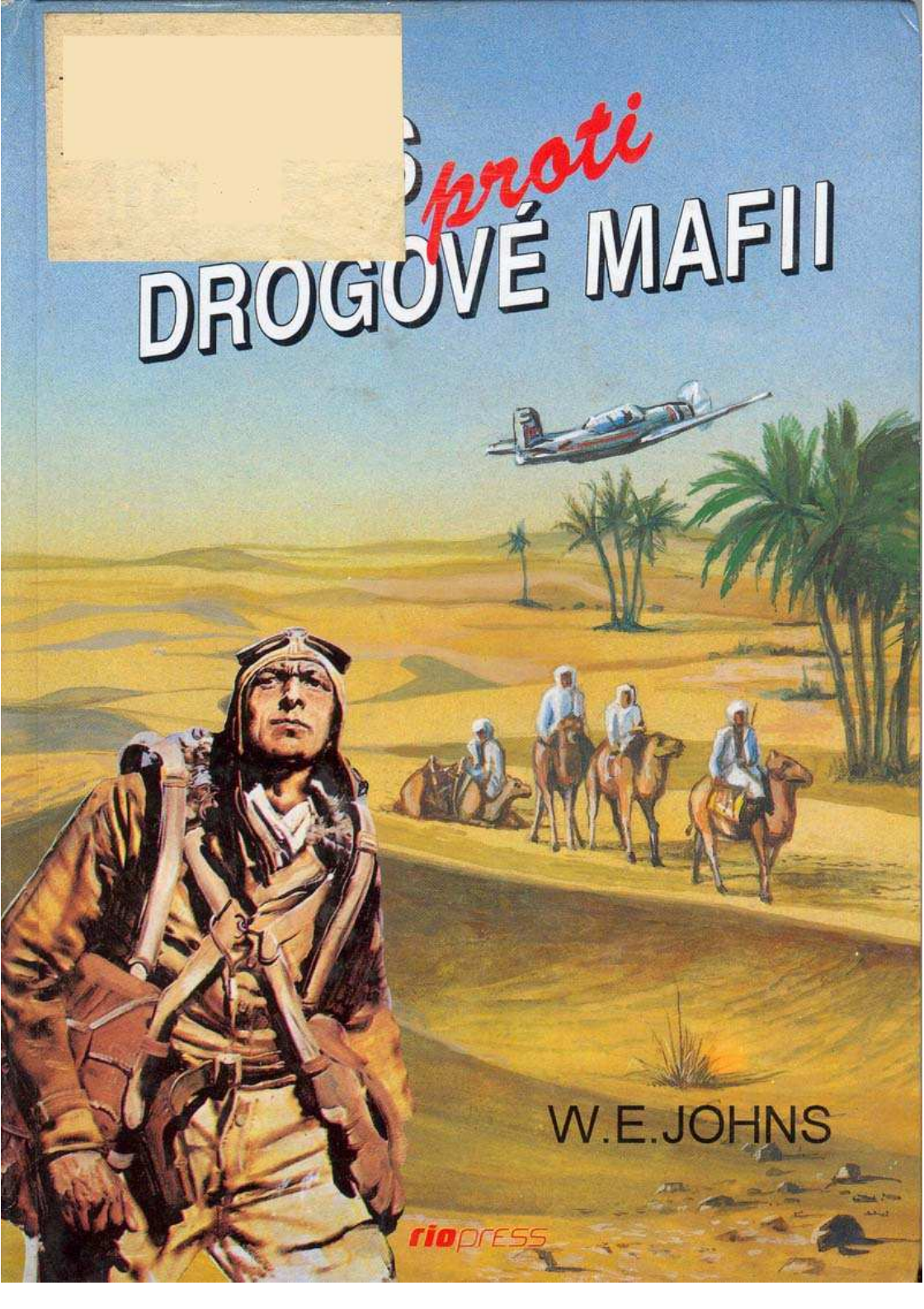
proti DROGOVÉ MAFII

W. E. JOHNS

riopress

W. E. Johns

BIGGLES PROTI DROGOVÉ MAFII

RIOPRESS

Praha 1996

W. E. Johns
BIGGLES PROTI DROGOVÉ MAFII

Přeložil Pavel Jansa

Předmluva

V době, kdy musel čelit muži jménem Nicolo Ambrimos, věděl už Biggles hodně o nejrůznějších darebácích i o tom, co dovedou. Celý život se odněkud někam přesunoval a díky tomu se stál opravdovým znalcem povrchu naší zeměkoule. Není divu, když se na ni pořád díval z výšek.

Ambrimos nebyl první člověk, který hledal v obchodě s narkotiky zdroj obrovských zisků. Drogy lze poměrně snadno vyrábět a vždy se najde dostatek nešťastníků, kteří jsou za ně ochotni platit jakoukoliv cenu. Drogy jsou známy od nepaměti a skoro každá oblast světa je proslulá určitým druhem těchto látek. Na Dálném východě to bylo opium, Blízký východ proslavil pod různými názvy látky z konopí, jihoameričané dávali přednost kokainu z listů koky, na Sibiři došly obliby látky obsažené v houbách a v Himalájích zase bobulky durmanu.

Snad nikde na světě se závislost na drogách nerozšířila takovou měrou jako v Egyptě. Vznikla tam reálná hrozba, že domorodé obyvatelstvo zcela zničí hašiš, pokud se nepodaří tvrdě postihnout jeho distributory.

V poválečném období se v USA během známých „válek“ mezi gangstery objevilo úplně nové nebezpečí v podobě mexické plevele zvané marihuana. Pod jejím neblahým vlivem se dokonce vraždilo, protože se ukázalo, že zbavuje lidi strachu z následků jejich činů. Ale i tato opovrženíhodná skvrna civilizace se začala jevit méně hrozivě, když přišly zprávy o daleko zákeřnějším nebezpečí V Londýně se objevila droga zvaná gurra. Odkud se sem dostála?

Byl to právě Biggles, koho pověřili vysoce nebezpečným úkolem to vypátrat. Nakolik byl úspěšný, budete mít možnost posoudit na následujících stránkách…

Porada ve Scotland Yardu

„Konečně – Bigglesworth. Posaďte se," pronesl s ulehčením letecký plukovník Raymond, velitel zvláštního leteckého oddílu se sídlem v legendární budově New Scotland Yardu. Muž, jehož takto oslovil, byl jeho šéfpilot, seržant Bigglesworth, přáteli oslovovaný zkráceně jako Biggles. Vstoupil do místnosti, strnul v pozoru a na plukovníkovo vyzvání se posadil. V jeho klidné tváři se nepohnul ani sval.

„Mám pro vás pár novinek," pokračoval plukovník a jeho rty přelétl pobavený úsměv.

„Povídejte, pane," odtušil zasmušile Biggles. „Poslouchám."

„Za své úsilí jste byl povýšen."

Biggles zpozorněl: „Cože jsem byl?"

„Povýšen."

„Do jaké hodnosti?"

„Do hodnosti leteckého kriminálního inspektora, což je, shodou okolností, úplně nový pojem v historii Scotland Yardu."

Biggles potřásl hlavou a zamumlal: „No tohle… To je teda věc… Jak se to doví Bertie, spolkne svůj monokl. Smím se zeptat, komu za to vděčím?"

„Nikomu menšímu než řediteli Yardu."

„Nepovažujte mě za nevděčného, pane, ale snad bylo lepší zůstat u obyčejného seržanta. Ten nový titul se snad nedá ani vyslovit," reagoval Biggles bez nadšení. „Očekává se, že díky tomu budu muset dělat nějaké mimořádné věci? Příliš mnoho odpovědnosti mě vždycky připraví o smysl pro humor, kterému vděčím za to, že můžu létat s lehkým srdcem a pro radost."

„Nebude to tak horké," pousmál se plukovník letectva. „Máte pořád tak moc práce?"

„Vypadá to, že bych to už mohl brzy dorazit," odpověděl Biggles. Oba měli na mysli úkol, pro jehož splnění byl před několika týdny určen právě Biggles. Ministerstvo financí konečně s váháním souhlasilo, aby policejní sbor mohl držet krok s dobou. Uvolnilo přiměřenou částku k vytvoření a vybavení zvláštní letecké jednotky,

protože doposud se letecká policie musela spoléhat jenom na pomoc ministerstva letectví, pokud šlo o stroje, obsluhu nebo jejich servis. Vyčleněné prostředky nestačily na samostatné letiště, ale pokryly výdaje na pronájem hangáru na londýnském letišti Gatwick, na potřebný personál a nanejvýš dvě letadla typů, které se v RAF už ocitly na listině vyřazených. Nepřicházelo vůbec v úvahu, že by nová jednotka disponovala všemi typy velkých i malých letounů včetně námořních a obojživelných, které jsou vhodné pro vysoce specializovanou práci kdekoli na světě. Problém však byl překonán při jednání na ministerstvu letectví, kde byl styčný důstojník zmocněn, aby si v případě potřeby vyžádal kterýkoli z potřebných moderních typů k zapůjčení.

Na organizační struktuře této jednotky Biggles právě soustředěně pracoval a třeba říci, že toho bylo třeba udělat hodně. Do policejního sboru se najímali kvalifikovaní mechanici i obsluha vysílaček pro spojení mezi piloty a jejich hlavním stanem a též s policejními vozy na zemi.

„Pro velení pozemnímu personálu jsem získal svého starého známého – leteckého seržanta Smythe," sděloval plukovníkovi Biggles. „Zajistil jsem každodenní čtyřiadvacetihodinové rádiové spojení. Budete se s námi teď moci spojit kdykoliv bude třeba. Doufám, že brzy budeme mít i dozorčího důstojníka, který bude v trvalé pohotovosti i s letadlem, pro případ nějaké naléhavé situace."

Plukovník přikývl: „Správně. Postupuje to dobře. Přidělím vám zvláštní kód, abych mohl komunikovat s vámi i s pozemním personálem, aniž by se zbytek světa bavil naší konverzací."

„To bude užitečné," souhlasil Biggles. „A je tu ještě něco. Doufám, že ředitel nebude mít nějaký směšný nápad a nepřidělí naší nové jednotce běžnou policejní rutinu. Ujišťuji vás, že toho dne, kdy mi nařídíte sledovat dopravu v prostoru dostihového závodiště v Epsomu, budete mít na stole moji rezignaci. Dovedu si představit zajímavější práci než je hlídání, na které výpadovce došlo k zácpě."

Plukovník se rozesmál nahlas: „Nemyslím, že by to zašlo tak daleko. Podobné názory jsme už překonali." Uchopil jednu cigaretu, ležící před ním na stole a gestem ji nabídl svému návštěvníkovi: „Nechcete se uklidnit dobrou cigaretou?"

Biggles pohlédl na cigaretu a pak se podíval plukovníkovi zpříma do očí: „Copak je s tou cigaretou?“ V jeho hlase zaznělo podezření.

„Pročpak si myslíte, že s ní není něco v pořádku?“

„Pokud máte tamhle na stole po ruce svoji dózu na cigarety, je přinejmenším divné, že mi nabízíte právě tu jednu,“ odpověděl Biggles.

Plukovník Raymond se rozesmál podruhé: „Máte úplnou pravdu. Vidím, že si svoji novou hodnost zasloužíte.“

Biggles uchopil nabízenou cigaretu, prohlédl si ji, přičichl a položil ji zpět.

„Vypadá normálně až na to, že na ní není značka výrobce… Opravdu mi ji nabízíte, abych ji vykouřil?“

„Ne. Možná by vám chutnala až moc, ale rozhodně by vám neprospěla.“

„A co by se mi stalo?“

„Po několika tazích byste se dostal do duševního rozpoložení, které přesahuje naše chápání,“ řekl plukovník. Spojil své prsty a vzhlédl ke stropu. „Slyšel byste nádhernou hudbu, vstoupil byste do říše snů a pohádek. Mohl byste se stát obrem, plout v oblacích vstříc životu bez bolestí, který plyne ve věčné harmonii a radovánkách.“

Biggles vzdychl: „Líčíte mi přesně to, pane, po čem toužím celý život. Nemáte těch cigaret aspoň tisíc?“

„Bohužel mám jenom tu jedinou.“

„Tak kdo vám potom vylíčil tu sugestivní vidinu ráje?“

„Muž, který vykouřil jednu podobnou.“

„Je v ní droga?“

„Určitý druh drogy.“

„Zní to ohromně.“

Bigglesův nadřízený přikývl: „Mohlo by to znít jako ohromná historka, ale já jsem vás zavolal spíš proto, abych probudil vaši představivost. Zavolal jsem vás, protože jsme se ocitli tváří v tvář hrozbě, která by mohla zničit náš svět, pokud bychom ji nechali volně rozbujet. Věřím, že budete schopen přispět svými návrhy.“

„Předpokládáte, že to bude práce pro letce?“

„Nevím,“ zaváhal plukovník. „Není to vyloučeno. V současné době vám nepovím, co bude v naší práci teď nejdůležitější. Možná to bude na vás jako ušité, možná, že ne… Vylíčil jsem vám to, čekám, že teď budete povídat vy mně.“

„Měl byste námitky, pane, kdybych sem teď povolal své chlapce?“ zeptal se Biggles. „Chtěl bych si ušetřit neustálé opakování všech informací, pokud se budeme na případu podílet. Vždycky je dobré povědět na začátku všechno všem… Mimochodem –Algy Lacey je mimo, protože jsem mu dal týdenní dovolenou. Prý se teď plaví na čísi jachtě.“

„Rozumím.“ Plukovník Raymond sáhl po sluchátku svého intercomu.

„Prosím, požádejte letecké strážníky Lissieho a Hebblethwaita, aby přišli do mé pracovny,“ přikázal operátorce.

O minutu později už vstoupili do pokoje a na plukovníkův pokyn se posadili. Ten pak pokračoval: „Povídáme si právě s leteckým kriminálním inspektorem Bigglesworthem a on je toho názoru, že byste měli být našemu rozhovoru přítomni.“

Na okamžik zavládlo ticho. Pak se Ginger zeptal přiškrceným hlasem:

„S kým jste si, pane, povídal?“

„Aha,“ pochopil plukovník. „Vy samozřejmě ještě nevíte o seržantově povýšení.“

„Povýšení! Můj ty ferdo kudrnatej,“ vyprskl Bertie. „Chci říct, že jsme o tom nechtěli začínat dřív, než to přijde oficiálně…“ Přistoupil k Bigglesovi a napřáhl pravici. „Jsi absolutní jednička, kamaráde. Gratuluji a tak všelijak podobně.“

Biggles se usmál a potřásl si rukou s Bertiem a Gingerem. „Díky, hoši.“

„Takže teď,“ ozval se plukovník, „když máme formality za sebou, pojďme k věci.“ Posunul dózu s cigaretami. „Právě jsem povídal, že nás čeká tvrdá šichta a těžko říct, kde začít. Předpokládám, že všichni víte něco o marihuaně…

„Nikdy jsem ji osobně nevyzkoušel,“ odvětil Biggles.

Plukovník pokračoval: „Pro botaniky je marihuana prostě rostlina, která má domovské právo ve Střední Americe. Už léta z ní

policii celého světa bolí hlava. Po preparaci vzniká droga s povzbuzujícími účinky na organismus. Člověk se po ní stává odolným vůči strachu, nedbá prostě na důsledky svých činů. Američtí pistolníci ji užívali v době známé války gangů. Připouštěli pak, že pod jejím vlivem mohli vraždit s pocitem radosti. Vzhledem k úsilí naší policie sem této látky větší množství neproniklo. Lidé ji přijímají v podobě cigaretového kouře a řeknu vám, že takové cigarety jsou zdrojem fantastických zisků. Mluvím o tom všem jenom proto, abych zdůraznil, že o těchto věcech už víme dost. Naštěstí je docela snadné dostat se k lidem, kteří tomu propadli. Díky tomu jsme dostali obchod s tím svinstvem více méně pod kontrolu. Na druhé straně ovšem není pochyb, že by to vedlo k zničení naší civilizace, kdyby marihuana ovládla svět.“

„Takže v tom kousku, co jste mi nabídl, byla marihuana?“ zeptal se Biggles.

„Kdepak. Svinstvo v té cigaretě je stokrát zákeřnější.“

Biggles se zašklebil: „Začínám chápat, že si děláte starosti.“

Plukovník přikývl: „Myslel jsem, že pochopíte. Takže mi dovolte, abych v naší konverzaci trochu pokročil. Chci vás seznámit s osobou doktora Guthrama Darnleye, proslulého cestovatele a výzkumníka. Vzal si do hlavy, že prozkoumá nejméně známá místa na zeměkouli. Někteří lidé by si snad mysleli, že mluvím o severním pólu nebo o džungli v povodí Amazonky. Ta místa jsou však v kolébce lidské rasy, myslím tím v Arábii, docela přesně v Rub al-Khali, která je částí obrovského Arabského poloostrova, jenž se rozkládá mezi Rudým mořem a Perským zálivem. Rub al-Khali znamená v arabštině něco jako pustá končina. Je to název přiléhavý, protože na mnoha tisících čtverečních mil nenajdete nic než písečné duny, hornatinu a step. Kraj trpí nedostatkem vody. Pár vodních děr a zakrslý porost poskytuje základní existenci dvěma domorodým kmenům, které spolu neustále bojují. Britskou kontrolu území zajistila RAF, operující z Adenu a několika vzdálenějších základen… Dovedete si tedy představit prostředí. Divoká poušť, písek a zvápenatělá země. Jakého se zde asi mohlo dostat nevěřícímu přijetí, když domorodci vlastně permanentně bojují o každý zdroj vody. Ten kout předtím navštívili jenom dva běloši. Darnley měl výhodu, že v

oblasti roky žil, mluví plynně arabsky a vůbec mu nečiní potíže se za Araba vydávat.“

„Kousek té země jsem zahlédl z letadla,“ přikývl Biggles.

„Podobně jako mnozí jiní piloti,“ souhlasil plukovník. „Ale co jste vlastně viděl? Písek. Co jste zjistil? Nic. Musíte připustit, že tady má letecký průzkum omezené možnosti. Můžete popsat charakter terénu, ale sotva zjistíte, kdo nebo co tam žije a roste. Zkrátka – k vědeckému prozkoumání krajiny to nestačí. Nedokážete do mapy připsat jediný název. K získání takovýchto poznatků musí člověk cestovat jako jeho dávní předkové – pěšky. A proto tedy doktor Darnley, který má velké zkušenosti s cestováním v poušti, se vydal na svou dobrodružnou cestu pěšky, přesněji řečeno, na hřbetu velblouda. Nebyl pochopitelně sám. Cestoval s družinou Arabů, kteří na svých velbloudech vezli jeho zásoby a vodu a taky ho chránili před divokými nájezdníky. Své průvodce během cesty několikrát měnil. Jednak se velbloudi naprosto vyčerpali a taky proto, že přicházel do oblastí, ovládaných jinými kmeny Arabů. Zmiňuji se o tom, protože je to pro další vývoj událostí důležité.“ Plukovník posunul dózu s cigaretami k Bigglesovi a sám si také posloužil.

„Nemusíme prodlévat u doktorových dobrodružství,“ pokračoval. „Teď nás musí zajímat jenom jediný z jeho objevů. Našel velké plochy písku, rozdělené širokými pruhy tvrdé země s křovinami zvanými sábkha. Není tam skoro žádná voda. Tu a tam narazil na *wadi* – údolíčka s ložisky napolo slané vody. Na život v našem pojetí to sice nestačí, ale skupinky domorodců, které tam živoří, neznají ani pocit dosyta se napít. Jak jeden zdroj vody vyschne, stěhují se k jinému.

A v jednom takovém *wadi* našel Darnley cosi, co můžeme nazvat ztracený arabský kmen. Říkají si Murrové a podle doktorova názoru to kdysi byli obávaní a silní válečníci. Ovšem v době jeho příjezdu jich zůstalo asi třicet, samí muži. Byli na tom zle. Na první pohled všichni trpěli spavou nemocí. Doktor však věděl, že právě ta v těchto podmínkách nepřichází v úvahu. Zvědavost mu nedala. Zjistil, že jejich stavy bezvědomí vyvolává kouř jejich ohňů. Jak asi víte, běžným topivem v poušti je velbloudí trus. Je-li však k dispozici nějaká dřevina, přiloží se taky. V tomto *wadi* rostlo křoví, které

výborně hořelo. Navíc zde rostl jakýsi druh akátu, který žerou velbloudi. Kočovníci měli tedy všechny důvody se tady zastavit: vodu, píci pro zvířata a dobře hořící větvičky. A právě k těm větvím keřů se chci dostat. Vydávaly kouř, jehož vdechování navozovalo příjemné pocity. A oni si je vychutnávali. Neměli ani tušení, co se děje, protože jejich náboženství zakazuje všechny drogy, dokonce i alkohol. Mimochodem – nezakazuje jim prodávat je jiným, bohužel…

Problém byl v tom, že tam zůstali příliš dlouho a když se měli stěhovat dál, už neměli dostatek sil. A navíc dokonce jejich velbloudi byli v ještě horším stavu než lidé, protože se těmi křovisky živili. V tom kraji je každý člověk i Arab bez velblouda vyřízen. Takže nešťastní Murrové byli v koncích. Když doktor Darnley přicestoval, živili se pojídáním masa svých jinak nepoužitelných velbloudů. Doktor toho pro ně nemohl moc udělat, protože i jeho vlastní skupina byla v prekérní situaci.“ Plukovník Raymond se omluvně usmál: „Bojím se, že vás teď budu trochu nudit s botanikou. Abych vás ušetřil, informoval jsem se předem.“

„Botanika není zrovna můj koníček, ale povídejte,“ navázal Biggles.

„Když doktor prohlížel křovinu, která to všechno způsobila, musel připustit, že tato tři stopy vysoká dřevina s našedlými listy je pro něj novinkou. Nebylo to zase až tak překvapující, protože v Arábii se lze setkat se zvláštními rostinami, které vyžadují k životu právě jenom velmi specifické složení půdy, klima i nadmořskou výšku. Rostliny vyžadují velmi přesné vyvážení těchto faktorů. Příkladem je třeba kadidlo, kterému se daří v jižní Arábii. Tato nová rostlina však nebyla známa ani doktorovým Arabům. Jak možná víte, každá plodina se musí v oblasti bez vody bránit přílišnému odpařování, jinak by ji slunce sežehlo. Schraňuje si svoji vlastní rezervu vody. Některé natáčejí k slunci hrany svých listů. Jiné, třeba kaktusy, vyvinuly tlusté listy do podoby vodních rezervoárů. Konečně jsou i takové, které pokrývají povrch listů lepkavým slizem.Ten pak zase brání úniku tekutiny. A právě rostlina, která nás tak zajímá, patří do této kategorie. Abych dlouho nepovídal: doktor usoudil, že tento sliz je účinným narkotikem.

Nasbíral semena oné rostliny a po návratu domů je předal Královské zemědělské společnosti k vědeckému prozkoumání. V pokusné stanici v Kew z nich zkusili vypěstovat několik rostlin. Pochopitelně v umělých podmínkách, kdy napodobili prostředí a klima *wadi*. Podmínky však nešlo napodobit do detailu, takže rostliny uhynuly. Přece jen však svému účelu posloužily. Podařilo se je identifikovat jako nový druh artemesií. V pouštních podmínkách roste ze semen rychle a povrchový sliz vyroňuje během několika měsíců. Měl bych upozornit, že rostliny z čeledi artemesií bývají jedovaté. Jedna je všeobecně známa jako pelyněk a Francouzi z ní dělají ďábelský nápoj zvaný absint… Takže to je celý příběh o tom, jak se ona rostlina dostala do civilizace.

Domorodci jí říkají *gurra*, což se docela dobře pamatuje.“ Plukovník zadusil svoji cigaretu a pokračoval: „Když jsme poznali nebezpečí spojené s drogou, rozhodli jsme se veřejnost neinformovat. Vzorky slizu jsme poslali do lékařských laboratoří a lékaři nám pak popsali účinky na lidský organismus, pokud člověk inhaluje drogu obsaženou v kouři… Takže pojďme se vrátit do Londýna.“

Úkol v Arábii

„Pak jsme najednou zjistili, že nová droga už není tajemstvím. Nějaká žena ze sídla ve West Endu telefonovala rodinnému lékaři, že její manžel snad umírá," pokračoval plukovník. „Ovšemže neumíral. Byl pod vlivem drogy a vedle něj ležela nedokouřená cigareta. Rozbor v laboratoři prokázal *gurru*. A pak přišly brzy další případy. Razie v nočním klubu odhalila dva muže a jednu ženu v podobném stavu. Pochopili jsme, že podsvětí s drogou už běžně obchoduje. Řada lidí se stala závislou na kouření cigaret s gurrou. Pátralo se tedy po cigaretách. Stalo se však něco ještě horšího. Časně ráno našla policejní hlídka na ulici muže v bezvědomí. Vzali ho na policejní stanici, protože se domnívali, že je opilý. Byl však pod vlivem gurry. Nepamatoval si nic. Byl okradený, ale vůbec netušil, co se s ním dělo. Prý se s ním dal v hotelu nějaký muž do řeči a nabídl mu cigaretu. Pak už si na nic nevzpomínal… Potom se objevily další podobné případy. Jsme v těžké situaci, protože nemůžeme varovat lidi, aby nepřijímali nabízené cigarety od neznámých. Museli bychom sdělit všechno a to by napáchalo víc škody než užitku. Není pochyb, že existují lidé, kteří už droze propadli. Pochutnávají si na ní doma, lze-li to tak říci. Lékaři říkají, že účinek se podobá opiu, ale je zřejmě intenzivnější. Představte si, co se stane, až se droga rozšíří po celé zemi. Jednak zde bude droga, která bude lidi ničit podobně jako opium, kokain nebo hašiš. A kromě toho zde bude parádní pomůcka pro darebáky, kteří vám prostě jenom nabídnou cigaretu. Tahle jedna, kterou jsem vám nabízel, pochází z nočního klubu. Člověk, který ji dal našemu kolegovi v civilu, je za mřížemi. Tvrdil, že o ničem neví, prý musela být v balíčku, který si koupil. Nic jsme mu nedokázali a nakonec jsme ho pustili. I kdybychom ho postavili před soud, nic by to nebylo platné. Jenom bychom varovali distributory. Nemá smysl pochytat tyhle malé ryby. Na jejich místa by nastoupili jiní. Musíme jít k jádru věci. Najít člověka nebo zločinecký gang, jenž drogu pašuje k nám a taky zjistit, odkud jibere. Látka je tak silná, že ždibeček stačí natrávit tisíce cigaret… Napadlo mě, že spolehlivě drogu zlikvidujeme tak, že skutečně zničíme její zdroj. A

samozřejmě bude skvělé, když polapíme ty velké lidi v pozadí. Že to budou lidé velcí ve společenském slova smyslu, to si pište. Zisky musí být závratné. Představte si, že to funguje i v Americe a na evropském kontinentě. Je to největší hrozba, které jsem kdy čelil. Asi ani nepřeháním, když řeknu, že může západní civilizaci vymazat z mapy. Víte přece, že je marné říkat lidem, aby se vzdali něčeho, čemu už propadli. Nejsou to prostě schopni udělat.“

„V jaké formě se ten krám dostane do cigaret?“ zeptal se Biggles.

„Pravděpodobně rozpustí gumový sliz v alkoholu a pak v tom máčí malé množství tabáku. Usuší jej, smíchají s běžným tabákem a udělají cigarety.“

„Má to příchuť?“

„Cigareta získá jemné aroma, docela příjemné a těžko rozeznatelné. Odhadujeme, že několik desetin gramu vystačí na sto cigaret.“

„Jaký tabák používají? Virginský, turecký, egyptský?“

„Tato cesta nevede nikam,“ odpověděl posmutněle plukovník. „Zkoušeli jsme to. Používají různý tabák. Máme důvod předpokládat, že tabák získávají z cigaret běžných značek. Obsah odpovídající jedné cigaretě s drogou smíchají s obsahem stovek jiných. A ještě i potom stačí několik potáhnutí, aby to kuřáka zbavilo všech starostí.“

„Hmm…“ Biggles přemýšlel. „Pokud jste si jist, že *gurra* roste jenom na jediném místě v Arábii, nemohlo by být tak nemožné toto místo zasáhnout tak, aby byl zničen zdroj drogy.“

Plukovník s leteckými výložkami přisvědčil: „Přesně tak. Právě proto jsem vás pozval.“

„Myslíte, že bychom tam měli zaletět a zničit tu rostlinu?“

„Přesně tak.“

„Na jak velké ploše roste?“

„Podle doktora jsou toho celkem asi tři akry, někde hustší, jinde řidší.“ Plukovník se Bigglesovi díval vážně do očí. „Nemyslete si, že je tak jednoduché rostlinu zlikvidovat. Musíme uvážit několik okolností a ani jedna nevypadá pěkně. Za prvé je to samotná země. Pokud něco nevyjde, nemáte šanci uniknout živí, i kdybyste si vzali tolik vody, co unesete. Běloch tam nemůže žít bez důkladné

přípravy. A pokud se objeví nějací drogou nepodlomení Arabové, padnete do jejich rukou a oni vás zabijí.“

Bertie přerušil rozhovor: „Co takhle zkusit pár zápalných bomb? Nemuseli bychom ani přistávat…“

„Nesmíme podlehnout prvnímu nápadu,“ odporoval plukovník. „Co když jsou někteří domorodci ještě naživu? Během návštěvy doktora Darnleyho aspoň někteří byli. Takhle by všichni uhořeli. Fakt, že jsou vlastně odsouzeni k smrti, neobstojí. Navíc, pokud by to vešlo ve známost, povstane proti nám celý arabský svět.“

„Nedošlo mi to,“ zamumlal Bertie.

Biggles to shrnul: „Absolutně nechápu, jak se droga dostala do obchodní sítě. Byl doktor Darnley jediný běloch ve výpravě?“

„Jediný.“

„Přece někdo musel mluvit. Když vyloučíme doktora, nemohl to být nikdo jiný než jeden z Arabů.“

„Vypadá to tak. Ale doktor přísahá, že nikomu z nich o droze neřekl, aby to snad nechtěli sami vyzkoušet a nedostali se do situace nešťastníků, které našli.“

„Pokud nepřipustíme, že *gurru* objevili na dvou místech současně, což není pravděpodobné, musel být někdo z výpravy bystřejší, než doktor předpokládá. Předpokládám, že toto *wadi* je mimo dosah Arabů žijících u pobřeží i příležitostných bílých cestovatelů.“

„V tom máte pravdu,“ souhlasil plukovník. „Toto *wadi* pravděpodobně žádný běloch ještě neviděl. Z doktorových Arabů se jenom tři muži dostali do styku se skutečnou civilizací. Arabové z pobřeží odmítli pokračovat za hranicemi jim známého světa a ty končily daleko před tím *wadi*. Proto musel doktor své lidi čas od času střídat, jak jsem už říkal. Domorodec se nikdy nevydává dál, než to zná. Snad někdy přece jen udělají výjimku při nájezdu.“

„A ti tři Arabové z pobřeží zůstali s doktorem po celou výpravu?“

„Ano, najal je v Adenu. Byli s ním už i na předešlé výpravě.“

„Jeden z nich určitě vypátral víc než doktor tuší,“ prohlásil Biggles.

„Objevil ten vyroněný sliz a trochu si ho vzal s sebou. Vyzkoušel na sobě jeho účinky a musel o tom povídat. Nedovedu si představit prostého poháněče velbloudů, který by dokázal zjistit něco jinak, než že to sám ochutnal.“

Plukovník letectva si mnul bradu: „V každém případě se to teď pašuje v takovém rozsahu, že za tím nemůže být jenom nějaký malý obchodníček.“

„Předpokládám, že doktor Darnley nám může určit přesnou polohu *wadi*, kde roste to křoví.“

„Samozřejmě. Dlouho jsme si o tom spolu povídali. Je velice rozrušený, protože se cítí odpovědný za vše, co se přihodilo. Ovšem, taky zdůraznil, že nemáme jediný důkaz, že rostlina není i někde jinde. Pokud tomu tak je, jistě i tam vyžaduje obdobné podmínky – písčitou půdu, prakticky žádnou vodu a tropický sluneční žár. Ale potom v případě, že by se rostlině dařilo někde v horním Egyptě, v Súdánu nebo v Etiopii, určitě by ji domorodci už dávno znali včetně jejích účinků. Je stěží možné, že by se nám o tom nic nedoneslo. Na druhé straně nesmíme ztratit ze zřetele, že aromatické stromy a keře, běžné v Arábii – kadidlo, myrrha a podobně – rostou i na druhé straně Rudého moře, ale nikoli stejně kvalitní jako na původním místě. Svědčí to o tom, že byly přesazeny.“

Biggles si zapálil další cigaretu: „Předpokládejme, že drogový šéf získal *gurru* ve *wadi*. Jak to však dovezl domů? Sklidil úrodu a odvezl ji jako seno?“

„To asi nebylo nutné,“ odpověděl Raymond. „Potřeboval jenom ten sliz a ten mohl odnést v jediném malém zavazadle.“

„Získat sliz bez rostliny?“ podivil se Biggles. „Nedovedu si to dost dobře představit.“

Letecký plukovník se pousmál: „Takový vyroněný sliz je něco jako surová guma. Existuje velice primitivní způsob, jak gumu získat. Na Blízkém Východě se tak sklízela tisíciletí. Slizové látky, vylučované aromatickými keři, jsou základem mnoha parfémů. Pokud jde o velké rostiny, spíše stromy, prostě se nařízne kůra a vyroněné kapky gumy se sbírají. U malých rostlin se používají hrábě s dvojitými koženými řemínky, na nichž sliz ulpí. Nejstarší metodou

ale býval postup, při němž prohnali keříčky stádo koz. Sliz ulpěl na jejich bradách.“

„Zajímavé…“ mumlal Biggles. Pak se zeptal: „Myslíte si, že když látku zničíme v místě, kde vzniká, vyschne tím pramen gurry?

„Je to dost pravděpodobné,“ opáčil plukovník. „Předpokládá to, že zásobování začíná ve *wadi*. Současně to předpokládá, že někdo tam má své lidi, kteří *gurru* sbírají. Ti asi nenechají úrodu zničit, aniž by kladli odpor.“

„Chápu,“ řekl pomalu Biggles. „Ale musíme se aspoň pokusit. Neřekl vám doktor, jestli je tam poblíž místo, kde by mohlo přistát letadlo?“

„Ujistil mě, že přistávat se tam dá prakticky kdekoli. Celá krajina, když nepočítáme dvě nebo tři *wadi*, je většinou rovina ze štěrku a kamenité drti, uhlazené vichry. Je to asi osm set padesát metrů nad mořem. Ale už patnáct nebo dvacet mil severněji se rozkládá horský masiv ve tvaru podkovy s konci směřujícími k jihozápadu. Když pokračujete podél západního konce dál asi deset mil, dorazíte k *Wadi-al-Arwat*, což je arabský název pro *wadi*, o něž se zajímáme.“

Biggles se usmál: „Mluvíte, jako byste četl z mapy.“

„Doufám, že se toho ujmete,“ prohlásil plukovník. „Nemám však chuť vás tam poslat, pokud vám to připadá riskantní. Může dojít k havárii a i kdybyste se nezranili, může to pro vás znamenat konec. To bych si nepřál.“

„Zmenším riziko tím, že nasadím dva stroje, každý s dvoj- nebo trojčlennou posádkou,“ navázal Biggles. „Přistane jenom jedno letadlo, druhé zůstane ve vzduchu pro případ něčeho nečekaného.“

„To je nápad,“ souhlasil plukovník. „Přesto si však uvědomte, že pro bělocha je sotva nebezpečnější místo na zemi. Žízniví a nepřátelští Arabové – to je hrozba, kterou nesmíme brát na lehkou váhu.“

„To už mi došlo,“ zamumlal Biggles. „Mám ještě dvě otázky. Předpokládám, že nejbližší letiště je Aden.“

„Ano, i když velení v Adenu zřídilo navíc několik nouzových přistávacích ploch. Nejsou ovšem příliš daleko od pobřeží. Nejpohodlnější pro vás bude operovat z Adenu.“

„A jak asi daleko je z Adenu do *wadi*?“

„Letecky ne více než sto padesát rnil, ovšem na velbloudu víc než dvakrát tolik. Je třeba se vyhýbat dunám a *wadi* a vlastně putovat od studny ke studni. Trvá to nejméně šest týdnů.“

„Chápu… Neznáte náhodou jména těch tří Arabů z pobřeží, kteří s doktorem Darnleym absolvovali celou cestu?“

„Samozřejmě,“ vytáhl plukovník papírek. „Nejbystřejším byl Abu bin Hamud, doktorova pravá ruka a tlumočník. Byli spolu už na více výpravách. Zbylí dva se jmenují Kuatim a Zahar. Všichni tři mluví jakž takž anglicky. Chcete ses nimi setkat? Mohu vám dát jejich fotografie, též snímky *wadi*. Darnley pořídil spoustu snímků.“

„Rád se na ně podívám,“ řekl Biggles. „Napadlo mě, že bych si s nimi mohl popovídat v Adenu, kde žijí. Samozřejmě, pokud náhodou nebudou někde s výpravou. Pokud někdo cestoval do *Wadi-al-Arwat* po doktorovi, možná, že ho doprovázeli. Pokud tam nebyli osobně, třeba něco zaslechli. Víte přece, jak se tam šíří různé zvěsti. Což mi připomíná, že budu sám potřebovat kontakt na někoho tam.“

„Mohu vám pomoci okamžitě,“ nabízel plukovník. „V Adenu žije penzionovaný důstojník – kapitán Jerry Norman. Mluví všemi místními dialekty, je velmi společenský. Každý ho zná. Když chcete radu o něčem nebo o někom, nemůžete udělat líp, než zajít za Jerrym.“

„Díky,“ poděkoval Biggles. „Když nenastanou potíže, měli bychom to zvládnout za týden až deset dní. Všechno, co po mně chcete, je, abych spálil ty prokleté keře?“

„Ledaže byste navíc polapil toho, kdo stojí za celou věcí a udělal si z toho byznys.“

Biggles vstal: „To bude tvrdší oříšek, ale uvidíme… Pokud je to vše, pane, začnu s přípravami. Čím dřív, tím líp.“

„A co Lacey? Odvoláte ho z dovolené?“

Biggles zaváhal: „Nemyslím, že je to nezbytné. Tři muži by to měli zvládnout. Můžete mu sám říci, kde jsme a co děláme, až se zde objeví po dovolené. „Pak se najednou rozesmál.

„Copak je zde k smíchu?“ zeptal se podezřívavě plukovník.

„Jenom mě napadlo,“ vysvětloval Biggles, „že je to zvláštní – poslat policajta víc než dva tisíce mil daleko jenom proto, aby zapálil ohýnek.“ Plukovník zvážněl: „Na Blízkém východě bývá z malého ohýnku velký požár a moc špatně se hasívá. Až budete škrtat zápalkou, buďte zatraceně opatrný.“

„Budu mít po ruce hasicí přístroj,“ slíbil Biggles, když opouštěl místnost s Bertiem a Gingerem v patách.

Otazníky v písku

O pět dní později už na sluncem sežehnuté letištní ploše v Adenu stály dva čtyřsedadlové, jednomotorové proctory, pronajaté ústředím ministerstva dopravy. Biggles se společníky přistál v noci po nekomplikovaném letu po pravidelné trase. Poblíž letadel postávali Ginger a Bertie, oba v tropickém oděvu.

„Tak už konečně přichází," poznamenal Ginger, jakmile zahlédl Bigglese, který si to rázoval od administrativních budov.

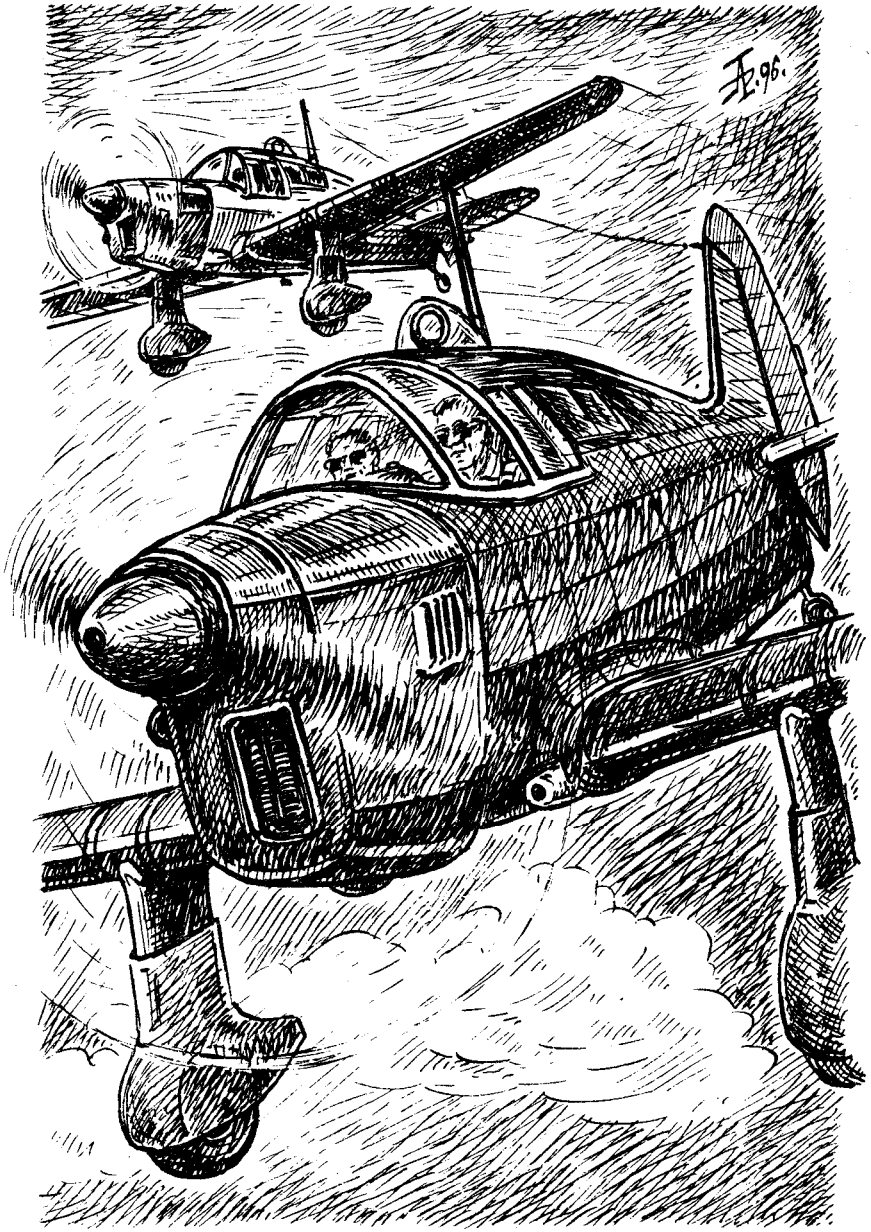
„Omlouvám se za zpoždění, ale měl jsem toho moc," připojil se k nim Biggles. „Myslel jsem, že to bude docela snadné, najít ty tři Araby, co byli s doktorem Darnleyem, ale nedá se nic dělat. Vypadá to tak, že je už dlouho nikdo neviděl. Abu bin Hamud se před pár měsíci objevil, ale zbylí dva zmizeli úplně. Zřejmě spolu se svými velbloudy, takže jsou buď na další výpravě, nebo se nechali najmout na dopravu datlí k pobřeží. Poseděl jsem i s Jerrym Normanem, tím člověkem, kterého nám doporučil plukovník. Je to fajn chlap, našel jsem ho v klubu. A kvůli němu vlastně jsem se opozdil… On ty tři muže zná, protože je vlastně sám pro Darnleye angažoval. Nemá však zdání, kde jsou teď. My je sice nepotřebujeme, ale na druhé straně je jisté, že by nám mohli leccos povědět. Takže zvedneme kotvy z té díry. Přistanu s Gingerem a pak to zapálíme. Ty, Bertie, budeš kroužit kolem a dávat pozor, jestli ti nebudu signalizovat, abys šel dolů. Budeme spěchat, jak to jen půjde. Tak - vzhůru na to!"

V několika minutách byly oba stroje ve vzduchu, nabíraly výšku a pak se daly zhruba na severovýchod. Motory monotónně předly a zatím nic nevěstilo sebemenší komplikace. Muži mlčeli.

Ginger, který létával v poušti, žádnou zábavu nečekal. Ani to žádná zábava nebyla. Slunce neúnavně žhnulo a on si liboval, že si vzal nejtmavší brýle. Zpočátku se zdálo, že půda pod nimi byla obdělávaná, ale brzy se dostali nad divočinu, v níž tu a tam nápadně vystupovaly ostrůvky palmového porostu u zdroje vody. Bylo jich však stále méně, letěli nad holou planinou, jen místy porostlou trnitými křovisky. Za půl hodiny spatřili na severu dlouhou, pableskující žlutou čáru. Rozehřátý vzduch nad ní se chvěl. Byl to

jižní okraj Velké pouště. Nad nimi průzračně modré nebe, ale dole ani náznak zeleně, ani stopa života.

S ubíhajícím časem vypadal terén ještě beznadějněji. Na letce dýchla strašlivá prázdnota a opuštěnost krajiny pod nimi. Ginger musel obdivovat statečnost doktora Darnleye a těch několika dalších bělochů, kteří se sem vůbec kdy odvážili. Země vypadala úplně plochá, místy jemně zvlněná se zkroucenými stíny, jež naznačovaly tvar velkých písečných dun. Krajina mrtvá jako Měsíc. Ginger však stále necítil překvapení. To všechno očekávali. Pouště viděl už předtím a všechny si byly k uzoufání podobné. Byl rád, že volili nejkratší cestu.

…v několika minutách byly oba stroje ve vzduchu, nabíraly výšku…

Motor řval v obrátkách, občas se letadlo zhouplo, když překonalo vzdušné proudění, vyvolané působením sluncem bičovaného vzduchu a písku.

O padesát yardů vlevo si svůj kurz udržoval i Bertie.

Zdálo se to už dávno, i když uběhly sotva dvě hodiny od chvíle, kdy Biggles poklepal Gingerovi na koleno a ukázal dopředu, mírně k severu. Ginger pochopil. Asi tisíc stop od plochy písku se vlnil úsek kopců, j ež bylo s trochou fantazie možné přirovnat k podkově.

Biggles vedl stroj přímo ke vzdálenému konci pohoří a pak otočil k jihu nad víceméně rovnou planinou, prostírající se daleko směrem východním i západním, pokud oko mohlo dohlédnout. Zhruba uprostřed, jižním směrem ke vzdálenému moři, byla vysušená strouha, prostě šrám v zemi. Ginger tušil, že to je *Wadi-al-Arwat*, jejich cíl.

Ze vzdálenosti si prohlížel místo, k němuž se blížili. Jeho zvědavost rostla. Neodpovídalo to jeho představě. Listy rostliny s narkotikem popisovali jako šedivé, zde však tuto barvu nepřipomínalo nic. Veškerá flóra oblasti vypadala tmavě hnědá, ne-li přímo černá. Nezahlédl ani jediného arabského kočovníka. Sem tam však bylo vidět roztroušené skvrny, jež mohly být ve skutečnosti čímkoliv.

Podíval se na Bigglese, jenž rovněž hleděl upřeně dolů. „Zvláštní," pronesl. Znovu pohlédl dolů a pokračoval: „Nevidím to. Nic tam nevypadá jako křoviska, která hledáme. Ani studnu není nikde vidět. Nevím, co je tam to tmavě zbarvené. Nevadí… Však za chvíli uvidíme." S těmi slovy zamířil letounem prudce dolů aklouzavě se snesl nad místo jejich zájmu.

Dvakrát zakroužil dokola, poprvé ve výšce dvou set stop, podruhé šel ještě níž. Ginger hlídal každý pohyb, ale nic se nedělo.

„Nejsou tu žádní Arabové, jinak by už vylezli," poznamenal Biggles, vyrovnal výkyvy a zahájil přistávací manévr.

Ginger ulehčeně vydechl, když proctor bezpečně doroloval a zastavil se. Poprvé zjistil, že objekty na zemi vykazují známky života. Půl tuctu supů těžce zamávalo křídly. Pak se ptáci vznesli po spirálové dráze vstříc nemilosrdnému slunci.

„Takový pohled nemám rád,“ zamručel Biggles. „Tihle páchnoucí ptáci byli přecpáni potravou. Viděls jak těžce se odlepovali od země? Zjevně byli přetíženi.“

Když Ginger seskočil dolů, sluneční paprsky jako by ho udeřily. Nebe i země zářily stejně. Horký vzduch se tetelil nad neúrodnou tvrdou zemí zvanou sabkha. Vládlo naprosté ticho. Strašnou strnulost celé scenérie nenarušovalo vůbec nic. Dokonce i zvuk druhého letadla, jež kroužilo dokola, k nim doléhal nějak ztlumeně.

„Páni! To je popelnice,“ zahuhlal směrem k letadlu a hned se vydal za Bigglesem k *wadi*, vysušenému vodnímu korytu, správněji řečeno k průrvě, která vznikla, když vodní tříšť za nějaké pradávné bouře rozčísla písčitou půdu. Byla nahoře široká asi sto yardů, hluboká třicet nebo čtyřicet stop, zužující se ke spodině. Někde vyčnívalo skalnaté podloží, ale asi po půli míle bylo vidět už jenom písčité svahy.

Biggles se zadíval na cíl jejich letu. Pak vytáhl z tabatěrky cigaretu, naklepl ji a zapálil: „Vypadá to, že jsme marnili svůj čas.

Slova vyjadřovala přesně to, co si myslel i Ginger. Celá oblast, s výjimkou jednoho či dvou střapatých keříků, byla vypálena. Tam, kde zjevně rostlo nejvíce větších křovisk, zůstala jen zuhelnatělá země, z níž trčelo několik dřevěných pahýlů. Vysvětlovalo to tmavou barvu, kterou viděli shora.

To však nebylo všechno. Byly zde i jiné věci a nevypadaly dobře. Kolem ležely roztroušené kosti, většinou kompletní kostry lidí i velbloudů, k nimž dosud lnuly zbytky sluncem vysušeného masa. Ale vybělení některých kostí svědčilo o tom, že vlastníci těchto bídných pozůstatků už byli mrtví delší dobu. Se dvěma výjimkami. Vedle velkého balvanu, jako by hledala stín, ležela těla dvou na kost vyhublých Arabů.

Biggles k nim sestoupil a na první pohled odhadl, že alespoň jeden z nich zemřel před několika dny. Tělo nebylo v rozkladu, ale spíše podstupovalo proces mumifikace. Druhý vypadal, jakoby ho smrt zastihla teprve teď. Poblíž úpatí balvanu zela tmavá díra do země. Její dno, tmavší než okolní písek, dosud neslo stopy škrábajících prstů. Arab se zřejmě pokoušel získat každičkou kapku vody. Nemohl však uspět. Byla to studna, ale vyschlá. Zdálo se, že poušť si vyžádala nové oběti. Biggles poklekl, obrátil tělo a pohlédl muži do tváře. Překvapeně hvízdl, ale neřekl ani slovo. Nadzvedl oční víčko bezvládného Araba. Pak rychle přiložil ucho na mužův hrudník. Náhle vyskočil. „Vodu!“ vykřikl. „Přines vodu!“

Ginger běžel zpátky k letadlu a s mocným odfukováním v nehybném horkém vzduchu přinesl láhev. Podal ji Bigglesovi, který ukápl trochu na nehybnou tvář a pak vpravil pár kapek mezi zčernalé rty. Namočil kapesník a třel Arabovy rty. „Nejsem si jist, že je mrtev,“ poznamenal, i když jeho jednání komentář nepotřebovalo.

Ginger se posadil na lebku mrtvého velblouda a pozoroval Bigglesovo počínání s tělem, které považovali za mrtvolu. Hleděl udiveně na Bigglesovo trpělivé úsilí, o němž se domníval, že nemá žádný smysl. Při pohledu do tváře bezvládného muže měl zvláštní pocit, že ho odněkud zná. Byl to typický obličej divokého syna pouště s orlím nosem a vysokým, inteligentním čelem. Viděl černý knír, malou bradku a nečesané černé vlasy, lesknoucí se olejem.

„Poslyš, Bigglesi,“ pronesl konečně Ginger, „mám dojem, že jsem ho už někde musel vidět.“

„Viděls ho na fotografii,“ odpověděl Biggles tiše a nepolevoval ve svém oživovacím úsilí. „Je to přece jeden z Darnleyových mužů. Říkají mu Zahar, pokud mě paměť neklame.“ Nalil další dávku vody do mužova obličeje.

„Myslím, že bys měl přivolat druhé letadlo,“ pokračoval. „Budeme se zde muset zdržet a není důvod, proč by měl Bertie zůstávat nahoře.“

Ginger souhlasil, ale neprojevoval žádné nadšení. Po pravdě byl z vývoje událostí nešťastný. Všude v okolí řádila smrt. Její poslední oběť ležela před ním na písku. Jestli budou nedobré události pokračovat, mohlo by se taky stát, že zde budou brzy ležet na písku i oni. Přesto dal smluvený signál a druhé letadlo se brzy sneslo dolů a zastavilo poblíž prvního. Motor umlkl.

„Hoši, tak co se děje?“ volal Bertie, když seskakoval.

„Celkem nic, až na to, že to tu vypadá jak v márnici,“ odvětil suše Ginger. „Podívej se na toho Araba. Biggles věří, že se mu podaří probrat ho k životu. *Gurra* všude kolem je vypálená. Kromě kostí zde není nic. Je mi z toho šoufl.“

K překvapení obou však Biggles mezitím zaznamenal se svými oživovacími pokusy úspěch. Arab otevřel oči, ale jeho pohled zůstával prázdný. Asi za deset minut však polkl trochu vody a po chvíli už sahal po šálku, zatímco nesouvisle mumlal. Jak se mu vracelo vědomí i jeho pohled se zaostřil.

„Můžeš si říct, žes chlapíka vyrval smrti z drápů,“ zašeptal Bertie a začal si čistit brýle.

„Vyplatilo se to,“ prohodil s uspokojením Biggles. „Ať už to berete, jak chcete, byla by to smůla, nemít aspoň jednoho, kdo by nám vysvětlil, co se zde vlastně stalo. Jestli nám to neřekne on, nikdy se nedovíme, co a jak.“

„Záleží na tom?“ zeptal se Ginger. „Zdá se, že všechno je spáleno. Někdo prostě udělal práci za nás. To se mi líbí. Je zde ostatně dost teplo, tak nač rozdělávat další ohníčky.“

„Nejsem si tak jistý,“ poznamenal přemýšlivě Biggles. „Myslím, že za celou věcí je víc, než zatím můžeme vidět. Zatímco jste byli pryč, našel jsem tohle a podíval jsem se dovnitř.“

Ukázal jim váček z ještěří kůže, nahoře zavázaný šňůrkou ze stejného materiálu.

Ginger váček uchopil a rozvázal. Uvnitř bylo mnoho tmavohnědých lepivých kuliček a jeden větší žlutý předmět zhruba

velikosti kuličky na hraní. Povrch byl taky lepkavý a lnul k prstům. Zavanul podivný aromatický pach.

„Víš, co to je?“ zeptal se vyčkávavě Biggles. „Předpokládám, že *gurra*.“

„Nelze o tom pochybovat,“ prohlásil Biggles. „Řekl bych, že malé kuličky jsou semínka té rostliny.“

„Takže tenhle chlapík sem přišel, aby nasbíral semínka i lepkavý sliz.“

„Tak nějak… Nepřišel však sám, byli nejméně dva. Když si prohlédnete toho mrtvého, poznáte, že to je Kuatim, další Darnleyův průvodce z Adenu. Teď aspoň víme, proč jsme je tam nemohli najít.“

„Oba se vypravili sem,“ dodal Bertie. „Co se jim jenom mohlo stát?“

„Doufám, že nám to ten druhý poví,“ odpověděl Biggles. „Možná spoléhali na studniční vodu a našli jenom suché dno. Možná jim pošli velbloudi. Nebo třeba zapálili oheň a kouř s drogou je omámil. V každém případě jeden zemřel a druhý byl už v posledním tažení. Podle stavu kostí, jak je zde okolo zanechali supi, si myslím, že původní kočovníci zahynuli už dávno předtím. Rozhodně se Darnley dost mýlil, když předpokládal, že *gurra* je jenom jeho tajemství. Kdyby o ní nevěděli tihle dva, nikdy by se sem nevraceli. Otázkou je, jestli ji chtěli pro vlastní potřebu, nebo zamýšleli něco jiného. Věřím, že nám to Zahar poví. Vždyť Darnley tvrdil, že se anglicky domluví.“

V tom okamžiku Arab něco zamumlal, ale nikdo jeho dialektu nerozuměl.

„Zkus mluvit anglicky,“ radil Ginger, zatímco Biggles pomáhal muži, aby se ještě napil.

Arab najednou pronesl: „Není Boha kromě Boha.“

„To už zní líp,“ zasmál se Biggles.

„Ať Boží meč ztrestá zrádce a jeho plemeno,“ zachroptěl Zahar.

„Kdo zradil, Zahare?“ zeptal se tiše Biggles.

„Abu bin Hamud – ať jeho tvář zčerná.“

Biggles pohlédl na ostatní a zvedl obočí: „Tak to bylo tedy.“ Pak se obrátil k Zaharovi: „Přišli jste spolu?“

„Ano. Bůh mi to odpusť.“

„A kde je teď?“

„*Allah alim*. To ví jen Bůh. Hamud sebral naše velbloudy a nechal nás zde.“ Muži se viditelně vracely síly. Nadzvedl se na loktech: „Co jste vy za Araby?“

Biggles se nesmál, protože už věděl, že pro Araba je každý člověk jenom Arab jiného kmene. „Jsme přátelé sahiba Darnleye, na něhož si určitě pamatuješ,“ vysvětloval.

„Je to dobrý člověk,“ prohlásil Zahar a snažil se posadit. Pohlédl vděčně na Bigglese, který mu podával vodu v malých množstvích.

„Řekni nám, co se tu přihodilo,“ otázal se Biggles. „Vezmeme tě potom zpátky do Adenu.“

„Kde máte své velbloudy?“ rozhlížel se Zahar.

„Přiletěli jsme letadlem,“ odpověděl Biggles.

„Bůh je velký,“ vydechl Zahar. „Byla to jeho vůle. Já a Kuatim jsme sem přišli s Abu bin Hamudem – ať jeho děti zhynou! Povídal, že na tomto místě roste zvláštní hašiš, který prodáme *farengům*, cizincům a dostaneme tolik peněz, až budeme bohatí.“

„Už jste tu byli dřív?“ vyzvídal Biggles.

„Taková je pravda,“ přikývl Zahar. „V době, kdy zde umíralo mnoho Arabů. Když jsme přišli znovu, všichni byli mrtví a kosti jejich velbloudů už na slunci bělely. Není pochyb, že to byla vůle Alláhova. Pak povídal Abu bin Hamud – Bůh ho ztrestej! – abychom sbírali lepkavou gumu a semínka té rostliny. Měli jsme zničit všechno a zůstat jedinými nositeli tajemství. Když však jsem se probudil v hodině první modlitby, Abu byl pryč, sebral všechny velbloudy, jak se dalo přečíst ze stop v písku. Tak jsme s Kuatimem prokleli ho a jeho matku. Připravili jsme se na smrt, protože nebylo úniku. Nesprchla ani kapka. Voda vyschla. Spolu se supy jsme jedli velbloudy domorodých Arabů, dokud z nich nezbyly jenom kosti. Pak zemřel Kuatim a já jsem ulehl, abych taky umřel. To je všechno, sahibe. Když jsem se vzbudil ze smrtelného spánku, našel jsem vás tady. Byla to Boží vůle.“ Ačkoliv sbíral síly, po tomto projevu klesl vyčerpáním znovu na zem.

„Jak říkáš, Zahare, byla to Boží vůle,“ odpověděl Biggles. Obrátil se pak ke Gingerovi: „Prosím tě, zaskoč do letadla pro nějaké

jídlo. Vezmi třeba tabulku čokolády a balíček sucharů z našich nouzových zásob.“

Když Ginger odešel, podíval se přemýšlivě do tváře na smrt vyčerpaného Araba. Celá historka mu stále ještě nedávala ucelený obraz toho, co se zde skutečně stalo. Obrátil se znovu k Zaharovi: „Vzal Abu bin Hamud s sebou všechnu lepivou gumu, co jste nasbírali?“

„Bylo jí zde už málo a dalo nám obrovskou práci nasbírat aspoň něco,“ odpověděl Arab. „Zdejší kočovníci ji skoro všechnu spotřebovali. Topili křovisky a jejich velbloudi spásali listy. Ale všechno, co jsem měl ve svém pytlíku já i to, co měl Kuatim, to Abu sebral.“

„Chceš říci, že sebral i všechna semínka?“ ptal se Biggles.

„Pídili jsme se po nich všude, ale našli jsme málo. Ty vzal Abu také, aby je prodal *farengům*.“ Biggles se zamyslel podruhé. Stále nechápal, proč měl Zahar i s Kuatinem zahynout v poušti.

„Proč myslíš, že vás zde nechal?“ vyzvídal Biggles.

Arab pokrčil rameny a po chvilce povzdechl: „Sahibe, to ví jen Bůh. Snad proto, aby mu zůstaly všechny peníze, až prodá *gurru*. Říkal jsem si, že možná chtěl ukrást naše velbloudy, vždyť zejména ten můj byl nádherný. Možná se taky bál, že máme malé zásoby vody a nechtěl v poušti zahynout žízní. Abu bin Hamud mohl mít takové myšlenky, Bůh mu odpusť.“

„A proč jste to tady vypálili? Vždyť to místo vám mohlo přinášet peníze rok co rok?“

Biggles uvažoval tak, jak by uvažovali všichni obchodníci na Západě. Bylo nanejvýš podivné, že si Arabové sami nenávratně zničili to, co jim mohlo přinášet závratné zisky.

Zahar se zarazil a po chvilce zaváhání odpověděl opět s pokrčením ramen: „Neznám odpověď. Abu říkal, že potom nikdo jiný tajemství neobjeví. Může to být pravda. Udělal jsem, co řekl a vůbec jsem o tom nepřemýšlel.“

„Neříkal, kde tu věc chce prodat?“

„O tom se nezmínil.“

„Žádného *farengi* nejmenoval?“

„Ne.“

V tom okamžiku se vrátil Ginger s jídlem. Všichni se usadili a Arab se hladově vrhl na potravu. Očividně mu šla k duhu.

Nakonec se Biggles zdvihl: „Tady jsme si už pověděli všechno. Zahare, promluvíme si ještě v Adenu.“

„Opusťme tedy to místo, protože je prokleté,“ řekl Zahar, když se s obtížemi postavil na nohy.

Biggles se obrátil k ostatním: „Jediné, co potřebuje, je jídlo. Pomozte mu nasednout do kabiny.“

Biggles jde na návštěvu

V šest hodin večer téhož dne seděli Biggles, Ginger a Bertie v útulném koutě britského klubu v Adenu a povídali si s Jerry Normanem. Předtím odvezli vypůjčeným autem z letiště Zahara. Přikázali mu, aby o svém dobrodružství v poušti pomlčel. Doufali, že malá částka, kterou mu pro začátek dali, ukáže jasně, která strana chleba je namazaná máslem. Nebylo pochyb, že hlavním cílem jeho života bude od této chvíle pátrání po tom, kdo ho v poušti nechal osudu. Zahar se tím netajil. Pokud se potkají, asi se Abu bin Hamudovi přihodí něco velmi nepříjemného.

Norman byl člověk, který držel slovo. Po Arabech, kteří zmizeli z Adenu, bezvýsledně pátral. Biggles se rozhodl tohoto užitečného chlapíka zasvětit.

„Není divu, že jsem je nevypátral," zamručel Norman, když mu vylíčili, co zažili v poušti.

„Teď tedy musíme najít toho zpropadeného darebáka Hamuda," pokračoval Biggles. „Bude článkem řetězce mezi nalezištěm *gurry* a těmi, kdo ji využívají. Samozřejmě, že on sám o podloudném obchodování toho nemusí vědět moc. A vůbec už nechápu, proč vypálil *wadi*. Pokud za *gurru* dostával dost, člověk by čekal, že bude svůj zdroj spíš hlídat. Sebral semena. Co s nimi zamýšlel udělat? Není to pro Araby typické, že by se starali o vypěstování něčeho, co jim už Alláh jednou poskytl. Kdyby nám Zahar neřekl opak, věřil bych, že oheň ve *wadi* vznikl nedopatřením. Hamud zná odpověď. Proto ho musíme vypátrat. Zvlášť mě zneklidňuje, že získal semena. Naším úkolem bylo spálit rostliny. To se stalo. Případ však nemůže být uzavřen, dokud mají lidé přístup k semenům. Zní to asi zvláštně, ale teď bych řekl slovy plukovníka Raymonda, že osud západní civilizace spočívá v hrsti plné semínek."

„Bojím se, že brzy zjistíte, jak těžké je najít Hamuda," povzdychl si Norman. „Je skoro jisté, že v Adenu není.V podstatě může být kdekoliv v okruhu pěti set mil. Může putovat s nějakou výpravou, ale o tom bych se už nejspíš doslechl. Jediné, co se mi podařilo zjistit je, že se v Adenu zdržoval před několika týdny. Pak zase beze stopy zmizel. Je běžné, že průvodci karavan přicházejí a

odcházejí. Žena, u níž žil, tvrdila, že se chystá na další výpravu do oblasti *Rub-ál-Khali*. A jeden dobře informovaný Arab ho dává do souvislosti s Nicolo Ambrimosem. Hamud prý šel s Ambrimosem do jeho sídla. Možná od něj dostal práci. Ambrimos stále zaměstnává spoustu Arabů.“

„Kdo je ten Ambrimos?“ otázal se Biggles.

Norman se pousmál: „Je zde znám pod přezdívkou Sultán. Úspěšný obchodník s kadidlem, i když prý vlastně kšeftuje se vším možným. Má taky firmu, která podél pobřeží transportuje datle a kávu, všechno co momentálně slibuje zisk. Firem zajišťujících nákladní dopravu do menších přístavů v Rudém moři není mnoho a ta jeho si vede úspěšně. Jednou se zmiňoval, že by rád zavedl leteckou linku do Egypta. Menší náklady, expresní poštu a tak. Možná ten nápad už opustil, protože se o něm poslední dobou nemluví. Všeobecně je však známo, že si Ambrimos vede úspěšně, a že zbohatl. Šeptá se, že se dal i do obchodu s medem.“

„S medem?“ podivil se Biggles. „Nevšiml jsem si ani včel ani květů.“

Norman zamrkal: „Kamaráde, med je jenom místní výraz pro hašiš.“

„Tak tedy drogy,“ zamyslel se Biggles.

„Třeba se to jenom povídá, ruku do ohně za to nedám,“ upozorňoval Norman. „Med je výnosný kšeft, pokud vás nechytí. Vláda se jej snaží se všech sil potlačit, ale řekněte sám, co nadělá, když polovina všech obyvatel Blízkého východu ho užívá? Hašiš zde znamená asi tolik jako v Británii tabák.“

Biggle si mnul bradu: „Tak, tak… Snad to vysvětluje i Sultánův zájem o Hamuda.“

„Může to tak být,“ souhlasil Norman. „Hamud může pro něj pracovat jako převažeč. Není tajemstvím, že se spousta hašiše dostává do Egypta na hřbetech velbloudů.“

„Řekněte mi o něm víc,“ dotíral Biggles. „Pokud jsem zde, chci pátrat ve všech směrech… Jaké je národnosti?“

Norman zavrtěl hlavou: „Lidé si nejsou jisti. Podle mne je to Levantinec ze smíšeného manželství. Můžu vás ujistit, že ho všeobecně považují za okouzlujícího. Mluví anglicky jako my dva.

Sám tvrdí, že studoval v Oxfordu. O tom však pochybuji. Teď je mu asi padesát. Zakládá si na zevnějšku, nákladně se obléká. Jedním slovem – je elegantní. Má mnoho kanceláří a obchodů a bydlí v jedné z nejhezčích vil v místě."

„Kde vlastně bydlí?"

„Chtěl byste ho navštívit?"

„Rád bych."

„Proč, proboha? Pokud se zajímá o novou drogu, myslíte, že vám to bude vyprávět?"

„Snad mi pomůže najít Hamuda. Neměl by mít důvod ho skrývat, pokud neměl osobní zájem na jeho návštěvě *Wadi-al-Arwat*."

„Chápu, co zamýšlíte. Stejně se vás ale zeptá, proč Hamuda hledáte."

„Řeknu mu, že chystám průzkumnou expedici, zaměřenou na možná ložiska nafty v poušti, a že mi Hamuda doporučil doktor Darnley."

Norman se zatvářil pochybovačně: „Asi vám to nepoví, i když to vědět bude. Osobně si myslím, že Hamud je s ním v kontaktu. Ale zvykejte si, že v této části světa nedostanete přímé odpovědi. Je však jisté, že nic nezkazíte, pokud neodhalí pravý důvod vašeho zájmu. Buďte opatrný. Uvědomte si, že Sultán má všude své donašeče. První ze všech má informace o tom, kterého dne začne v tom kterém místě sklizeň datlí nebo kolik kadidla lze předpokládat v příští sezóně a jakou bude mít kvalitu. Pokud našli na pobřeží velkou perlu, vsaďte se, že to už ví. Za své informace platí a díky nim ovládá místní obchod. Ovšem to všechno je docela legální a nakonec podobné metody se uplatňují i u nás doma."

„Souhlasím," přikývl Biggles, „Znamená to však současně, že pokud někudy unikla zpráva o nové omamné látce, byl tento muž informován jako první. A pokud snad – říkám snad – byl Hamud jedním z jeho pašeráků hašiše, pak je možné, že s historkou běžel za svým chlebodárcem a očekával odměnu."

„Na tom něco může být," souhlasil Norman. „Jenom si začněte dávat víc pozor, abyste někdy v noci neucítil mezi svými žebry dýku! To se zde stává lidem, kteří se moc vyptávají."

„Budu se snažit," odpověděl Biggles. „Jsem ovšem rád, že jediná *gurra*, která sem dorazila, byla v Hamudově váčku. Kuatim zemřel v poušti a Zaharův měšec jsem od něj sám koupil. Doktora Darnleye můžeme vyloučit, takže zbývá Hamud. Pokud by měl jenom *gurru*, čert to vem. On však nasbíral semena a pokud je někdo začne pěstovat, bude droga zase na světě. Musím se dostat k těm semenům."

Norman vypadal vážně: „Buďte hodně opatrný. Pokud budu moci, pomůžu vám. Zítra půjdu na procházku a zastavím se v některém ze Sultánových obchodů. Třeba se dovím něco nového o Hamudovi."

„Myslíte, že je to moudré?" zeptal se Biggles s pochybami. „Pokud se roznese, že pátráte po Hamudovi, každý se bude ptát proč. Ten, kdo o tom všem ví a je jasné, že zde někdo takový bude, tak ten se to doslechne taky. Dřív či později zjistí, že jsme spolu ve spojení."

„Vždycky bude nějaká taková možnost."

„Vyptávat by se měl Zahar," řekl Biggles. „Všichni vědí, že spolupracoval s Hamudem. Jeho vyptávání bude docela přirozené, protože Hamud určitě nikomu o událostech v poušti nevyprávěl. Navíc je Zahar celý pryč z představy, že konečně dopadne zloducha, který mu sebral velblouda a nechal ho umírat v poušti."

„To je pravda," souhlasil Norman. „Zahar bude ten nejsprávnější člověk pro tento účel."

„Snad byste měl Zahara o to požádat sám," navrhl Biggles. „Nechtěl bych, aby mě s ním v Adenu viděli, protože naši protivníci by si mohli dát dvě a dvě dohromady. Určitě nevědí, co jsme zažili v poušti. Oni jenom chtěli, aby se Hamud zbavil svých společníků, kteří by mohli moc mluvit."

Norman nebyl proti: „Máte úplnou pravdu. Člověk nemůže být nikdy dost opatrný. Co byste řekl malému občerstvení?"

„Něco bych si dal," souhlasil Biggles. „Když moc mluvím, mám pak žízeň. Chtělo by to něco ledového."

„Citronádu s ledem?" ptal se Norman.

„To by bylo báječné."

Všichni si objednali totéž. Norman dal zvonkem pokyn číšníkovi tmavé pleti.

„Nemyslím, že bychom mohli v tomto okamžiku udělat víc," řekl Biggles, když číšník přinesl nápoje.

„Podívám se k Abrimosovi a budu shánět nějaké muže pro svoji naftařskou expedici."

„V několika nepříliš vzdálených oblastech se nafta našla," poznamenal Norman.

„Věřím tomu," opáčil Biggles. Norman zatím podepsal svůj účet a číšník odkráčel.

„Pošlu svého člověka k Zaharovi, aby mu řekl, že ho zítra ráno očekávám," slíbil Norman.

„Půjdeš navštívit Ambrimose sám?" zeptal se Bigglese Ginger.

„Není snad důvod, abychom tam šli všichni. Pak se vrátím přímo do hotelu. Kde Sultán bydlí, Normane?"

„V ulici Fontána, říká se tomu Villa el Paloma. Je to obrovské sídlo na konci vlevo. Nemůžete je minout. Kdysi patřilo italskému hraběti."

Biggles chvilku zaváhal nad svojí sklenkou a pak vstal: „Zaskočím tam." Vyzvedl si ve vestibulu klobouk a vykročil do noci plné hvězd.

Do Sultánovy vily šel pěšky, protože potřeboval trochu pohybu a taky chtěl chvíli přemýšlet.

V měsíčním světle nalezl dům bez potíží. Bílé honosné stavení na něj udělalo větší dojem, než předpokládal. Přistoupil ke vstupním dveřím a zazvonil. Otevřel Arab v bílém oděvu bez nejmenší poskvrnky a zdvořile ho uvedl dál. Biggles požádal, aby ho pan Ambrimos přijal. Čekal v hale, která byla zařízena s přepychem nepochybně vypočítaným na ohromení návštěvníků. Biggles byl doopravdy ohromen. Vila byla nepochybně sídlem velkého boháče. Když se Arab objevil podruhé, pozval Bigglese s poklonami dál. Uvedl ho do pokoje zařízeného směsicí evropského a orientálního nábytku. Moderní sofa se vyjímalo zvláštně mezi dvěma pravými tureckými divany.

Od stolu povstal muž a napřáhl pravici: „Dobrý večer, majore Bigglesworthi. Šťastnou náhodou trávím večer doma, jinak bych

neměl tu čest. Prý uvažujete o tom, že se tady někde poblíž pokusíte získat koncesi na těžbu nafty?“

Biggles přijal nabízenou ruku a doufal, že jeho tvář nevyjadřuje údiv nad dost nečekaným úvodem rozhovoru. Jeho protějšek měl jistě v úmyslu vyvést návštěvníka z míry. Kde se mohl dovědět jeho jméno, zaměstnání nebo to, proč přichází? Poznámka však odhalila jednu mužovu slabinu – ješitnost. Lichotilo mu, že dokáže proniknout do záležitostí někoho jiného.

„Vidím, že jste výborně informován, pane,“ odpověděl klidně Biggles.

„V této části světa je to nezbytné, pokud se chcete udržet,“ zněla zdvořilá odpověď. „Prosím, posaďte se.“

„Jste velmi otevřený,“ navázal Biggles.

„A proč ne?“

„Jistě. Proč ne,“ pokračoval opatrně Biggles a horečně přemýšlel, jak mohl Ambrimos vědět o jeho úmyslu předstírat zájem o těžbu nafty. Nezmínil se o tom přece před nikým s výjimkou Normana a ten stále ještě seděl v klubu. Nejenže Ambrimos měl tuto informaci, on Bigglese zřejmě očekával. Jeho špehové zřejmě nemarnili čas.

„Jaké občerstvení vám mohu nabídnout?“ zeptal se Sultán.

Biggles pohlédl na stůl: „Vidím, že jste právě měl kávu. Mohu o ni též poprosit?“

„S radostí. Mohu vám ji doporučit, protože ji sám pěstuji na svých plantážích. Místní káva poněkud ztratila svou oblibu, ale přesto je stále nejlepší.“ Ambrimos zatleskal.

Okamžitě přiběhl sluha.

„Čerstvou kávu a dva šálky,“ rozkázal a otočil se k Bigglesovi. „Dáte si k tomu trochu brandy?“

„Děkuji, ne,“ usmál se Biggles. „Stále se ještě držím starého pravidla, že v horkém pásmu je lepší se obejít bez alkoholu.“

„Bohužel mnozí vaši krajané se ho nedrží,“ poznamenal Ambrimos. „A teď tedy… Co pro vás mohu udělat?“

Biggles si už mezitím stačil svého hostitele prohlédnout a viděl, že Normanův popis, ač stručný, přesně odpovídal skutečnosti. „Elegantní Levantinec“ – to bylo přesné. Odhadl, že muž sotva

překročil padesátku a začal nabírat tloušťku, což bývá v tomto věku na Východě běžné. Měl oválnou, hladce vyholenou tvář s pletí odstínu častého po smísení krví Evropana a Asiata. Měl černé, ulízané vlasy. Oblečený byl podle staromódních evropských tradic – ve fraku a proužkovaných kalhotách, s těžkým zlatým řetězem od hodinek. „Vidím, že leccos o mých záměrech už víte, tak mohu přejít přímo k věci," prohlásil Biggles. „Nesetkal jste se tu náhodou s doktorem Darnleyem, když pobýval v Adenu?"

Sultán postrčil kupředu nákladně vyhlížející krabici na doutníky: „Poslužte si… Ovšemže ho dobře znám. Okouzlující muž. Bylo mi ctí, že jsem mu mohl pomoci s přípravami na jeho poslední expedici."

„Doufal jsem, že v Adenu najdu ty tři Araby, kteří ho tenkrát provázeli," vysvětloval Biggles. „Doktor o nich mluvil s uznáním."

„Pro leteckou expedici přece nepotřebujete Araby."

Biggles se o letadle dosud vůbec nezmínil, ale nedal najevo překvapení. „Souhlasí," pokýval hlavou. „Ale ze vzduchu člověk naftu neobjeví. Letecký průzkum odhalí pravděpodobné naleziště, dokonce i vrstvu, v níž se nafta nachází, ale nakonec je vždycky zapotřebí prozkoumat to na místě po svých."

„A tak, a tak… Samozřejmě. A které pak muže jste to měl na mysli?"

„Jmenují se prý Abu bin Hamud, Kuatim a Zahar," odpověděl Biggles.

Sultán si přemýšlivě třel své hladké tváře: „Vzpomínám si na ně, ale nemám tušení, kde jsou teď. Mám podezření, že se vydali do pouště na vlastní pěst, ale pokud vím, dosud se nevrátili. Skutečně jsem je od Darnleyovy expedice nespatřil. Smím se zeptat, kdo vám poradil, abych vám je pomohl najít právě já?"

„Jistě," zareagoval Biggles, jenž pochopil, že nemá smysl, aby tajil, s kým a kde o svých plánech hovořil. Tím spíš, že Ambrimos už věděl o hledání naftových ložisek. „V klubu jsem seděl s kapitánem Normanem a požádal jsem ho o radu. Prohlásil, že jste nejlépe informovaný muž v celém Adenu."

Sultán se lehce pousmál: „Asi bude mít pravdu. Ale v tomto případě zřejmě moje zpravodajská služba selhala."

Biggles usrkl kávu, kterou mu sluha naservíroval na nízký stolek. Získával tím čas. Věděl už, že muž lže, protože Norman říkal, že byl spatřen s Hamudem už po jeho návratu z *wadi*. Zřejmě tedy věděl i o osudu Kuatima a Zahara. Hamud bezpochyby předpokládal, že jeho společníci zemřeli. Měl by si to tedy myslet i Sultán.

Biggles se rozhodl vypálit ránu do tmy: „Jak je to dávno, kdy jste některého z nich viděl?“

„Pár měsíců to bude.“

„V tom případě vaši zpravodajci skutečně hanebně selhali, protože se povídá, že zde v Adenu viděli Zahara v těchto dnech.“

Střela zasáhla cíl. Sultán se zarazil a zvedl obočí. Okamžik zůstal zticha. Pak řekl ostře: „Kdo vám to říkal?“

„Kdosi to prohodil,“ odpověděl Biggles lehce.

„Jsem si jist, že se zmýlil,“ prohlásil Sultán.

„Pročpak?“ podivil se Biggles. „Máte důvod se domnívat, že nemůže být v Adenu?“

„Ne… samozřejmě nikoli,“ řekl Ambrimos rychle. „Chci říci,“ opravil se, „že nemám žádný důvod. Musím se na to přeptat.“ Něco v Sultánově tónu přimělo Bigglese zauvažovat, zda to bylo moudré, prozradit, že se Zahar vrátil. Byl si jist, že Araba vystavil nebezpečí. Pokud si Ambrimos přál, aby zemřel, brzy se mu přání mohlo vyplnit.

Biggles povstal: „Nemohu vás okrádat o váš čas, pane Ambrimosi. Jsem vám vděčný, že jste mě přijal. Pravděpodobně se v Adenu pár dní zdržím. Pokud se něco o těch mužích dovíte, buďte tak laskav a dejte mi vědět.“

„Spolehněte se,“ slíbil důrazně Ambrimos.

Vyprovodil Bigglese ke dveřím, rozloučil se a zavřel.

Biggles zasáhne

Biggles odcházel pomalu, ponořen do svých úvah. Moc se sice nedověděl, ale nepovažoval ten čas za ztracený. Muž, kterého opustil, patřil k typu úspěšných mužů Blízkého východu – bystrý, egoistický a docela bez zábran, pokud šlo o jeho zájmy. A zájmem číslo jedna byly peníze. Hodně peněz. Na pravdu ohledy nebral, vždyť klidně prohlásil, že Hamuda nespatřil. Pokud se Norman nemýlil, pak nejenže se setkali, ale dokonce spolu odešli do Sultánovy kanceláře. Proč jenom lhal? Člověk lže, když něco skrývá. Ovšem fakt, že je Ambrimos lhář, neznamená ještě, že nějak souvisí s novou drogou. Je to prostě typ člověka, který číhá na svoji příležitost a stále zvažuje možnosti, jak se dostat k velkým ziskům.

Hamud o droze věděl, to nelze zpochybnit. Jestli s Ambrimosem spolupracoval při pašování hašiše, určitě se mu o *guřře* zmínil. Měla přece šanci vytlačit hašiš z trhu. Mohl přijít za Ambrimosem s návrhem, aby *gurru* prodávali, protože zorganizovat to bylo nad jeho síly. Finanční i organizační. Není vyloučeno, že Sultána navštívil hned jak ho Darnley vyplatil a Ambrimos ho poslal zpátky, aby látku nasbíral. Skoro jisté bylo, že Hamud nedržel jazyk za zuby anebo se nechoval, jak měl. Pokud by chtěl *gurru* jenom pro vlastní potřebu, bylo jí ve *wadi* dost na zbytek jeho života. Proč se potom pokusil zavraždit své společníky? A proč potom sbíral semínka? Bigglesovým problémem nebylo ani tak najít Hamuda, který sám o sobě nemohl způsobit mnoho škody, ale spíše muže, kterému svěřil své tajemství. Ten člověk žije skoro určitě v Adenu, říkal si Biggles. Je to město, kde má Hamud domov a kde ho po výpravě Darnley vyplatil. Jediná neurčitá stopa ukazovala k Ambrimosovi, s nímž se sešel. Ambrimos to teď ovšem popřel. Pokud jsou pravdivé řeči o tom, že Ambrimos obchoduje s hašišem, byla by *gurra* pro něj vysoce zajímavá. Měl by přece už k dispozici vybudovanou pašeráckou organizaci, která by látku mohla dopravovat do Egypta nebo do jiné země, odkud by putovala dál. Tajné kanály obchodu s hašišem by stejně dobře sloužily *guřře*.

Sultána ovšem při tajných transakcích s hašišem nikdo nepřistihl. Ten člověk je velice obratný. Pokud tedy začal obchod s *gurrou*, bude obtížné ho přitom přistihnout nebo mu to dokázat.

U vrat si Biggles zapálil cigaretu a vtom ho napadlo něco, co vyžadovalo, aby se rozhodl. Má jít do klubu, do svého hotelu nebo do čtvrti domorodců? Jak mnoho toho Ambrimos ví o jeho pohybech? Bylo zřejmé, že dost. Zmínil se o letadle. Věděl, že Biggles přivezl z pouště Zahara? Zahar se po návratu neukryl. Biggles se klonil k názoru, že Ambrimos o Zaharově příjezdu nevěděl. Když se Biggles o něm zmínil, vypadal Sultánův údiv upřímně. Jestli ovšem znal okolnosti, za nichž Hamud Zahara opustil a je to pravděpodobné, protože se zmínce o Zaharovi v Adenu podivil, pak udělá všechno, aby brzy zjistil, jak se Zahar zázračně vrátil z pouště bez velblouda a bez vody. Jakmile se doví, že v tom hrálo roli Bigglesovo letadlo, potvrdí se Sultánova nejhorší podezření. Zjistí si o Bigglesovi všechno co lze a jeho zvědové z Bigglese už nespustí oči. Podle Normana jsou všude a nakonec i Ambrimos sám se tím chvástal. Nakonec se to právě ukázalo. I číšník v klubu byl v Sultánových službách. Jak jinak by mohl Ambrimos znát historky s hledáním nafty? Biggles ji přece vyprávěl ve chvíli, kdy číšník servíroval nápoje.

Z toho plyne závěr, že pokud je Ambrimos v pozadí exportu *gurry*, dostal Biggles nechtěně Zahara do pěkné kaše. Ambrimos si nemůže dovolit, aby Zahar chodil po Adenu a vyprávěl o Hamudově darebáctví, protože pak se rozhlásí i to, proč jeli do *Wadi-al-Arwat*. Je tedy potřeba hezky rychle varovat Zahara, než ho Sultánovi lidé vyčenichají.

Biggles se rozhodl jít za Zaharem okamžitě. Byla to jeho povinnost. I z dalších důvodů nechtěl, aby se Arabovi přihodilo něco zlého. Je to přece jediný žijící svědek událostí ve *Wadi-al-Arwat*. Až se úplně zotaví, třeba si vzpomene na nějakou Hamudovu poznámku, která vrhne světlo na celý případ.

Než stačil Biggles přejít ulici, ozval se od vily zvuk zabouchnutí dveří automobilu. Copak? Rozhodl se Ambrimos někam vyjet? Biggles se rychle vrátil k vratům vily. Za nimi se rozsvítily silné reflektory vozu. Aby nebyl spatřen, skrčil se mezi keři na okraji

cesty. Světla vyjíždějícího automobilu ho minula, vůz zabočil z příjezdové cesty na ulici. V měsíčním světle bylo vidět, že je to velká černá limuzína. Řidiči nebylo vidět do tváře a zadní okno bylo zakryto staženou záclonkou.

Biggles měl najednou pocit, že je třeba jednat rychle. Začal se o Zahara bát víc než před chvílí. Věděl, že Ambrimos není zvyklý ztrácet čas. Pokud se bojí toho, co by mohl Zahar prozradit, bude se snažit tomu co nejrychleji zabránit. Marně se Biggles snažil sám sebe uklidňovat, že auto mohlo vyjet z tisíce docela jiných důvodů. Zneklidňovalo ho, že Zaharův život ohrozil on sám a nikdy by si neodpustil, kdyby se jeho obavy vyplnily. Co ale mohl dělat? Zahar bydlel daleko v domorodé čtvrti. V žádném případě se tam nemůže dostat rychleji než černá limuzína, pokud tam opravdu míří. Neexistoval způsob, jak se se Zaharem spojit. Snažil se ovládnout svoji netrpělivost a zapálil si další cigaretu.

Okamžik si pohrával s myšlenkou vrátit se do garáže u vily, kde by mohlo být ještě jedno auto. Norman přece říkal, že Ambrimos vlastní ještě další dvě. S rychlým autem by se mohl pokusit dostihnout limuzínu. Zdravý rozum ho ale nabádal, aby se nepouštěl do zoufalého dobrodružství. Kdyby měl důkazy, že Ambrimos je skutečně mužem v pozadí drogové mafie, riskoval by krádež vozu, protože by to majitel nerozmazával. Ovšem co když je Sultán v tomto ohledu nevinný? Byl by z toho obrovský skandál. Biggles by neobstál s výmluvou, že bohatého obchodníka podezříval. Byl by to možná poslední Bigglesův den u Scotland Yardu.

Mohl by počkat, dokud se auto nevrátí. Nedověděl by se ale nic víc, než když vyjíždělo z garáže. Kdyby zavřel železnou bránu, muselo by auto před ní zastavit. Ale ani potom by v této tmě do vozu neviděl.

Jestli vůz mířil do čtvrti domorodců, může být tak za půl hodiny zpátky. Pokud muž v autě Zahara zabije, nelze udělat víc než dostat vraha před soud. Nemyslel si však, že se to stane dnes, mohlo by se to ovšem stát později. Pravděpodobněji bude chtít Ambrimos se Zaharem mluvit, aby zjistil, kdo ho vzal zpátky do Adenu. Taky ho určitě zajímá, zda svému zachránci vyprávěl o Hamudovi a o důvodu, proč navštívili *wadi*. Potom nechá Zahara zlikvidovat při

nejbližší vhodné příležitosti. Dnes by vraždu v Zaharově domě vyšetřovala policie. Ale později? Všichni vědí, že Zahar na dlouhá období z Adenu mizí. Pokud se jednou nevrátí, ani pes po něm neštěkne…

Po této úvaze se Biggles cítil lépe. Zašlápl cigaretu a uvažoval, jak zjistí, kdo sedí uvnitř auta. Zajímalo by ho, jestli v něm nepřivezou Zahara. Pokud ne, bude klidný. Jestli však Zahara přivezou sem, musí ho dostat co nejdřív na svobodu, protože by odsud už nemusel nikdy vyjít. Bigglese samotného by ale spatřit neměli, i kdyby Sultán sám v autě neseděl. Určitě by to svému pánu hlásili, Ambrimos by pochopil a varovalo by ho to. Pak by mezi nimi dvěma vypukla otevřená válka… Biggles si uvědomil, že něco riskovat musí, protože si nemohl vzít na svědomí, že Zahar zemře díky Bigglesově vlastní indiskrétnosti.

Podíval se na hodinky. Jestli se za čtvrt hodiny auto nevrátí, nesouvisel jeho výjezd se Zaharem. Pak se Biggles vydá za Zaharem sám a najde mu bezpečný úkryt.

Uvažoval, jak by osvětlil prostor u vrat, aby rozeznal, kdo se v autě vrací. Bohužel svoji příruční svítilnu s sebou neměl. Pak ho však napadlo, jak na to.

Rychle a tiše se nejhlubšími stíny vplížil na pozemek vily. Nezvolil však hlavní přístupovou cestu, ale užší cestu do dvora, kde stály hospodářské budovy. Zahlédl doširoka otevřené dveře garáže. Nikde nikdo, i když v některých oknech se stále svítilo. Vstoupil tedy do garáže. Světlo rozškrtnuté zápalky mu umožnilo prohlédnout si tři auta. Nejpohodlněji vypadal americký buick. Nasedl na místo řidiče, tiše za sebou zavřel a nastartoval. Bez světel vyjel z garáže na hlavní příjezdovou cestu a zastavil přímo ve vratech. Vypnul motor a zatáhl ruční brzdu, aby auto spolehlivě zablokovalo vjezd. Vystoupil a opět se opatrně vplížil mezi keře, odkud mohl situaci pohodlně sledovat. Kolem dokola vládla tichá vlahá noc.

Uplynulo pět minut, deset minut… Nikdo se neobjevil ani na ulici, ani nikdo nevyšel z domu. Biggles si už říkal, že se vlastně nic neděje a tak mu nezbude než se vydat na zpáteční cestu, protože se jeho obavy nepotvrdily.

Všechno však dopadlo jinak. Zaslechl blížící se vůz, který zpomaloval. Rychle přiběhl k buicku a rozžal naplno jeho reflektory. Pak se sehnul a schoval se v keřích u vjezdu. Černá limuzína zastavila v ostrém světle reflektorů druhého vozu. Řidič netrpělivě zatroubil. Když se nic nedělo, vystoupil a šel se podívat, proč mu buick brání ve vjezdu. Biggles viděl, že je to vysoký černoch v řidičské uniformě.

Na tento okamžik čekal. Všechno teď záviselo na nejbližších několika minutách. Oknem limuzíny zahlédl, že na zadním sedadle sedí tři Arabové. Prostřední byl Zahar.

Biggles otevřel dveře auta: „To je překvapení! Zahar!“

„On nejít nikam,“ zavrčel jeden z jeho strážců.

„Ale zajisté, že půjde. Chci s ním mluvit,“ odsekl Biggles. „Pojď, Zahare.“

Zahar vypadal vyděšeně, ale pohnul se.

Jeden z Arabů ho strhl zpět.

Bigglesova tvář dostala tvrdý výraz: „Jdeme, Zahare. Potřebuji tě.“

Arab vedle Zahara sáhl do záhybů svého šatu. Biggles neměl nejmenší pochybnost, že vytáhne dýku. Sáhl proto po své pistoli a namířil jí dovnitř: „Ani hnout.“ Pak pokynul Zaharovi: „Dělej!“

Zahar poslechl a jeho hlídači byli bezmocní. Biggles viděl koutkem oka, že řidič se vrací. Rychle popadl Zahara za rameno a postrčil ho na cestu: „Dělej, povídám ti. Tito Arabové tě chtějí zabít.“ Ačkoli mířil spolehlivou pistolí, ze všeho nejmíň si teď přál nějaké střílení, které mohlo ještě nakonec dopadnout všelijak.

„Ale, sahibe, oni mě požádali, abych přišel na návštěvu k Ambrimosovi. Má prý pro mě bakšiš.“

Biggles spěchal, bok po boku se Zaharem. Řekl jenom krátce: „V tom domě měls zemřít. To Ambrimos nařídil Hamudovi, aby tě nechal v poušti.“

Biggles si tím nemohl být stoprocentně jist, ale musel Zahara nějak přesvědčit. Ten neodpovídal a zřejmě přemýšlel. Když se Biggles ohlédl, viděl řidiče a zbylé dva Araby, jak stojí na cestě a nemohou se vzpamatovat. Rychle se Zaharem zabočil za roh a pak je ztratil z dohledu.

Litoval, že tato příhoda řekne Sultánovi víc, než by musel vědět, ale nebylo vyhnutí. Nemohl zde stát se založenýma rukama a dívat se, jak jde Zahar na smrt. Bylo přece jasné, že živý by už vilu neopustil. Doufal jenom, že Ambrimos, vyvedený z míry tímto incidentem, se teď ve zmatku dopustí nějaké osudové chyby a bude moci být usvědčen. Nebylo už pochyb, že souvisí s pašováním *gurry*. Už to, že se zmocnil Zahara, svědčilo proti němu.

Když už byli v bezpečí, Biggles se zastavil: „Jakou historku ti navykládali?“

„Přišli jako přátelé – Bůh jim odpusť,“ odvětil Zahar. „Řekli mi, že jejich pán se dověděl, že jsem trpěl v poušti a chtěl by znát pravdu. Když mu to budu vyprávět, dá mi prý bakšiš.“

„Mám důvod se domnívat, že to byl právě on, kdo poslal Hamuda do *Wadi-al-Arwat*, aby tam nasbíral lepivou gumu a potom vás nechal zemřít,“ řekl Biggles. „Nepochyboval, že jste mrtví, protože tak mu to řekl Hamud. Teď se dověděl, že ses vrátil a tak chtěl, aby mu všechno vyprávěl. Potom by ti jeho Arabové podřízli hrdlo, abys už nikomu nemohl vylíčit, co se dělo ve *wadi*.“

„Ať ho Bůh potrestá,“ zamumlal nenávistně Zahar.

„Rád bych byl v této věci nástrojem Boží vůle,“ navázal Biggles. „A taky budu, pokud mi pomůžeš.“

„Na to se můžete spolehnout,“ sliboval Zahar.

„Pokud vstoupíš do mých služeb, budu tě dobře platit a slibuji ti, že až to skončí, v žádném případě ty neskončíš ve vězení,“ získával ho Biggles.

„Bude to, jak si přejete, sahibe.“

„Pověz mi,“ vyptával se Biggles, „jestli jsi už někdy pro Ambrimose pracoval.“

Zahar váhal. Pak zamumlal smutně: „Bylo to tak psáno…“

„Co to bylo za práci?“

Zase dlouho váhal a nakonec neodpověděl.

„Mám ti to říct sám?“

Arab překvapeně vzhlédl.

„Říká se,“ pokračoval Biggles s důrazem, „žes pro něj převážel hašiš.“

„Nemůžu to popřít,“ připustil Zahar. „Ale odkud to víte vy?“

„Nezáleží na tom. K mým uším se dostane hodně historek," odpověděl Biggles. „Byl v tom spolu s tebou zapojen i Hamud?"

„Byl a jenom proto, že se mě ten zrádce pokusil zabít, o tom budu mluvit. Mé rty byly zapečetěny," prohlásil Zahar. „Pracovali jsme pro Sultána pokaždé, když naši velbloudi pelichali. Přilepili jsme *kief* na jejich kůži a na povrch potom vypadané chlupy, takže nikoho ani nenapadlo, že vezeme něco takového."

„Co je to *kief*?" zajímal se Biggles.

„Nejkvalitnější hašiš z květů. Je velice drahý," vysvětloval Zahar.

„Sultán prodává i vrchní lístky rostliny, to je běžný hašiš anebo sliz, který se nazývá *charas*. Zbytek rostliny zvaný *gunjah* však přikazuje zahodit, protože si přeje mít jenom nejlepší zboží."

„Tedy Sultán hašiš nejen prodává, ale i vyrábí?"

„Je tomu tak, sahibe."

„A ty si určitě pamatuješ místo, kde jste zboží nakládali."

„Ale, sahibe, to se přece nakládá přímo v místech, kde se pěstuje," prohlásil Zahar.

„Pěstuje?!" Biggles se podivil, protože se doposud domníval, že rostlině se nejvíc daří v Turecku, v Řecku a v Afgánistánu. „Chceš tvrdit, že Sultán si přímo zde, v této části světa pěstuje rostliny pro výrobu hašiše?"

„Pěstuje je v kraji Danokali na protilehlé straně Rudého moře, v místě zvaném *El Moab*," prohlásil Zahar, „Zde má ve *wadi* velkou zásobu vody vždycky od údobí dešťů a díky tomu se rostlinám daří i v suchém období."

„Kde přesně je to místo?"

„V poušti za Marsa Mekel, což je malý přístav na pobřeží, sahibe. Z *El Moab* se většina hašiše přepravuje na velbloudech, ale část se posílá přímo do Egypta letadlem."

Biggles znovu vzhlédl v úžasu: „Tak letadlem… „

„Alláh je můj svědek, že mluvím pravdu," zašeptal Zahar.

„Je tam místo, kde letadla přistávají?"

„Tam je mnoho *sabkhy*, takové jako okolo *Wadi-al-Arwat*. Taky jsou tam na to plochy, které pro ten účel upravili vojáci za války. Některé stavěli Italové, jiné Angličané."

„Taková půda jako u *Wadi-al-Arwat*,“ vydechl Biggles a uvažoval rychle o tom, co tato informace pro něj znamená. Navíc jsou tam opuštěná polní letiště z války! „To letadlo, o němž mluvíš, patří komu?“

„Sultánovi.“

„Kdo ho řídí?“

„To nevím, nikdy jsem u toho nebyl. Prý je to nějaký *farengi*.“

„A ty sám jsi někdy byl ve *wadi*, kde pěstují hašiš?“

„Mnohokrát.“

„Jak je to daleko od pobřeží?“

„Jde se tam dva dny.“ Pohledem na mapu Biggles zjistil, že místo musí být blízko ethiopských hranic, možná už dokonce na území Ethiopie.

„Dokázal bys mi to *wadi* ukázat?“ zeptal se.

„Určitě. Pokud bychom se ale setkali se Sultánovými Araby nebo s Danakily, kterým Sultán platí za mlčení, zabijí nás oba.“

„Budeme si muset dát pozor, aby nás nechytili,“ odpověděl Biggles. „Kolik mužů na tom místě Sultán zaměstnává?“

Zahar se zatvářil nejistě. Řekl jenom: „Mnoho.“

Biggles se podíval na hodinky: „Už je pozdě. Promluvíme si o tom zítra. Můžeš si najít místo, kde budeš do zítřka v bezpečí? Nemysli si, Ambrimosovi Arabové tě budou brzy hledat s dýkami v rukou.“

„Vás taky, sahibe,“ přikývl Zahar. Bylo zřejmé, že pochopil situaci. „O mě se ale nebojte.“

„Pak se tedy uvidíme za svítání na letišti,“ nařídil mu Biggles.

„Jak si přejete,“ potvrdil úmluvu Zahar.

S tím ho Biggles opustil a vydal se do klubu. Byl s výsledkem své večerní mise spokojen, i když přinesla spoustu nových problémů. Nejenže Sultán pašoval hašiš, ale na opačném břehu Rudého moře pěstoval i daleko nebezpečnější látku. Pokud měl Zahar pravdu, že se tamější terén podobá *Wadi-al-Arwatu*, může tam nová droga růst velice dobře. Ukazuje se, že Ambrimos nakonec zahájil i leteckou dopravu, i když to příliš nerozhlašoval. Ať tak či onak, pašování *gurry* se začalo rýsovat v novém světle.

Nepřítel oplácí

Příštího rána za svítání čekal Biggles na letišti v hangáru u svých dvou letadel s mapou na kolenou. Ginger a Bertie stáli na dvou plechovkách od oleje a nahlíželi mu přes rameno. Sledovali napjatě špičku jeho tužky, jak se posunovala po mapě.

Biggles jim už vylíčil události minulého večera a to nejpodstatnější z rozhovoru se Zaharem. Ten se halil do svého gumbezu a seděl nahrbeně na betonové podlaze, oči nehybně upřeny na holou přistávací plochu. Kromě značné vyhublosti se na něm jeho strádání nepodepsalo.

Biggles se ve smluveném kódu spojil s domovem. „Práci, kvůli níž jsme sem přiletěli, udělal někdo za nás," hlásil. „Mohli bychom se tedy vrátit domů. Spálením prostoru ve *wadi* však nebyl splněn úkol, který mi dal plukovník Raymond. Byl splněn sotva z poloviny. Situace je nyní vážnější než předtím, protože je zde někdo, kdo se rozhodl purru pěstovat na jiném místě. Tento člověk získal semena rostliny. Když jsme sem dorazili, věděli jsme, kde *gurra* roste. Nyní to nevíme a dokud to nezjistíme, náš úkol splněn být nemůže. Nechci pokračovat bez porady s plukovníkem, protože záležitost má u svoji politickou stránku. Budeme pátrat v oblasti zvané Danakil. Být to na území pod britskou správou, nebudu váhat. Bude-li to v Súdánu, je to v pořádku. Najdeme-li je však na území Etiopie, náš zásah by byl označen jako vměšování a narušení suverenity. Záležitost by pak měla být projednána na diplomatické úrovni. Sultánovi donašeči zahálet nebudou. On sám už teď přemýšlí o tom, co se stalo v noci. Musím tedy odpovědnost za další postup svěřit do plukovníkových rukou. Jestli řekne *Pokračujte*, vyčistíme i tu druhou oblast. Ale i to nebude snadné. Není možné pátrat v Danakilu na zemi, prostě promašírovat kraj nahoru a dolů v naději, že narazíme na něco, co vypadá jako plantáž *gurry*. Domorodci nás bodci svých kopí rozsekají na cucky. Použijeme-li letadlo, bude Ambrimos vědět už po prvním přeletu, co se chystá."

Radili se potom všichni tři mezi sebou. Bertie navrhoval vzdušný výsadek nebo opatrný letecký průzkum oblasti.

„Dřív či později budeme muset stejně přistát," prohlásil Biggles.

„Musíme zjistit, kde má Ambrimos sklad," navrhoval Ginger.

„Správně," reagoval Biggles. „Myslím, že tím bychom mohli začít. Spoléhám na to, že nám to Zahar ukáže. Jedna věc je ovšem znát to místo ze země a docela jiné to může být z výšky pěti tisíc. Musíme se o to pokusit. Jakmile ovšem Ambrimosovi lidé ohlásí svému šéfovi, že jsme nablízku, udělá všechno pro to, aby nám co nejvíc ztížil přistání někde poblíž. Důležité však je, že svoji plantáž přestěhovat nemůže. Plantáž bude zelená. To je z ledadla vidět dobře. Rostlina potřebuje vodu. Musíme předpokládat, že to tedy bude na spodině *wadi*."

„A co to letadlo, o němž Zahar mluvil?" ptal se Ginger.

Biggles pokrčil rameny: „Co můžeme dělat s letadlem? Ambrimos má právo pořídit si letadlo a zaměstnávat posádku. Otázkou je, za jakým účelem. Tak k tomu budeme přistupovat a uděláme vždycky jenom to, co bude vyžadovat vývoj situace."

Přistoupil k nim zaměstnanec letiště s bílou obálkou: „Pane, to je z hlavního velitelství naší letecké základny." Předal ji Bigglesovi a s údivem si prohlédl tři civilisty v srdci přísně střeženého prostoru.

Biggles přeletěl očima text, pak papír složil a zastrčil do svého kapesního zápisníku: „Na to jsme čekali. Raymond říká: *Pokračujte. Případ má absolutní přednost.* Znamená to, že v Londýně objevili další drogu, která právě mámí hlavy těm hlupákům, kteří ji začali brát. Pojďme a dejme se tedy do toho. Zahar souhlasí, že poletí. Naložíme ho tedy s Gingerem a Bertie, ty poletíš jako záloha a neztratíš nás z dohledu. Jestli jedno letadlo přistane, druhé zůstane ve vzduchu a počká na signály. Třeba bude nutné rychle přispěchat na pomoc. Pojďme tedy na to! A ještě, hoši: Pro případ, že nás někdo sleduje, já teď zamířím na východ. Jakmile si budu jist, že po nás nikdo nejde a budu dost daleko, dám se na sever a pak oklikou k pobřeží."

Do pěti minut byly oba stroje ve vzduchu a nabraly východní kurz. Slunce bylo dosud nízko nad obzorem. Ginger seděl jako obvykle vedle Bigglese a na dvoj sedadle za nimi trochu nejistý Zahar. Ginger pokojně hleděl pres křidlo. Najednou spatřil pohyb

tam, kde neměl být. Ginger pobledl a jeho tvář ztuhla. Rukou zmáčkl Bigglesovo koleno: „Musíme dolů.“ Jeho hlas zněl napjatě.

Biggles se nanic neptal: „Nemůžu, tady jsou jenom samé skály a stromy.“

„Pak musíme rychle zpátky,“ rozhodl Ginger a nespouštěl oči z poškozeného křídla. „Pojďme velice pomalu.“

Biggles se obloukem vydal nazpáteční cestu. „Co se stalo?“ zeptal se.

„Je tam díra a povrch bude brzo balónovat.“

Biggles se už na nic neptal. Věděl, že Ginger by něco tak závažného nevyslovil, kdyby to nebyla pravda.

Dostane-li se vzduch štěrbinou dovnitř, pod tlakem se křídlo vzduje do tvaru bubliny a materiál velmi pravděpodobně praskne.

Jemně vedl stroj zpátky, ubíral výšku a směřoval k letišti, z něhož před chvílí vzlétli. Naštěstí nebyl žádný vítr, takže do několika minut bezpečně přistáli na původním místě.

Když motor zmlkl, Ginger zavřel oči, zhluboka vydechl a potřásl hlavou: „Fuj, to tedy bylo něco! Dělá se mi z toho špatně!“ Biggles se podíval nahoru, kde se Bertie chystal k přistávacímu manévru.

„Podívej se,“ ukazoval Ginger. „Viděl jsem, jak se to tady najednou rozšklebilo. Šlo to ráz na ráz.“

„Musíme to pořádně prohlédnout,“ prohlásil jednoznačně Biggles a seskočil na zem. Ginger se k němu přidal. Oba muži se sklonili nad poškozeným místem.

„Jsem to ale trouba,“ zvolal Biggles. „Zásada číslo jedna: Nikdy nepodceňuj nepřítele. Zde je stopa po řezu. Je to rovná linie řezu. Naštěstí to udělal někdo, kdo nemá o letadlech ponětí. Jinak by nařízl hlavní vzpěru a to by už bylo jinačí kafe. V každém případě je dobře, žes to zpozoroval.“

Blížil se Bertie: „Co se vám stalo?“

Biggles se zašklebil a ukázal prstem na poškozené křidlo: „Nějaká dobrá duše zde udělala šmidliky-šmidliky, zrovna když jsme se nekoukali. Samo od sebe se to stát nemohlo.“

Bertie tlumeně hvízdl: „To je tedy podraz!“

„Je jisté," řekl vážně Biggles, „že to udělal někdo, kdo nás chce odstranit a přitom to dokázal nastrojit tak, aby naše smrt vypadala jako letecká nehoda. Říkám-li nás, myslím tedy sebe, protože tvoje letadlo je v pořádku. Ten gauner, co to udělal, si spočítal, že dvě smrtelné letecké nehody během pěti minut a na stejném místě by dost dobře nevypadaly jako dílo náhody. Pojďme se ale přesto podívat ještě i na tvou mašinu."

Tam skutečně ani po důkladné prohlídce neobjevili nic. Biggles si zapálil cigaretu. Teď byl smrtelně vážný. Málo věcí dokáže tak zahrát na nervy pilota, jako hrozba nějaké sabotáže. Dobrý pilot ví, že proti sabotáži, provedené opravdovým odborníkem, bývá bezmocný a i potom, při ohledání trosek nelze často zjistit skutečnou příčinu katastrofy. „Co tedy budeme dělat?" zeptal se Ginger.

„Budu pokračovat v plnění úkolu," odpověděl Biggles. „V budoucnu musíme při takových akcích vždycky letadla hlídat. Teď si vezmu tvůj stroj, Bertie a ty zajistíš u velitele letiště, aby můj opravili. Díval jsem se důkladně, ta oprava nebude trvat dlouho. Pokud se to protáhne, bude dobře, když na nás počkáš tady. V případě, že budou hotovi do hodiny, vydej se za námi. Nepotkáme-li se na mé zpáteční cestě, najdeš mě v blízkosti starého letiště, které jsem označil na mapě. Má číslo 137. To platí pro případ, že se rozhodnu přistát."

„Rozumím," mrkl Bertie.

„Během té opravy musíš ještě důkladně prohlédnout celé letadlo, aby tam nebylo ještě nějaké překvapení."

„Spolehni se," odpověděl Bertie.

„Tak na to půjdeme znova," řekl Biggles. „Přesaď Zahara do druhého letadla a neříkej mu, co se stalo, Gingere."

Ginger se pousmál: „Řekl by asi, že křídlo rozřízl Boží meč."

„Spíš arabská dýka v ruce nějaké hnusně páchnoucí krysy," dodal Bertie.

„Nejsi daleko od pravdy," uzavřel to Biggles.

Za chvíli už jím řízené druhé letadlo nabralo kurz přes úzký pruh moře, který museli přeletět. Přeletu Rudého moře se Biggles neobával, protože bylo tak úzké, že už viděl obrysy afrického pobřeží

na opačné straně. Staral se hlavně o to, zda stroj pracuje normálně. Jakákoli svévolná závada by se už musela projevit…

… moře brázdilo několik plavidel s plachtami jež tvarem upomínaly na nejstarší lodice lidských dějin…

Zaharova tvář nedávala nahlédnout do jeho myšlenek. Byl zvyklý cestovat pouští a let byl jenom jiným druhem cestování. Jak řekl před startem, spoléhá se na to, že je v rukou Božích. Pokud cíle dosáhnou, je to v pořádku. Pokud ne – i to byla vůle Alláhova.

Biggles nepřelétával Rudé moře v nejužším místě, jež bylo poněkud jižněji. Namísto toho se vydal směrem na severozápad, prakticky podél pruhu vodní hladiny tak, že po obou stranách měl pevninu – na jedné Afriku, na druhé Arábii. Gingerovi řekl, že tuto cestu volí s ohledem na to, že Ambrimos své lidi už velmi pravděpodobně varoval.

Slavné biblické moře brázdilo jenom několik plavidel s plachtami, jež tvarem upomínaly na nejstarší lodice lidských dějin. V ostrém kontrastu k nim se jevil na severní straně velký parník, který za sebou zanechával brázdu vln a hustý kouř, zatímco mířil k Suezskému kanálu a do Středozemního moře.

Biggles se svého kurzu nedržel dlouho. Zahar měl dávat pozor, až se objeví malý přístav *Marsa Mekel*. Říkal, že mu to nebude dělat potíže, protože se ve službách Sultánových mnohokrát plavil podél pobřeží. Jakmile byl přístav v dohledu, Biggles obezřetně přeletěl pobřeží ve větší vzdálenosti, tedy severně od místa, kde měl podle Zahara Ambrimos pěstovat hašiš. Arab přece tvrdil, že to trvá asi dva dny, než tam člověk dorazí pěšky. Biggles odhadl, že to může dělat něco přes čtyřicet mil, tedy asi dvacet minut letu. Samotný přístav vypadal zajímavě, tvořilo jej jenom pár polorozpadlých chatrčí. Rozhodně musel zažít lepší časy.

Ginger zaznamenal, že území, jemuž letí vstříc, pokud to mohl posoudit, se příliš neliší od země, kterou opustili. Tentýž pruh bílého písku, omývaný líným příbojem, stejné písečné duny, tu a tam křoviska, palmy, kaktusy a mimóza. Zahlédl i zvlněné *wadi* a rokliny, tytéž tradiční stezky domorodců, lemované sluncem vybělenými kostmi. Arab nikdy nezabije vysloužilého velblouda nebo osla. Čeká, až přijde jejich čas. Proto jsou trasy domorodých karavan vyznačeny kostmi uhynulých zvířat, které obrala úklidová četa pouště – hyeny, šakalové a supi. A v dálce už bylo vidět jenom holou poušť, sábkhu a kamení, končící nejasnými stíny Habešské vrchoviny.

Ginger věděl, že Biggles už má svůj plán postupu a domníval se, že je čas, aby s ním byl seznámen. Zeptal se tedy: „Budeš se snažit Ambrimosovo místo najít ze vzduchu?“

„Proto jsme sem přiletěli,“ zdůraznil Biggles. „Ale cestou jsem to ještě rozvážil. Měl bych se pokusit zjistit přesnou polohu místa, aniž bychom se museli přiblížit víc než je zdrávo. Odsud shora se nakonec skutečně nemůžeme dovědět víc než polohu. To, co se tam děje, člověk pozná, až sestoupí dolů. Proto mám následující plán. Lokalizujeme místo, aniž se mu přespříliš přiblížíme a pak si vyhlédneme vhodné místo na přistání, odkud bychom se museli později vydat pěšky. Nemyslím si, že bychom museli za každou cenu přistávat ještě dnes. Budu úplně spokojený, když budu vědět, kde to Ambrimos má a zvolíme-li letiště nebo spíš přistávací plochu. Rád bych se v této souvislosti trochu rozhlédl na starém polním letišti z války, označovaném číslem 137. Když budeme toto všechno vědět, pak určitě budeme moci vypracovat plán dalšího postupu. Držím se stále trochu na sever, protože zde budeme křížit trasu letadla, které používá Ambrimos k cestě do Egypta a zpátky. Mohli bychom mít štěstí a dokonce je i zahlédnout.“

Zničehonic se do rozhovoru zapojil Zahar. Vypadal rozrušeně, když ukázal hnědým prstem jihozápadním směrem: „Sahibe, sahibe! Tam je to místo!“

Ginger při nejlepší vůli neviděl než nejasné obrysy v nichž světélkovalo něco, co považoval za vodu. Poblíž se nezřetelně rýsoval tvar nějakých nízkých stavení. I Biggles s napjatě rozhlížel, ale detaily nedokázal rozeznat.

„Snažme se zapamatovat si celkový obraz krajiny,“ nařizoval.

„Letiště číslo 137 by mělo být o něco severněji. Pokusíme se je najít. Dřív nebo později musíme přistát, protože odsud toho víc nespatříme. Až se přesvědčíme, že zde pěstují hašiš nebo *gurru*, pak teprve můžeme zakročit. Ale musíme mít nezvratný důkaz, jinak nás Ambrimos požene před soud za poškození cizího majetku a možná i dobré pověsti, toho si musíme být vědomi.“

Zasáhne příroda

Najít letiště číslo 137, používané během minulé války, bylo docela snadné. Ginger předpokládal, že všechny značky už zmizely a zůstala nanejvýš přistávací plocha, nepříliš odlišná od okolní krajiny. Byl však už při prvním pohledu překvapen, když spatřil spletitý labyrint zákopů a staré jámy pro děla. Dokonce se zachovaly i tři provizorní hangáry s ochranným zbarvením střech. Z výšky vypadaly, jako by byly zbudovány docela nedávno. Biggles zamířil přímo k nim.

Když se však jejich letadlo přiblížilo, bylo zřejmé, že zachovalost byl jenom klam, způsobený výškou a přehřátým vzduchem. Ve skutečnosti se na jejich současném stavu plně podepsalo slunce a bouře. Za celou dobu je určitě nikdo neopravoval. Jeden se prakticky zhroutil a další k tomu neměl daleko. Povrchová plátěná kamufláž byla strhána v místech, kam dosáhne člověk. Domorodci si určitě mysleli, že jim sám Bůh seslal tento skvělý materiál na zhotovení stanů.

Biggles dvakrát zakroužil a pátral po možných nesnázích. Pak se rozhodl: „Měli bychom se tam podívat zblízka. Takový hangár nám poslouží jako základna k výpadu na Ambrimosovu plantáž. V této zemi není radno nechávat letadlo dlouho na slunci a navíc ho jinak uvidí každý. Jdeme dolů."

Snesl se dolů a ukázkově přistál. Popojel ke zchátralým přístřeškům a pak si vybral ten nejzachovalejší a zaroloval dovnitř. Vypnul motor a seskočil na zem, následován Gingerem.

Bylo zřejmé, že všechno, co šlo odnést, už za ta léta dokázali přemístit domorodci. Kolem se povalovaly jenom prázdné plechovky od oleje, benzinové kanystry, útržky plátna, kovové úlomky, použitý obvazový materiál a dokonce zrezivělá puška. Zbytky plátěné kamufláže byly popsány podpisy a všelijakými slogany ve francouzštině, italštině i angličtině. Svědčilo to o střídání válečného štěstí v tomto koutě světa. Nejvyvedenější byla karikatura Mussoliniho.

Biggles se smutně pousmál: „Tak běží čas… O toto území se bojovalo od počátku lidských dějin a tohle zde zůstalo ze zatím

posledních bitev. Za pár let zde už nezbude nic. Ale nám to bude vyhovovat. Z této základny vyrazíme pěšky do *El Moab*. Odhaduji, že to bude deset až dvanáct mil odtud.“

Otočil se k Zaharovi, který se stále rozhlížel: „Tys zde už někdy byl?“

Arab odpověděl, že nebyl.

„Dokážeš najít cestu do *El Moab*?“

„Docela určitě, sahibe, Bůh mě povede,“ odvětil Zahar. „Ale je třeba vyrazit v noci, kdy je vzduch chladný a Danakilové ve svých vesnicích.“

„Myslíš, že Danakilové jsou skutečně nebezpeční?“

„Je to prokleté lidské pokolení, s nímž Bůh jednou zúčtuje,“ odpověděl vážně Zahar. „Umí ale dobře bojovat a pokud nás spatří, budou se snažit, abychom nezůstali naživu.“

„Snad je zastrašíme,“ prohlásil Biggles. „Stane se, co je psáno,“ odpověděl Zahar v duchu své fatalistické víry.

„Dobrá,“ rozhodl Biggles. „Vrátíme se do Adenu a připravíme se. Otočil se ke Gingerovi: „Rád bych, aby Raymond věděl, co zamýšlíme.“

Vyšplhal do kabiny letadla, když ho zarazil Zaharův výkřik. Arab se upřeně díval otevřeným koncem hangáru do dálky. Ginger zpočátku neviděl nic než oslepující sluneční záři. Pak všichni zahlédli řadu horkým vzduchem zkreslených postav, která se pomalu pohybovala.

„Kdo jsou ti lidé?“ zeptal se Biggles Zahara.

„Podle směru, z něhož přicházejí, a protože putují s osly, budou to Danabilové. Asi vedou otroky k moři, tam je nalodí a převezou na druhou stranu vody,“ oznámil jim Zahar.

„Obchoduje se zde tak odedávna. Domorodci prodávají své děti, které pak slouží boháčům. Angličané to chtěli zarazit, ale pořád to pokračuje,“ dodal.

„Kam přesně putují?“ zeptal se Biggles.

„Nejspíš do *Marsa Mekel*,“ zněla odpověď. „Sahib si vzpomene, že jsou tam lodě. Ty je převezou, pokud je Alláh vezme pod svou ochranu.“

Přivřenýma očima sledoval Biggles vzdálený zástup: „Zdá se, že spěchají.“

„Zrovna jsem to chtěl říct,“ přidal se Zahar vzrušeně. „Dostali asi zlé poselství.“ Vylezl na barel od oleje, aby líp viděl. „Podívej, tomu nerozumím. Karavana se zastavila.“

„Vidím,“ řekl Biggles. „Není to divné, zastavit uprostřed horkého dne?“

Zahar neodpovídal. Pak seskočil ze sudu a vyběhl z hangáru, aby se podíval na oblohu. „Není Boha kromě Boha,“ vykřikl jako správný pravověrný.

„Co se děje?“ vyzvídal Biggles.

„Sahibe nad námi je *habub*. Je od Alláha, budiž mu sláva. To vysvětluje chování Danakilů.“

Biggles i Ginger se připojili k Zaharovi. Nikdo nepromluvil, protože k tomu, co viděli, nebylo třeba slov. Od pobřeží ve směru od severovýchodu se blížila tmavohnědá vlna písku, vysoká tisíce stop. Nebe nad ní už nebylo modré, ale žluté.

„Jestli to chytí Bertieho, bude zle,“ poznamenal Biggles.

„Nedá se dostat nad to?“ zeptal se Ginger.

„To nejde. Vlna písku sahá až do výšky dvaceti tisíc stop. Motor nasaje písečný prach a dovedeš si představit následky.“

‚A co budeme dělat my?“ zeptal se s úzkostí Ginger.

„Utéci nemůžeme,“ odpověděl Biggles. „Taková písečná bouře putuje stovky mil než zeslábne a vytratí se v nekonečném písku. Nemáme dost benzinu, abychom cestovali stovky mil. Zůstaneme zde, protože Bertie ví, kde jsme. Možná ještě neodstartoval. Pokud ano, uvidí, co by ho čekalo a vrátí se.“

„Je období *habubů*,“ prohlásil nevzrušeně Zahar.

„Trochu pozdě, abys nám to připomenul,“ řekl Biggles.

„Rychle přijdou i odejdou.“

„Věřme, že tento rychle odejde,“ mumlal Biggles. „Tak tedy zkusme se –“

Všech šest očí se otočilo směrem, odkud zaslechli hukot leteckého motoru. Spatřili malý bod na obloze, západně od blížící se písečné hrozby. Stroj směřoval na jih nosem dolů, ocasem nahoru.

„To musí být Bertie, chce tomu uletět,“ vykřikl Ginger.

Biggles neodpověděl a nehybně pozoroval oblohu. „To není Bertie," prohlásil. „Ta herka mi připomíná starou Gipsy Moth."

„Ale kdo, k čertu…"

„To musí být Sultánovo letadlo. Pilot se asi chystá k přistání v *El Moab* a chce tam být dřív, než se tam dostane písek. Nemá to už daleko a pravděpodobně se mu to podaří. Ale dejme se do práce! Musíme co nejlíp zakrýt motor a pak si zhotovit úkryt. Jinak budeme cítit mezi zuby písek ještě týden."

Vypukla horečná činnost, kdy i Zahar pomáhal svojí dýkou krájet pruhy starého plátna na zakrytí ohroženého motoru. Pruhy plátna zajišťovali pomocí uzlů. Byli hotovi dřív než k nim dorazil první poryv větru, který divoce sténal. Vzdouvaly se písečné víry a přebytky plátna se bezmocně třepetaly ve vichřici.

„Všichni dovnitř," zavelel Biggles a všichni se skrčili do malého krytu, který stihli vyhrabat. Zaharsi držel svůj *gumbez* na tváři. Ginger si přes obličej převázal kapesník tak, jak mu poradil Biggles, který učinil totéž. Ulehli a čekali na nejhorší. Přišlo to za pár minut a podle Gingerova odhadu to netrvalo méně než hodinu. Naštěstí nespatřili všechno, protože se neodvažovali otevřít oči. Bylo vedro a špatně se jim dýchalo. Jekot bouře je ohlušil a provizorní úkryt se otřásal tisíci nárazů větru a písku. Svět se proměnil v písek. Pokryl každé místečko kůže, vnikl do nosu i do úst, vysušil rty a skřípal mezi zuby. Pár zrníček nevědomky polkli. Zachvátila je nesmírná touha po vodě. Žízeň. Pít! Nakonec se písek a prach přehnal. Vydechli ulehčením a všimli si, že hangár vydržel a nezřítil se.

První se pohnul Ginger a potom Biggles. Opatrně si oprašovali obličej a krk. Vylezli z úkrytu a začali se důkladně čistit. Vzduch byl dosud plný písečného prachu. Jeden na druhého se dívali jakoby žlutou clonou. I slunce mělo odstín do oranžova. Zahar prostě odložil svůj *gumbez* a vytřepal jej. Tvářil se, jako by písečná bouře byla tou nejběžnější příhodou, která může člověka potkat. Biggles přinesl láhev s vodou. Všichni si vypláchli ústa a s nesmírnou chutí se napili.

„A co teď?" ozval se Ginger, když se jakž takž dal do pořádku.

„Myslíš, co budeme dělat?"

„Ano."

„To je jednoduché,“ odpověděl Biggles. „Zůstaneme zde. Podívej se nahoru. Nebylo by dobré zkoušet se dostat skrz něco takového. Asi bychom se ani daleko nedostali. Musíme čekat, až se písek usadí. Znamená to, že prozatím nemůžeme dělat vůbec nic.“ Ginger si prohlédl oblohu nad nimi a nemohl než souhlasit s Bigglesem.

„Bertie už nejspíš brzy vyrazí, aby nás našel,“ pokračoval Biggles. „Ale pokud má rozum, počká dokud se ovzduší nevyčistí. Určitě se bezhlavě nepustil do bouře, která musí být vidět hezky zdaleka. Jistě ale má o nás starost a co nejdříve se pustí za námi. Vůbec nejlíp by ovšem udělal, kdyby zůstal na základně a počkal, dokud se nevrátíme… My si tady zatím můžeme udělat trochu pohodlí. Podívejte, vody máme dost, tak si snad nemusíme připouštět žádné starosti.“ Otočil se kZaharovi: „Co si o tom myslíš ty?“

„Bylo to psáno, sahibe,“ bylo vše, co Zahar pronesl.

Ginger vypadne ze hry

Čas pomalu plynul a písek zvířený bouří se zvolna usazoval. I viditelnost se postupně zlepšovala. A když konečně zhasl den a slunce kleslo mezi vzdálené zářezy mezi vrcholky Etiopské pahorkatiny, vykouzlila se taková směsice barev, že na to Ginger v úžasu zíral. Co dokáží rozptýlené částečky písčitého prachu! Pro Zahara nebyla taková podívaná ničím novým. Přijal ji, tak jak přijímal všechno, s osudovým klidem. Pokud si Alláh přeje takové věci jako je *habub*, budiž, staň se jeho vůle a přát si něco jiného by bylo rouhání.

Motor zůstal zatím zakryt několika vrstvami obalů. Svědčilo to o tom, že Biggles neměl v úmyslu vzlétnout. Kromě rizika nouzového přistání a následné vyhlídky na dlouhý pochod nebezpečnou krajinou, nemělo vůbec žádný smysl zaneřádit válce skvěle pracujícího motoru písečným prachem. Odložil zpáteční let na další den, kdy se podmínky už nepochybně vrátí do původního stavu.

Bertie se neobjevoval. Bylo dost pravděpodobné, že se rozhodl zůstat na zemi ze stejných důvodů jako Biggles. Takové rozhodnutí aspoň nenadělá chyby. Jak Biggles poznamenal, byl rád, že zrovna pobývá tam, kde je a neměl proč spěchat do Adenu. I kdyby teď odletěl, nemohl by tam udělat nic.

Když se obrovský měsíc barvy roztavené mědi vyšvihl nad obzor, podával Biggles vodu a jídlo z železných zásob. Jakmile zkonzumovali předložený pokrm, navíc s notnou dávkou všudypřítomného písku, dal se do hovoru se Zaharem, což Gingerovi umožnilo vniknout do Bigglesových úvah během současného období nečinnosti.

„Nemá význam, abychom zde jenom tak líně posedávali," začal. „Dříve či později musíme prozkoumat tu výrobnu hašiše zblízka. Jak řekls, Zahare, docela správně, není zrovna moudré pokoušet se o to za denního světla. Mohli bychom to však zkusit dnes v noci, kdy jsme dost blízko. Našel bys bez obtíží cestu do *El Moab*?"

„Nepochybujte o tom, sahibe, s pomocí Boží," odpověděl Zahar bez váhání. „Ovšem jestli vás spatří Ambrimosovi muži, zaútočí a dostanou vás."

„Ale půjdeš s námi?“

„Je to dobrá zpráva, že mě vezmete s sebou,“ odpověděl rychle Zahar. „Doufám, že v *El Moab* potkám toho psa Abu bin Hamuda a s pomocí Boží s ním zúčtuji.“

„Nemám v úmyslu zmarnit naše životy kvůli osobní pomstě,“ varoval Biggles.

„Když ho zabiju, bude to památný čin,“ trval na svém Arab.

„Pokud však neuspěješ, bude mít důvod k radosti Hamud,“ popíchl ho Biggles.

„Stane se boží vůle,“ uzavřel záležitost Zahar se svojí neotřesitelnou logikou.

Ginger se vrátil k tématu: „Co uděláme, když se dostaneme do *El Moab*?“

„Bude to úplně záležet jenom na tom, co tam najdeme,“ odvětil Biggles. „Otevřeně říkám, že mě nijak zvlášť nezajímá obchod s hašišem. Není to součást našeho úkolu, i když vládní činitelé se o tom budou chtít dozvědět víc. Poslali nás sem zničit zdroj a kanály, jimiž proniká *gurra*, dřív, než se s ní bude kšeftovat ve stejné míře jako s hašišem. To ohrožuje všechny lidi vyjma ty, kteří tu zločinnou činnost sami provádějí. Někdo, pravděpodobně Ambrimos, správně odhadl možnosti a začal látku pěstovat na vhodném místě s jediným cílem. Získat monopol, ovládnout trh. Je rozhodnut toho dosáhnout za každou cenu, aspoň já to tak vidím. Zatím všechno ukazuje na Ambrimose jako muže v pozadí a na *El Moab*, jako místo výroby drogy. Možná štěkáme pod nesprávným stromem a pokud by se to potvrdilo, musíme hledat dál. Jedno je však jisté. Ambrimos dal jasně najevo, že nás chce dostat z cesty. Říkám nás, protože to zahrnuje i Zahara. Budeme-li mít štěstí, dnes v noci budeme moudřejší. Možná je Sultán pouze pašerák hašiše. Ale pokud bychom našli jiné mladé rostlinky – nesmíme je nechat dorůst!“

„Předpokládáš, že *gurru* pěstuje v *El Moab*?“

„Pokud ano, je třeba rostliny zničit.“

„Jak?“

„Pokud jsou příliš malé na spálení, musíme je vytrhat jednu po druhé.“

„Není Boha kromě Boha," ozval se Zahar hlasem, jenž nesvědčil zrovna o jeho hluboké víře ve zdar operace. Ginger byl též na pochybách: „Zní to dost fantasticky…"

„Znáš snad jinou cestu?" zeptal se Biggles.

„Ne."

„Pokud bychom zachovali jedinou rostlinu, Ambrimos bude mít semena a začne znova někde jinde."

„Myslím, že ano," souhlasil Ginger.

„Rozsah práce bude záviset na rozsahu plochy, na níž se to pěstuje. Předpokládám rozlohu ve čtverečních yardech, nikoli v mílích."

„To jsem rád, už jsem se bál," dodal sarkasticky Ginger.

Biggles pokračoval: „Bohužel nemáme už dostatek vody pro takové představení, jaké bych si přál. Vzhledem k té pekelné bouři jsme spotřebovali víc než je obvyklé. V zemi jako je tato se lidé bez vody neobejdou."

„V této věci, sahibe, si nedělejte starosti," ozval se Zahar. „Na cestě narazíme na úzké *wadi*, kde je dostatek vody. Uniká z jezera, které vybudoval Sultán, aby se zabezpečil proti obdobím sucha. Potůček ústí do vodní díry, kterou jsem viděl, ale dosud nepoužil. Můžete láhve naplnit tam."

„To je dobrá novina," prohlásil Biggles.

„Myslíš, že tady bude letadlo bezpečné?" uvažoval Ginger.

„Zkusíme to. Nemyslím si, že tudy ve dne prochází nějak moc lidí a letadlo v hangáru není na očích. Navíc snad nebudeme pryč příliš dlouho." Tak se tedy o hodinu později vydali na cestu pustinou. Melancholickou náladu dokreslovalo zamlžené světlo Měsíce, stále ještě podbarvené rozptýleným prachem. Viditelnost byla už přijatelná a stále se zlepšovala, protože písek se usazoval.

V první části jejich putování nenarazili na nic zvláštního a kráčeli mlčky, pořád kupředu. Jediným zvukem, jenž k nim občas dolehl, bylo podivné zavytí hyeny, které mnozí označují jako smích. Mnohým při tom zvuku musela krev tuhnout v žilách, říkal si Ginger. Na druhé straně dokonale dokresluje atmosféru.

Přesto, že nikde nebyly znát žádné stopy, zdálo se, že Zahar nemá pochybnosti o správném směru jejich cesty. Místy

dokreslovaly scénu kosti dávno uhynulých zvířat. Několikrát obcházeli ostrůvky porostlé křovinami, větrem ošlehané kameny a dokonce dvakrát Zahar přikázal zastavit, aby našel nejschůdnější cestu k překročení *wadi*. Všichni tři pociťovali zvláštní osamělost, pocit, který je tak typický pro oblast pouští, nedotčenou jinde tak všudypřítomnou lidskou činností. Vzduch byl klidný a žár dne ustoupil osvěžujícímu chladu. Přesto však zbytky písečného prachu, stále vnikající do nosu a úst, vyvolávaly pocit trýznivé žízně.

Ginger znal pravidlo, že za pochodu se nemá pít a varoval se dotknout své láhve s vodou. S ulehčením vyslechl Zaharovu poznámku, že se blíží zdroji vody, o němž předtím mluvil. Vydal se na průzkum sám, aby zjistil, jestli tam nesedí jiní poutníci, kteří by mohli mít nepřátelské úmysly. Naštěstí tam nebyl nikdo, tak všichni sestoupili po kamenitém svahu k otvoru s vodou, jenž se rozšiřoval v malé jezírko široké asi půl tuctu yardů. Zahar vzdal díky svému Bohu za tento dar a naplnil si láhev. Sám se však nenapil. Biggles trochu usrkl a hned vodu s odporem vyplivl. „Nepolknu to, dokud nebudu muset," řekl Gingerovi. „Nedivil bych se, kdyby na dně ležel mrtvý velbloud." Kvůli možné situaci krajní nouze si však přece jen svoji láhev naplnil.

Ginger měl příliš velkou žízeň a tak se trochu napil. Voda byla poloslaná jako většina pouštních vod a zanechávala na jazyku nasládlou příchuť plesniviny. Polkl jí velmi málo, hlavně si pořádně vypláchl ústa.

Sotva za dvacet minut pocítil Ginger silnou nevolnost. Chvíli se to snažil vydržet a doufal, že pocit nevolnosti zmizí. Nezmizel však. Naopak křečovité stahy se zhoršovaly a tak nezbylo než se svěřit Bigglesovi. „Lituji," řekl, „ale cítím se slabý jako moucha. Nevím co to je, ale dává mi to zatraceně zabrat. Taky mám strašné závratě. Nezlob se, ale myslím, že nebudu moci pokračovat."

Biggles se zastavil: „Vypadá to na úpal. Vybral sis tedy ten nejhorší možný okamžik k marodění."

Ginger klesl na balvan a stíral si studený pot z tváře. „Je mi opravdu hrozně," procedil. „Myslím, že bych se měl raději vrátit."

„Vrátit? Zbláznil ses?" obrátil se k němu Biggles. „Nenajdeš cestu. Zabloudíš dřív než bys ušel jedinou míli. Pokud opravdu

nemůžeš pokračovat, měl bys raději zůstat na místě, abychom tě vyzvedli, až se budeme vracet.“

„Oukej,“ souhlasil nešťastný Ginger. „Možná mi bude líp, když si trochu oddechnu.“ Byl zcela přesvědčený, že je tomu tak a myslel si to dokonce i Biggles. Rozhodně jednal v domnění, že Ginger netrpí ničím horším než docela přechodnou indispozicí. Bývá to přece běžné, když se člověk celý den pohybuje v takovém vedru.

„Nevím“, pokračoval Biggles, „jestli bychom neměli celou akci odvolat a zaměřit se jenom na to, abychom tě dopravili zpátky do letadla.“

Ginger však vášnivě protestoval. Nemohl se smířit s představou, že noční průzkum byl odvolán kvůli němu. „Budu zase v pořádku,“ ujišťoval.

Biggles zapojil mozek na plné obrátky. Horečně uvažoval, co si počít. Gingerův stav se mu sice ani trochu nelíbil, ale na druhé straně byli zde přece všichni především policejními důstojníky ve službě. A pro policejního důstojníka není nic prvořadějšího, než splnění rozklazu. Biggles musel však na druhé straně zvážit i rizika, která nastanou, když zde Gingera ponechají osudu a vyzvednou ho až později.

„Rozhodl ses definitivně?“ zeptal se Biggles nakonec a snažil se skrýt povzdechnutí.

„Naprosto.“

„Dobrá,“ uzavřel to Biggles. „Ale zapřísahám tě, aby ses nevzdaloval. Myslím to tak, že až ti bude líp, nesmíš se rozhodně pokoušet nás následovat. Ve tmě bychom se minuli. Zkrátka, zůstaň zde, protože my víme, kde jsi.“

„Souhlasím,“ řekl slabým hlasem Ginger.

„Nebudeme tam dlouho,“ povzbuzoval ho Biggles. „Musíme už být velice blízko *El Moab*. Jenom se porozhlédneme a hned se vydáme zpátky. Buď tady zticha.“

Ginger přikývl a ulehl na písčitou zem. Nedodal už ani slovo, ale po pravdě je třeba říct, že se s přibývajícím časem cítil podstatně hůř, než by kdy Bigglesovi přiznal. Dopustil se obrovské chyby, na což velice brzy přišel. Měl se svěřit se svým skutečným stavem, protože potom by události nenabraly spád tím směrem, jak se stalo.

Kdyby jenom připustil, že se cítí na smrt nemocný, Biggles by ho nikdy neopustil, navíc na takovém místě. Ovšem Gingerovo chování bylo pochopitelné. Nemohl se sám smířit s tím, že celá expedice ztroskotá jenom proto, že ho zradilo jeho tělo.

Je nutno zdůraznit, že Ginger neměl ani v nejmenším úmyslu Bigglesovi lhát. Byl naprosto upřímný, když prohlásil, že nejhorší už má za sebou. Opravdu si to myslel. Vždyť pokud by šlo třeba o běžnou nevolnost, způsobenou nesnesitelným vedrem v poušti, určitě by byl velice brzy zase v pořádku. Muži z Bigglesovy jednotky byli dobře trénovaní a jejich fyzická kondice byla příkladná. Ginger tedy sotva mohl tušit, že všechno, co prožívá, je vlastně pouze začátek něčeho daleko horšího. Vždycky se těšil dobrému zdraví a ani ve snu ho nenapadlo, že by mohl vážněji onemocnět. Zneklidňovalo ho pouhé pomyšlení, že není docela v pořádku. Ale to všechno začalo ustupovat do pozadí, když si uvědomil, že podléhá nějaké záhadné chorobě, jakou si dosud nedovedl ani představit. Dostal najednou strach. Nesnesitelné křeče svíraly jeho žaludek. Chvílemi dokonce ztrácel vědomí. Ve světlejších chvilkách si říkal, že umírá a začal si přát už jenom jediné. Aby to měl rychle za sebou. Pak ho zničehonic napadlo, že to všechno se mu prostě jenom zdá, že je to jenom noční můra. Nedokázal už rozlišit skutečnost a sen. Nebyl si už prostě jist ničím. Zdálo se mu, že se Měsíc nějak divně pohupuje na obloze, že skály a písek okolo nabývají podivných barev a rostou mu před očima. S vypětím sil se nadzvedl na rukou a rozhlížel se po přízračném divadle noční pouště. Čas se pro něj zastavil a ztratil význam. Ginger propadl zcela svým pocitům a nebyl už schopen reálně vnímat skutečnost. I paměť mu vypověděla službu.

Pokusil se zvednout, ale zjistil, že ztratil schopnost se hýbat. Svaly a kosti jeho těla se proměnily v huspeninu. Zdálo se mu, že jsou z něj dva lidé, jeden v deliriu a druhý, který číhá. Končetinami mu začala otřásat zimnice. Bylo mu nepředstavitelně zle. Kdesi poblíž spustila hyena své ďábelské vytí. Zahlédl to zvíře, ale pak se mu rozpadlo na sto kusů. Co kousek, to další hyena. Měsíc padal přímo na něj. Probudil se však nejsilnější pud, pud sebezáchovy. S nesrozumitelnými výkřiky se začal plazit jako opilec a jeho oči vytřeštěně zíraly na neexistující příšery v noční pustině.

Zahar řeší záhadu

Biggles neměl o Gingerově stavu ani ponětí a kráčel dál, o krok za Zaharem, který automaticky převzal vedení. Drželi se u dna *wadi*, které se rozšiřovalo, protože se nechtěli vystavovat pohledům někoho jiného. Byli už blízko svého cíle. Zahar řekl, že Sultánovi lidé mohou být nablízku. Jednak hlídají, aby se nepovolaný nedostal příliš blízko, jednak shánějí krmivo pro svá zvířata.

Pochod téměř vyschlým říčním korytem byl snadný. Lemovaly je bludné balvany všech velikostí a tvarů a místy i křoviska akácií s pichlavými trny.

Biggles si několikrát olízl rty a byl překvapen, jak jsou lepivé. Navíc měly zvláštní kořennou chuť, která byla docela příjemná. Nenapadlo ho vůbec, že to souvisí s vodou, kterou ochutnal. Když však po chvíli pocítil krátký záchvat nevolnosti, začal uvažovat. Napadlo ho, že to určitě zavinila paštika v konzervě, kterou pojedl. Řekl si dokonce, že Ginger si jí dopřál mnohem víc, zatímco Zahar se jí ani nedotkl, protože mu to zakazovalo jeho náboženství. Bylo to nejjednodušší vysvětlení a zejména dobře souhlasilo s náhlou Gingerovou nevolností. Je to tedy otrava zkaženou konzervou, říkal si a litoval, že Gingera opustili. Taková otrava může být velice nepříjemná. Dokonce mu přišlo na mysl, aby se vrátili, ale na druhé straně by bylo škoda vzdátto, když už jsou tak blízko. Měli by aspoň obhlédnout sídlo nepřítele. Ustaraně kráčel dál a přál si, aby se dokázal po kamenech pohybovat stejně neslyšně jako Zahar.

Pak zaslechli ve tmě před sebou zvláštní rytmické skřípání. Znamenalo to, že jsou už u cíle, protože tento typický zvuk znají všichni lidé žijící v poušti. Vydává jej velbloud svými zuby a snaží se tak svolávat své druhy. Pak se ozval osel. Zahar se zastavil a hleděl nehybně do tmy.

„Dorazili jsme do *El Moab,*“ oznámil Zahar tiše. „Co zamýšlíte, sahibe? Jsme v rukou Božích, jehož jméno budiž pochváleno.“

„Chtěl bych zjistit, co se zde vlastně děje,“ odpověděl Biggles. „Zvlášť mě zajímá, jestli sem přinesl Hamud ta semena, která jste nasbírali ve *Wadi-al-Arwat*. Bude-li to moc nebezpečné, půjdu sám. I

kdyby se mi něco přihodilo, ty se budeš moci vrátit a postarat se o mého přítele.“

„Cožpak jsem šakal, sahibe, abych se schovával, zatímco muži konají své dílo?“ rozhorlil se Zahar. „Vyznám se tady, takže bude lepší, když půjdu svámi.“

Biggles se nepřel. „Jak si přeješ,“ souhlasil. „Je to ale čistě tvé rozhodnutí.“

‚Ať mi tvář zčerná, jestli vás opustím,“ řekl Zahar. „Pojďme.“

„Líbí se mi to nejvíc ze všech slov, která jsi řekl,“ opáčil Biggles. Cítil, že z namáhavé cesty ho začínají bolet nohy.

Opatrně vyšplhal až k okraji *wadi* a rozhlédl se. Z této vyvýšeniny bylo možné dohlédnout dál. Wadi se prudce zatáčelo, čímž se nyní ocitl na jakémsi hřebeni, se strmým srázem vpředu i vzadu. Zdálo se, že *wadi* se uzavírá skalisky. Před nimi se v měsíčním světle blyštěla vodní plocha, která vznikla vybudováním kamenné přehradní hráze.

Po této zevrubné prohlídce se dal Biggles zase do pohybu, následován Zaharem, který se plížil s dýkou v ruce. Postupně začali zkoumat podrobnosti. Rozeznávali doutnající oheň, okolo něhož posedávaly temné postavy domorodců. Několik se jich pohybovalo vzadu okolo zvířat. Proti obloze najednou až groteskně vyčněla velbloudí hlava a krk. Obrysy budov byly zřetelnější a měsíční světlo jim najednou umožnilo rozeznat něco, co nečekali. Bylo to letadlo, jež Biggles identifikoval jako moth. Zřejmě to byl tentýž stroj, který už předtím zahlédli ve vzduchu. Motor byl zakrytý a křídla i ocas zakotvené pomocí pytlů s pískem. Zde zřejmě letadlo přečkalo *habub*. Vzduch byl prosáklý jemným pachem.

Biggles se dotkl paže svého společníka a zeptal se: „Co je to tu cítit?“

„Hašiš,“odpověděl Arab. Ukázal na nízké stavení za říčkou, která se vinula prostředkem *wadi* „V tom domě dělají hašiš,“ pokračoval.

Biggles obhlížel bungalow, v němž měl bydlet předák zdejších lidí. „Jak se jmenuje člověk, který zde žije?“ zeptal se.

„Nemůžu vám to říct, sahibe, nikdy jsem jeho jméno neslyšel. Myslím, že pochází z Egypta.“ Když se zdálo, že se tábor uložil ke

spánku, Biggles se rozhodl opatrně pokračovat. Nesestoupil dolů na dno *wadi*, ale držel se u okraje, tak, aby ho nikdo nemohl zahlédnout proti obloze. Prohlédl si jezírko, které sloužilo jako zásobárna vody a hráz, která je oddělovala. Byla vyšší, než se domníval, skoro dvacet stop. Dávala tušit, jak velké množství vody zde mají k dispozici, i když i té přirozeně ubývalo s postupem období sucha. Bylo vidět i zavlažovací kanálky, vedoucí k obdělávanému úseku země. Ten zaujímal většinu půdy na spodině *wadi*, která nebyla zastavěna lidskými příbytky.

Tam se nyní vydal, i když zatím nespatřil, že by v zemi něco rostlo. Šeptem se zeptal Zahara, co si o tom myslí.

Arab řekl, že právě proběhla sklizeň plodiny, z níž se dělá hašiš. Zřejmě je teď celá úroda v sušárně, což vysvětluje všudypřítomný pach. Proto zřejmě přiletělo letadlo, které má náklad konečného produktu dopravit do Egypta.

Vysvětlení připadalo Bigglesovi pravděpodobné a souhlasil s ním. Ukázalo se, že je správné. Protože však se přiblížil podezřelému pozemku, vlastnímu důvodu své návštěvy, rozhodl se jej prozkoumat důkladně. Sultán se natolik zajistil proti nepovolaným očím, že ani nebylo třeba stavět stráže. Opravdu to nebylo místo, kam by mohl zabloudit zvědavý Evropan.

Brzy věděl, co potřeboval. Úroda byla skutečně sklizena. Listy byly pečlivě sesbírány, na zemi se povalovaly jenom nepotřebné stonky. Ale v jednom místě spatřil obdělané záhonky s jinou rostlinou. Rostlinky byly dosud malé, ale konopí to nebylo. Byly vzdáleny, tak na stopu od sebe a čněly zatím jen několik palců nad úroveň země. Celá plocha nepřesahovala půl akru. Byla to *gurra*. Biggles vytáhl jednu rostlinu a přivoněl. Nebylo o tom pochyb.

Teď se ukázalo, jak obtížné je zničit celou úrodu. Rostlinky byly malé a dost daleko od sebe na to, aby shořely společně. Nejlepší by bylo vytáhnout je ze země jednu po druhé, ale to by se dalo sotva provést během jediné návštěvy. Trvalo by to několik hodin. Nemělo význam zkusit zničit aspoň polovinu, protože to by bylo snadno odhaleno. Část úrody by zůstala a Sultánovi lidé by začali políčko hlídat. Dostat se k němu by už bylo velice nesnadné. Biggles to chtěl provést tak, aby si mohl být jist, že zničil všechny rostliny.

Protože *Wadi-al-Arwat* lehlo popelem, nebude potom už žádná *gurra* k dispozici a její hrozba pomine.

Když o tom teď přemýšlel, uvědomil si Biggles, že pěstování čehokoliv ve *wadi* je nemožné bez zavlažování. Pokud by selhalo, půda vyschne během několika hodin a slunce neduživé rostliny prostě sežehne líp, než kdyby se je někdo pokusil zapálit. Lze je tedy zničit zásahem do mechanismu, jímž jsou zavlažovány. Správně uložená výbušnina vyhodí do povětří celou hráz a to bude stačit. I kdyby ji opravili, bude to trvat hodně dlouho, než voda dosáhne takové výše hladiny, jaká je teď v nádrži. Dojde též k evakuaci lidí a zvířat, protože život bez vody možný není. Zeptal se Zahara na jeho názor a ten tvrdil, že i stružka na dně *wadi* vyschne dřív než skončí období sucha. Deště už pominuly, teď zde nezaprší po celé měsíce.

Biggles věděl prakticky všechno. Nicolo Ambrimos, proslulý Sultán z Adenu, byl tedy mužem v pozadí drogové mafie, která ohrožovala svět. On to byl, kdo poslal do pouště Hamuda, aby nasbíral semena gurry a zbavil se všech svědků vraždou svých společníků. A on to je, kdo na dálku řídí plantáž gurry na místě zvaném *El Moab*. Naštěstí na to postačí jediná nálož silné výbušniny. Tu může Biggles snadno sehnat v Adenu nebo si ji objedná prostřednictvím britské koloniální správy.

Spokojen se svojí noční misí se Biggles plížil velmi opatrně zpátky stejnou cestou, kterou přišel. Nebylo důvodů k poplachu. Celý zásah bude možno provést snáze, než očekával. Teď musí ještě vyzvednout Gingera a vrátit se.

Pomyšlení na Gingera, kterého v *El Moab* na chvíli vypustil z hlavy, ho začalo popohánět. Pokud by byl opravdu vážněji nemocný, vznikne problém, jak ho dostat do letadla. Proto pobízel Zahara k běhu, aby byli co nejdřív na místě, kde Gingera zanechali.

Konečně byli na místě.

„Gingere!“

Neozvala se žádná odpověď.

„Kde jsi, Gingere?“ zvýšil Biggles hlas. Nikdo mu však neodpověděl.

Biggles se obrátil k Zaharovi: „Zde je to místo, kde jsme ho nechali, ne?“

„Je to ono, sahibe,“ potvrdil Zahar.

Biggles oběhl místo a tiše hvízdal. Stále volal Gingera jménem. Bylo to však marné. „Nerozumím tomu,“ sdělil Zaharovi užasle.

„Není zde.“

„To přece vidím.“

„Odešel pryč.“

„To je nesmysl, vždyť jsem řekl, aby zde počkal. On vždycky respektuje moje příkazy,“ nesouhlasil Biggles.

„Odtáhli ho násilím,“ trval na svém Zahar.

„To by přece nešlo bez nějakých stop. Kdyby byl přepaden, určitě by bojoval. Vidíš snad někde stopy zápasu?“

„Mohli ho zajmout ve spánku,“ prohlásil Zahar.

„V tom případě by ho vlekli do *El Moab* a my bychom slyšeli křik nebo aspoň nějaká slova,“ nesouhlasil Biggles. Rozčilením si hryzal ret, neschopný porozumět tomu, ce se zde stalo.

„Možná se vrátil cestou, kterou jsme sem přišli,“ uvažoval Zahar.

„Varoval jsem ho, aby to nedělal. Protože je zvyklý poslouchat rozkazy, jsem si jist, že poslechl i tentokrát,“ odporoval Biggles.

„Není zde. Buď ho někdo přinutil, nebo šel sám,“ držel se Zahar své neotřesitelné logiky.

Biggles usedl na kámen a uvažoval. Zahar poklekl a začal prohlížet zem. Našel místo, kde Ginger ležel a za chvíli vdechl s ostrým hvízdnutím. „Není Boha kromě Boha,“ vydechl udiveně.

„Copak se děje?“ otočil se po hlase Biggles.

„Zde mu bylo velice zle.“

„No a co dál?“

„Bylo mu moc špatně, protože snědl hašiš,“ prohlásil Zahar.

„To přece není možné!“ vykřikl Biggles na Araba.

„Sahibe, on opravdu musel jíst hašiš,“ opakoval Zahar, „protože to cítím. Pach hašiše se nedá zapomenout.“

„Uvědom si, že to nemohl udělat,“ skoro hádavě zvýšil hlas Biggles.

„Přece jenom to udělal,“ nedal se Zahar vyvést z míry. „Nepochybně to bylo psáno.“

„Kde, ksakru, mohl to svinstvo dostat?“ křičel rozzlobeně Biggles.

„To ví jenom Bůh.“

Biggles se zhluboka nadechl. Byl vyvedený z míry.

Zahar pokračoval ve čtení stop: „Tudy šel.“ Ukázal snědým prstem do nekonečné pouště. „Vidím jasně jeho stopy v písku. Hašiš ho připravil o rozum.“

„Zahare, ale pověz mi, kde se mohl dostat k hašiši?“

Najednou se Zahar vzpřímil a plácl se rukama do stehen. Pak poodběhl k vodní díře, ponořil ruku do vody a očichal ji. „Muselo to být tady,“ prohlásil.

„Opravdu pil hašiš.“

„Chceš říct, že hašiš je v té vodě?“

„Určitě. Voda protéká přes *El Moab*. Tam v ní umývají prostěradla, na nichž se suší hašiš. Tak to bude.“

„Víš, že budeš mít pravdu?“ připouštěl Biggles zdráhavě. „Sám jsem se trochu napil a cítil jsem nevolnost. On vypil mnohem víc. Jaké to má účinky?“

Zahar odpověděl: „Nějakou dobu se bude cítit nemocný. Jeho mozek jako by se rozdělil na dva kusy. Bude se potulovat bez cíle. Pak padne a bude několik hodin spát.“

„Musíme ho najít,“ rozhodl Biggles. „Dokážeš ho vystopovat?“

„Ne,“ odpověděl Zahar. „Na této kamenité půdě není snadné ani stopovat karavanu v dne. Stopovat jediného muže a k tomu v noci je docela nemožné. Jsem syn pouště a říkám ti pravdu.“

„Tak se budeme muset pokusit, jak jen to půjde,“ rozhodl Biggles.

Více než dvě hodiny hledali, aniž dosáhli úspěchu, nebo aspoň nějaké naděje na úpěch. Měsíc se posunul a divoká krajina se ponořila do temnot.

„Je to nedobré místo, kde by nás za světla mohli objevit a navíc máme před sebou dalekou cestu,“ poznamenal Zahar.

Biggles vypadal bezmocně a vyčerpaně. Nalézt v takové krajině bezvědomé tělo a navíc ve tmě, to byl beznadějný úkol. „Je jenom jediná cesta, jak ho najdu, „ rozhodl se. „Musím se sem vrátit v letadle. Za denního světla a když poletím nad zemí, přehlédnu rychle

celý kraj. Nemůžu ho minout.“ Nemohl přijít na žádný lepší nápad, i když si uvědomoval, že jeho provedení může ohrozit jeho hlavní plán. Nebylo možné létat v takové blízkosti *El Moab* a zůstat nespatřen. V každém případě ho všichni uslyší. Vyvolá to poplach v celém táboře. Není tu však jiné cesty. Ať už to dopadne jakkoliv, nemůže přece nechat Gingera na pospas osudu.

„Zde už nic víc nedokážeme,“ řekl. „Pojďme.“ Otočil se tváří ve směru letiště číslo 137 a vyrazil.

Byla to dlouhá a tíživě působící cesta. Noc pomalu ustupovala a těsně před svítáním zaslechl v dálce letadlo. Neviděl je, ale odhadoval, že letí z jihu na sever. Pomyslel si, že to bude asi moth s nákladem hašiše. Hluk zeslábl a utichl a celá pustá prostora se znovu ponořila do ticha. A najednou se náhle rozednilo. Chladný vítr se přehnal pouští. Svítání přešlo v denní jas. Slunce se rozzářilo nad horizontem. Biggles šlapal dál. Slunce stoupalo výš a svým jasem žhavilo unavenou zemi. Zahar nepronesl ani slovo. Tomuto životu rozuměl a byl to nepochybně život takový, jaký si ho přál mít jeho Bůh.

Když už téměř viděli budovy na polním letišti, ticho náhle přerušil zvuk výstřelu a kulka se zaryla do písku asi yard před Bigglesovou nohou. Okamžitě zalehl na zem a současně totéž udělal Zahar. Útok přišel naprosto neočekávaně. Biggles si říkal, že kdyby se střelec trefil, mohl by si za to sám. Přemohla ho únava a jeho původní ostražitost se během vyčerpávajícího pochodu oslabila. Neuvědomoval si plně, že v této zemi má nedbalost často osudné následky.

Nebyl si příliš jist ani směrem, odkud výstřel přišel. Neodhadl to ani Zahar. Když střelba nepokračovala, doplížil se Biggles k nejbližší vyvýšenině a rozhlédl se. V dohledu nebyla živá duše. Na všech stranách se rozkládala surová, divoká pustina. Biggles se zvedl s pistolí v ruce, připraven na všechno. Nestalo se však vůbec nic.

„Pojď, Zahare,“ zvolal unaveným hlasem. „Jedeme dál.“

Překvapení pro Bertieho

Mezitím se udaly už popsané příhody v *El Moab*, Bertie se nemohl pořád zbavit pocitů strachu. Neobával se však o sebe. Měl strach, že se Biggles a Ginger dostali do habubu.

Oprava letadla po sabotáži nebyla složitá. Dělníci na letecké základně ji zvládli tak rychle, že zhruba za dvě hodiny byl proctor opět připraven k letu. Bertie nechtěl být v žádném případě vynechán z dobrodružství, do něhož se jeho přátelé řítili na opačném břehu Rudého moře. Není divu, že okamžitě nastartoval a svištěl vzduchem s veselou písničkou na rtech.

Popěvek však nestačil doznít, protože spatřil, jak se valí písečná bouře, zachvacující pevninu i nebe. Byl příliš zkušený pilot, než aby se pokoušel proletět bouří. Území, k němuž směřoval, bylo touto bouří už zachváceno, tak chvíli létal sem a tam a přitom si od písečné bouře udržoval dostatečný odstup. Rozhlížel se po Bigglesově stroji, který by se měl vracet. Jeho nervozita narůstala s uplývajícím časem, když se Biggles stále neobjevoval. Musel se smířit s představou, že Biggles už nestihl před *habubem* uniknout, a proto ji musel přežít na zemi. Rozhodně se nebál, že by mohli Biggles s Gingerem zahynout, protože na to příliš důvěřoval skvělým Bigglesovým vlastnostem a zkušenostem, jež z něho učinily nejlepšího pilota, jakého kdy poznal. Špičkového pilota člověk pozná právě v takových mezních situacích. Co však mohl pro ně udělat, dokud ve vzduchu zůstávala rozptýlená zrnka písku a zásoba pohonných hmot se vyčerpávala. Nezbývalo než se vrátit do Adenu. Protože nezachytil Bigglesův signál ve sluchátkách, byl přesvědčen, že přistál a musel *habub* přečkat na zemi. My už víme, že Bertieho předpoklad byl správný.

Takže jediné, co mohl podnikat, bylo zabíjet čas na letišti a trpělivě čekat, až se atmosférické podmínky vylepší. Jednou se sice pokusil vzlétnout, ale když spatřil v dálce oblak prachu, musel se okamžitě vrátit na základnu. Když přistál, začalo se stmívat. Bylo nesmyslné hledat Bigglese v noci. Muselo to počkat na ráno. Navíc bylo nyní jisté, že Biggles někde přistál, protože jeho zásoby paliva

by nyní musely být vyčerpány. Bertie měl starost o Bigglesovu a Gingerovu bezpečnost, ale skutečným obavám nepropadl.

Stále musel myslet na nedávnou sabotáž, a proto se rozhodl strávit noc přímo v kabině letadla. I když pro to neměl důkaz, byl přesvědčen, že proti jejich expedici vyvstalo reálné nebezpečí spiknutí. Povečeřel v jídelně RAF a oknem viděl, že se kolem letadla hemží mechanici. Pak se však ihned vrátil do hangáru. Usedl a snažil se uvelebit tak, aby zde přečkal noc.

Věděl sice, že velení základny zajišťuje ostrahu letiště, ale zrovna tak dobře věděl, že tato ostraha nedokáže zabránit tomu, aby nepovolaný pronikl dovnitř. Letiště bylo příliš rozlehlé a skutečně důsledná ostraha by vyžadovala povolat do služby mnohem více mužů. Nechtěl po veliteli základny požadovat zvláštní ochranu svého letadla. Když šlo do tuhého, věřil nejvíc sám sobě.

Letadlo bylo zaparkováno vrtulí k otevřenému vjezdu, což mu umožňovalo kontrolovat prostor. Čas plynul pomalu a Bertie už trochu litoval, že na sebe vzal tuto únavnou a nudnou povinnost. Nedlouho před svítáním zahlédl najednou ve svitu měsíce postavu domorodce, která tiše a mrštně vklouzla dovnitř. Bertie nedokázal rozeznat, co muž ve tmě dělá. Rozhodl se proto vylézt z kabiny, Arab ho však zahlédl nebo zaslechl a dal se na útěk. Bertie vystartoval ve směru, kde tušil vetřelce. Běžel až ke vchodu, ale postava mezitím zmizela.

Hvězdy na obloze začaly blednout a Bertie se začal bát, že kdyby se opět usadil, mohl by zaspat. Myslel na Bigglese a Gingera a při této myšlence neměl už na odpočinek ani pomyšlení. Beze spěchu se začal připravovat k odletu.

V okamžiku, kdy záře svítání zalila oblohu na východě, byl už ve vzduchu a nabral kurz k polnímu letišti číslo 137, neboť byl přesvědčen, že Biggles je právě tam. I když věřil, že ho tam najde, začalo se ho chvílemi zmocňovat podezření, že se mohlo stát i leccos nečekaného. Neviděl však nic, a proto zamířil k provizorním hangárům polního letiště. Přistál a rozhlížel se. Neviděl letadlo ani žádné známky Bigglesova pobytu. Dva hangáry se již kácely, tak zaroloval do třetího hangáru a vydal se na obchůzku. Zahlédl nedopalek cigarety. Sehnul se k němu a zjistil, že je to Bigglesova

oblíbená značka. Tato stopa svědčila o tom, že zde Biggles byl poté, co se přehnal *habub*, protože cigareta nebyla zasypána pískem. Nedalo se však odhadnout, kam se Biggles vydal. Bylo pravděpodobné, že Biggles přečkal *habub* a nyní se pokoušel o letecký průzkum oblasti. Určitě se dosud nevrátil, to by se potkali ve vzduchu, nebo by aspoň zachytil jeho signál v rádiu. Pokud však byl Biggles ve vzduchu, proč se v rádiu neozval Ginger?

Bertie si pečlivě očistil svůj oblíbený monokl a rozvažoval, co dělat. Říkal si, že Biggles po provedení leteckého průzkumu krajiny udělá jednu nebo dvě věci, po případě obě. Mohl letět přímo do Adenu nebo se vrátit na polní letiště číslo 137. Dokonce i kdyby se rozhodl k návratu do Adenu, bylo možné, že cestou prozkoumá polní letiště. Proto se Bertie rozhodl zůstat na místě. Pokud se Biggles neobjeví ani za hodinu, pak bude nejlepší vrátit se do Adenu a čekat na něj tam. Bertie byl sice v pokušení pustit se do průzkumu na vlastní pěst, ale nakonec ten nápad zavrhl, aby neprovedl něco, co by mohlo ztížit nebo překazit Bigglesovy záměry. Slunce už stálo nahoře, tak si vyhledal stín v hangáru vedle letadla.

Řekl si, že si může k tomuto rozhodnutí gratulovat, když se asi za dvacet minut ozval zvuk letadla, blížícího se z jihu. Zprvu si pomyslel, že to nemůže být nikdo jiný než Biggles a měl chuť vyběhnout ven, aby ho pozdravil. Zpozoroval však, že letadlo je moth. Zůstal tedy v úkrytu a čekal. K jeho překvapení si to pilot namířil dolů a zřejmě se chystal k přistání. Co zde mohlo cizí letadlo pohledávat, ho ani ve snu nenapadalo. Nasadil si tedy monokl a očekával věci příští. Všiml si, že letadlo nemá ani vojenské označení ani civilní registraci.

Moth přistál, ale namísto před hangáry, zaroloval za ně a dostal se tak mimo dohled. Motor ztichl a ozval se podivný kovový zvuk. Pak se rozhostilo ticho.

Bertie se podivnému chování nepodivil a vykročil se podívat, co se děje. Ani na okamžik ho nenapadlo, že se vystavuje nebezpečí. Piloti všech národností přece patří k velké rodině kamarádů a tak čekal, že bude přijat přátelsky.

Když se přiblížil, viděl, že pilot mothu už opustil kabinu a dělá něco venku u letadla. Překvapeně zjistil, že drží v ruce ruční pumpu a

právě tankuje z nádrže v zemi, jejíž poklop ležel vedle. Bertie se ani tak nepodivil faktu, že na opuštěném letišti jsou zásoby paliva, jako spíše tomu, že o nich věděl ten cizí pilot. Když přistoupil blíž, všiml si, že pilot není Evropan, ale má zcela tmavou pleť. To však bylo pilotovi Bertiemu lhostejné, protože pro něj byli ostatní piloti prostě kolegové, bez ohledu na národnost nebo odstín kůže. Přiblížil se asi na tucet kroků a vesele zavolal: „Helou!“

Reakce na pozdrav byla podivná. Pilot vyskočil a vypadal, jako by byl přistižen při nějakém nezákonném počínání. Vytáhl revolver a bez váhání vystřelil. Bertie ihned pochopil, co se děje, dal se na kvapný ústup a vytáhl svoji spolehlivou pistoli. Stále si však myslel, že si ho cizí pilot s někým spletl a proto vykřikl: „Poslyš, ty tam! Co je s tebou? Já přece nekoušu!“ Odpovědí byl jenom další výstřel.

… pilot namířil dolů a zřejmě se chystal k přistání…

Bertie pokračoval v ústupu a kryl se tak, aby mezi nimi bylo pořád letadlo. V hlavě mu vířily myšlenky, co se to vlastně děje. V žádném případě netoužil cizího pilota zabít. Sám však rovněž neměl v úmyslu zůstat tu coby mrtvola. Nebyl ještě přímo rozzloben, spíš vyveden z míry. Ulevilo se mu, když zpozoroval, že pilot zanechal svých nepřátelských úmyslů, vyšplhal do kabiny, nastartoval a zjevně se chystal odstartovat. To Bertiemu stačilo a znamenalo to, že nedojde už k ničemu horšímu. Jaké však bylo jeho překvapení, když na něj pilot vypálil z letadla levou rukou. Kulka se sice zaryla do země hodně daleko, ale byla to poslední kapka, kterou přetekl Bertieho hněv.

„Ty zatracený darebáku!“ vykřikl zlostně. „Ukážu ti, že tuhle hru mohou hrát dva!“ Zahájil palbu na bližší kolo letadla, spíš s cílem popohnat muže ke spěchu než mu zabránit ve startu. Náhodou se mu však podařilo prostřelit pneumatiku. Letadlo zakolísalo a skoro se překlopilo na nos a zůstalo stát.“

„Ha – ha! Tak to vidíš, troubo! Jak se ti to líbí teď?“ Bertie zůstal stát s pistolí stále připravenou a čekal, co pilot udělá.

Muž rychle opustil kabinu a najednou nebylo přes trup letadla vidět, co dělá. Bertie se nechtěl vystavit případné palbě a kryl se za ocasní částí. Když vyhlédl, zjistil, že muž je už víc než sto yardů vpředu a utíkal dál ve směru, odkud přišel. Zmizel za mírným zvlněním terénu.

„Je to osel,“ mumlal si Bertie, schoval pistoli a přistoupil k letadlu, aby si je prohlédl zblízka. Jedinou věcí, která upoutala jeho pozornost, byl pevný pytel přivázaný na zadním sedadle. Ohmatal jeho obsah a cítil, že je měkký. Nařízl nožem obal a vysypala se hnědá hmota připomínající zeminu. Rozetřel podivný náklad mezi prsty. Bylo to kluzké, olejovité až lepivé. Zvláštní těžké aroma ho konečně přivedlo na stopu. V životě sice hašiš neviděl, ale s ohledem na část světa, v níž se nacházel a na všechny okolnosti, ho napadlo, že to nejspíš bude náklad zakázané drogy na cestě do Egypta.

Opustil letadlo a šel si prohlédnout nádrž, z níž moth předtím tankoval. Nebylo v ní mnoho paliva. Nemělo však smysl uvažovat,

jestli je to zbytek z války nebo zásoba uložená organizací pašeráků drog. Vrátil poklop na místo a kráčel zpátky do hangáru. Byl si nyní jist, že Biggles se vrátil rovnou do Adenu, ale přesto se rozhodl počkat ještě chvíli.

Za několik minut zaslechl vzdálený výstřel. Bylo nesnadné odhadnout směr, odkud přicházel. Pozoroval vyvýšeninu, za níž zmizel pilot mothu. Najednou se vynořily dvě postavy. Byl to Biggles se Zaharem. Kráčeli ztěžka, jako by měli za sebou dalekou cestu. Bertie viděl, že s nimi není Ginger. Pomyslel si, že Biggles musel v poušti nouzově přistát a Ginger byl zraněn. Vyběhl jim vstříc: „Copak, copak? Tak časně a už na procházce?“

Biggles neodpovídal. Zíral upřeně na jeden ze zhroucených hangárů. Bertiemu se výraz jeho tváře nelíbil: „Co je s tebou, starý brachu?“

Biggles kráčel k hangáru, pohlédl na Bertieho a ukázal na hangár. „Jak dlouho jsi tu?“ zeptal se.

„Tak asi hodinu.“

„Byl hangár v tomto stavu, když jsi sem dorazil?“

„Samozřejmě. Proč? Myslíš snad, že jsem to tu zboural sám?“

Biggles pokýval hlavou: „Rozumím ti. Je to průšvih.“

Bertie byl zmaten: „Co máš s tím hangárem?“

„Na hangár samozřejmě kašlu,“ odpověděl Biggles. „Starost mi dělá to, co je pod troskami.“

„A co je tam?“

„Moje letadlo.“

Bertie hvízdl: „Podržte mě! To je teda průšvih, máš pravdu. Bojím se, že dostalo co proto!“

„Nemohls to tušit,“ povzdechl Biggles. „Když jsem tu byl poprvé, přístřešek stál docela pevně. Tak jsem tam schoval mašinu.“

„Bude to děsná práce, dostat ji ven,“ řekl smutně Bertie.

„Taky mi to tak připadá,“ poznamenal Biggles s hořkým humorem.

Přistoupil ke zhroucené konstrukci. „Písek,“ řekl, „to je ten viník. Pekelná písečná bouře… Zkrátka střecha neunesla tu obrovskou zátěž písku.“

„Máš naprostou pravdu, kamaráde," souhlasil smutně Bertie. „Jsme v zatracených končinách. Je zde zkrátka příliš mnoho písku. Měli by si ho trochu odebrat a zavézt na pláž, kde by si na něm hrály děti."

„Nemám zrovna chuť na vtípky," řekl chladně Biggles.

„Promiň, já jenom tak plácám," odpověděl dotčeně Bertie.

„Kde je tvůj stroj?" zeptal se Biggles.

„V druhém hangáru, respektive v tom jediném, který ještě stojí."

„Vidíš a ten, co jsem si vybral, mi připadal v lepším stavu," prohlásil Biggles. ‚A na to jsem i doplatil, protože neměl dostatečně děravou střechu, kterou by písek propadl dolů." Pak ukázal na motha, stojícího opodál. „A co je tohle? Včera tu nestálo nic."

„To mám na svědomí já," prohlásil Bertie. „Trochu jsem pomohl tomu chlápkovi, co s tím krámem přiletěl."

„Jak jsi mu pomohl?"

„No prostřelil jsem mu pneumatiku a tak jsem ho zastavil."

„Pročs na něho střílel?"

„On začal střílet jako první."

„Měls tu tedy trošku zábavy, zatímco jsem byl pryč."

„Přistál a začal tankovat ze zásobníku, který je tamhle," ukázal Bertie. „Chtělj sem ho pozdravit a on po mně práskl. Tak jsem práskl i já po něm."

‚A co se dělo pak?"

Bertie mu to podrobně vylíčil. „Teď už to chápu," řekl Biggles. „Byl to asi tvůj protivník z mothu, kdo na nás vystřelil, když jsme šli sem. Určitě se vracel po svých do *El Moab*."

„Stále jsi mi neřekl, co se vám přihodilo a kde je Ginger?" zeptal se Bertie.

„Ginger bloudí někde v poušti," odpověděl Biggles. „Hledali jsme ho celou noc. Věřil jsem, že se dokáže dostat sem." Vysvětlil, co se stalo. „Vezmu si tvoje letadlo a porozhlédnu se po něm," uzavřel své vyprávění. Přistoupil ke zhroucenému hangáru a pečlivě si jej prohlížel. „Je zde možnost, že to není tak zlé, jak to vypadá," prohlásil. „Pochopitelně pokud na křidlo spadla kovová vzpěra s plnou vahou písku na střeše, bude po letadle. Ale když se dívám, jak

je konstrukce zdeformovaná, třeba se to nepřihodilo. Nemá však smysl se hádat. Podíváme se. Podrž to tady.“

S těmi slovy vyšplhal nahoru a rozřízl svým nožem pomačkanou látku. Pak propadl otvorem a zmizel v záplavě písku.

Biggles si vyjede na koni

Ostatní se mohli jenom podle zvuků dohadovat, co tam Biggles dělá. Ukázalo se, že měl pravdu, když řekl, že je ještě naděje. Konstrukce byla jenom zprohýbaná a tíže písku vytvořila hluboké vklesliny v původně napjatém plátěném krytu. Prostor hangáru teď vypadal jako pokoj přeplněný nábytkem, přes nějž někdo přehodil velké prostěradlo.

Po chvíli Biggles opět vyšplhal a oklepával ze svého oděvu spusty písku. „Není to tak zlé," oznámil. „Nemyslím si, že se letadlo nějak vážněji poškodilo. Než je však vytáhneme, musíme překonat odpor dvou pevných stojen. Ohnuly se po obou stranách vrtule. Tkaninu odstraníme bez problémů. Jenom na to železo bychom potřebovali acetylénový hořák nebo aspoň speciální pilku."

Usadil se a chvíli přemýšlel: „Něco ti řeknu, Bertie. Neměl jsem čas ti vyprávět všechno. Byl jsem v *El Moab* a viděl jsem *gurru*. To místo je tímto směrem asi dvanáct mil. Je zde otázka, co udělat s těmi rostlinami. Vytrhávat je i s kořínky by trvalo nesmírně dlouho. Myslím, že existuje snazší způsob, protože v blízkosti je velký rezervoár vody, kterou zadržuje přehradní zeď. Pokud bychom ji zničili, přival vody smete všechno – rostliny i živnou půdu. Proto potřebujeme nálož trhaviny. Několik dynamitových patron by docela postačilo, protože zeď přehrady byla zbudována dost primitivně. Chci, aby ses vrátil do Adenu a navštívil hlavního inženýra základny.

Vysvětli mu, do čeho se pouštíme a požádej o všechno potřebné. Kdyby váhal, spoj se rádiem s plukovníkem Raymondem, ať zasáhne. Pak navštiv velitele základny a požádej, aby ti zapůjčil acetylénový aparát a šikovného řemeslníka. Porozprávěj mu, co se zde stalo. Přileť s tím člověkem sem a společně vyprostíme letadlo. Mimochodem – když budeš v Adenu, zkus obstarat náhradní kolo nebo pneumatiku do toho motha. Někde budou nějaké mít. Chtěl bych odsud s mothem odletět a předat jej i s nákladem drogy úřadům. Je ti to všechno jasné?"

„Naprosto, kamaráde. Tři věci – dynamit, acetylénový hořák a pneumatiku."

„Přesně tak.“

„A co budeš dělat ty?“

„Budu muset čekat tady“, odpověděl Biggles.

„A co s Gingerem?“

Biggles zaváhal: „Nezapomněl jsem na něj. Nezapadá mi ovšem do toho, co je třeba udělat hned. Tvoje letadlo nemůže plnit dva úkoly současně. Když si nechám letadlo, nemůžeš letět ty. Jestli poletíš, nemůžu já. Ty věci z Adenu však potřebuji okamžitě. Pilot mothu teď pospíchá do *El Moab* a jakmile dorazí, poví jim toho dost, aby sem vyrazili ve velké přesile. Navíc určitě bude Sultánův předák chtít zachránit hašiš, co je v mothu. Nemůžeme tedy ztrácet čas.“

„Neměl bych se napřed podívat po Gingerovi?“

„Pokud se zdržíš, můžeš ohrozit úplně všechno. Je třeba zničit přehradní zeď a musíme to stihnout dnes v noci nebo k tomu už nemusíme mít příležitost. Pokud se mi něco stane, ty to dokončíš. Gingerovi neublíží, když ještě chvíli počká. Zahar říká, že bude spát a po probuzení většina účinku drogy odezní. Věřím, že za denního světla si cestu sem najde sám. Viděl přece krajinu ze vzduchu a je schopen se orientovat. Pokud se neobjeví, sám se vydám ho hledat, jakmile se ty vrátíš. V noci zdoláme *El Moab* a vyčistíme je od té plevele!“

„V pořádku, bude to tak, jak si přeješ,“ souhlasil Bertie. „Vyrazím a nedám se ničím zdržovat. S mávnutím na rozloučenou odešel do hangáru ke svému stroji.

Biggles a Zahar sledovali, jak startuje. Pak se Biggles vrátil do zničeného hangáru a znechuceně uvažoval, proč si konstrukce vybrala tak nevhodný okamžik ke svému zhroucení, když předtím celé roky vzdorovala všem větrům a bouřím. Co se dá dělat, stalo se a nyní existuje jediná cesta k tomu, aby se záležitosti daly do pořádku a tou je jeho plán. Nechtěl čas trávit nicněděláním, tak rozšířil otvor ve tkanině a vstoupil dovnitř, aby jednak vyzvedl zásoby jídla a vody a jednak aby stanovil přesná místa, v nichž bude třeba kovové stojny přeřezat, až Bertie obstará acetylén.

Zahar se k Bigglesovi přidal a oba zahnali hlad a uhasili žízeň. Potom připravili všechno tak, aby se neprodleně mohlo přikročit k řezání železa. Rozřezali zamotanou krytinu a strhali ji z kovu. Taky

museli odhrabat písek. Slunce už pálilo naplno. Čas od času vycházel Biggles ven, aby se vydýchal. Syn pouště Zahar se nedal vyrušit a pracoval uvnitř klidně dál.

V jedné z těchto přestávek uslyšel Biggles ve směru od *El Moab* hluk. Objevila se malá skupina domorodých jezdců na koních. Nemělo smysl se skrývat, protože se navzájem spatřili. Zahara však vidět nemohli. „Zůstaň, kde jsi a nevycházej. Když se neprozradíš, nikdo o tobě nebude vědět!“ zavolal na něho dovnitř. „Mají pušky, proto je všechny nepřemůžeme. I kdyby mě odvlekli, zůstaň zde a řekni to mému příteli, až se vrátí. Rozuměls?“

„Není Boha kromě Boha,“ ozvala se mumlavá odpověď zpod plátěného krytu.

„Taky mému příteli řekni, že na něj spoléhám, že zničí zeď, která zadržuj e vodu v *El Moab*.“

„Bůh je můj svědek, že všechno bude jak říkáte, sahibe,“ odpověděl Zahar, aniž se ukázal.

Na delší rozhovor už nebyl čas. Biggles se otočil tváří k jezdcům, kteří vypadali značně divoce.

„*Salaam áleikum*,“ pozdravil jeden z nich k Bigglesovu překvapení, protože ta slova znamenala „mír s tebou“.

„*Aleuikumsalaam*,“ odpověděl Biggles.

Muž, jenž mluvil, popohnal své zvíře kupředu. „Neztratil se muž tvého kmene, sahibe?“ vykřikl hrubým hlasem.

„Ztratil,“ připustil Biggles.

„Zeslabený nemocí teď odpočívá v našem *menzilu*,“ oznámil muž.

„Kde je váš *menzil*?“ ptal se Biggles.

Muž učinil neurčité gesto ve směru k poušti.

„Jak je to daleko?“ chtěl vědět Biggles, i když mu bylo zřejmé, jak je naivní ptát se domorodce na vzdálenost.

„Krátký pochod postačí,“ byla odpověď, která mohla znamenat cokoliv. „Přeješ si jít za ním?“

„Rád bych,“ odpověděl Biggles bez váhání. „Ukážeš mi cestu a půjčíš mi koně?“

„Jednoho jsme za tím účelem přivedli,“ prohlásil muž.

Nebylo třeba říkat víc. Biggles se vyšvihl na hřbet zvířete. Celá skupina se najednou dala do klusu.

Sběhlo se to tak rychle, že Biggles neměl čas, aby si svůj krok rozvážil. Ale i kdyby měl času dost, asi by nejednal jinak. Domorodci byli pány situace od okamžiku, kdy ho spatřili. Očekával, že ho napadnou. Byl tedy překvapen přátelským pozdravem a uspokojovalo ho, že muži za ním přijeli s čistými úmysly. Byl si jist, že Ginger se nachází v jejich táboře, protože kdyby ho nenašli, neměli by ani potuchy o jeho existenci. Jel tedy s nimi, aby pomohl Gingerovi. Přesto si však uchovával určitou ostražitost. Bylo značně podivné, že vůdce skupiny uměl anglicky. To nemohla být náhoda. Muž se stal mluvčím skupiny právě proto a byl k tomu někým vybrán. A anglicky obvykle mluvívají domorodci, kteří se stýkají s Evropany.

Tyto myšlenky se Bigglesovi honily hlavou, když pádil se svým koněm vpřed. Zdálo se mu, že směr, kterým se dali, vede do *El Moab*. Bylo to však přirozené, když věděl, že se Ginger ztratil právě tam. Po chvíli rychlé jízdy se anglicky zeptal vedoucího skupiny, jestli jedou do *El Moab*. Muž neodpověděl, což podle Bigglese nevěstilo nic dobrého. Teď už ovšem bylo pozdě honit bycha. Utěšoval se však tím, že i kdyby došlo k nejhoršímu, j e tu přece Zahar, který všechno poví Bertiemu. A ten, i když nedokáže nic víc, aspoň zničí tu prokletou přehradu.

Biggles se vyšvihl na hřbet zvířete. Celá skupina se najednou dala do klusu.

O hodinu později už nebylo pochyb o cíli jejich cesty. Mířili přímo do *El Moab*. Rozeznával cestu, po níž před několika hodinami sám šel. Co však mohl dělat? Byla zde ještě naděje, že Sultánovi muži v *El Moab* neměli ani tušení o jeho totožnosti, ani o tom, kde je Ginger. Stěží mohli vědět, co tam pohledávají.

Řítili se přímo do středu tábora. Muži postávající kolem si je zvědavě prohlíželi. Bylo jasné, co se stalo. Zmocnili se Gingera. Pilot mothu už mezitím pěšky dorazil zpátky. Oznámil, že se setkal s bělochem na polním letišti číslo 137, a proto vyslali skupinu domorodců, aby se zmocnila i jeho. Pilot byl sotva tak blízko Bertiemu, aby ho byl schopen poznat. Těžko tedy bude pochybovat, že muž přivezený na koni není totožný s tím, kterého potkal na letišti. Nemůže vědět, že viděl Bertieho a ne Bigglese.

Nebyl čas vymýšlet teorie. Objevil se muž, který měl v táboře nepochybnou autoritu. Biggles si podle typu i podle fezu na hlavě pomyslel, že je to Egypťan. Pokynul domorodcům a ti postrčili Bigglese dopředu. Biggles neodporoval, protože pochopil, že by to bylo marné. Muž s fezem mu prohledal kapsy a odňal revolver. S úsměvem jej zastrčil do své vlastní kapsy.

„Pojďte se mnou, můj pán si chce s vámi promluvit," nařídil a vstoupil do bungalowu, který Biggles v noci pozoroval.

Biggles ho následoval. Nemělo smysl plýtvat dechem na otázky nebo námitky. Navíc byl velice zvědavý, jestli tu Ginger doopravdy někde je, protože kdyby dosud bloudil pustinou, bylo by to horší.

Bigglesův průvodce prošel malou halou a zabočil do pokoje. Tam stál s rozkročenýma nohama muž, který na ně čekal. Byl to Nicolo Ambrimos, všeobecně přezdívaný Sultán.

Bigglese to skutečně překvapilo. S takovou možností nepočítal. Tak jak Sultána poznal, myslel, že sotvakdy opouští svoji luxusní vilu v Adenu. Muselo by se stát něco naprosto mimořádného, aby tento člověk čelil nehostinným podmínkám pouště, říkal si tehdy. Ovšem nyní asi tyto okolnosti nastaly. Pak zde byla otázka času. Jak se sem mohl dostat v tak krátkém čase? Sultán se tedy nejen pohyboval, ale pohyboval se rychle.

Ambrimos se s úsměvem zhoupl na špičkách: „Majore, mám tu čest podruhé.“

„Musíte být fascinován mou osobností, když jste zorganizoval naše druhé setkání tak brzy,“ odvětil Biggles štiplavě. Sultánův úsměv se rozšířil, ale moc humoru v něm nebylo: „Byl jsem tak nedočkavý, že jsem se na setkání s vámi vydal letadlem.“

„Dovolte, abych vám poblahopřál k vaší odvaze,“ odpověděl Biggles chladně. „Pro mě je však důležitější dovědět se o mém mladém příteli, kterému se minulý večer udělalo nevolno a vydal se pryč z mého tábora. Bylo mi řečeno, že je zde. Věřím, že informace byla pravdivá.“

„Co vám řekli, je pravda,“ odvětil Sultán. „Je zde. Ale vy se, prosím, posaďte. Musíte být velmi unaven po tom, co jste musel zvládnout.“ V jeho hlase zaznívalposměšek.

Biggles vyhověl vyzvání, protože cítil opravdu nesmírnou únavu. „Kde je tedy můj mladík?“ zeptal se znovu.

„Bezpochyby ho rád uvidíte,“ zněla odpověď. Sultán se obrátil k Bigglesovu průvodci a řekl pár slov Bigglesovi neznámým jazykem. Muž s fezem opustil pokoj. Ambrimos pokračoval k Bigglesovi: „Tak vidíte, co se může stát lidem, kteří strkají nos do cizích záležitostí, do věcí, o nichž nic nevědí. Víte, co se vlastně přihodilo vašemu mladému společníkovi?“

„Mám určitou představu.“

„On se napil vody, aniž si předem ověřil její kvalitu. To bývá v poušti vždycky nebezpečné. V tomto případě se stalo, že byla znečištěna určitou průmyslovou technologií, kterou jsem zde zavedl. Přirozeně onemocněl.“

„Řečeno jednoduše anglicky, on se skoro smrtelně otrávil předávkováním hašiše, který jste bez ohledu na možné následky pro jiné lidi, nechal zpracovávat ve *wadi*,“ řekl Biggles mrazivě.

Sultán pokrčil rameny: „Je to dosti neomaleně řečeno, ale vy tomu zřejmě dáváte přednost. Ale dovolte mi, abych vám připomenul, že vás sem nikdo nezval, ani nenutil pít zdejší vodu.“

„Musím vás tedy upozornit, že voda je v poušti veřejným majetkem, jenž slouží všem cestujícím. Nechápou to snad jenom individua mdlého rozumu,“ řekl Biggles velice tvrdě.

Ambrimos zrudl zlostí: „V tomto případě se to ukázalo být výhodné pro mě.“

„Snad se vám to tak jeví právě teď,“ připustil Biggles. Vtom vstoupil bledý a třesoucí se Ginger. Chabě se usmál na Bigglese. „Nezlob se, že jsem tě dostal do takové situace,“ omlouval se.

„Není tak zlá, jak vypadá,“ odpověděl Biggles. „Jak se cítíš?“

„Nestojí to za moc.“

„Mimochodem,“ přerušil je Sultán, „pokud chcete dělat ukvapené závěry, musím vás upozornit, že tohoto mladíka sem nikdo nezavlekl. Naopak přišel sem zcela dobrovolně.“

„To je úplná pravda,“ souhlasil Ginger. „Snad je vám však jasné, že to bylo v době, kdy jsem byl nikoli vlastní vinou omámen a přímo otráven. Nezodpovídal jsem za své činy. Nebyl bych zde, kdybyste nenechal otrávit vodu.“

„Pouhý detail,“ zavrčel Ambrimos. „Skutečností zůstane, že jste přišel a byl jste rád, že jsme se vás ujali. Ale není třeba to rozebírat. Posaďme se a promluvme si zcela věcně. Musíme probrat vážné věci. Vážné pro mě, ale věřte, že ještě vážnější pro vás.“

„Nemám s vámi o čem diskutovat,“ řekl Biggles úsečně.

Sultán vzdychl: „Vy Britové! Stále tak nabroušení... No nevadí. Řekněme, že mám něco, co s vámi musím probrat a uděláte dobře, když budete naslouchat. Pro případ, že byste chtěli náš rozhovor předčasně ukončit a odejít, musím vám připomenout, že venku čekají moji muži a jsou zvědavi na výsledek naší konverzace. Nemají rádi vetřelce a fakt, že jste se sem vetřeli s úmyslem zbavit je jejich způsobu života, je v žádném případě vůči vám příznivě nenaladil.“

Biggles si zapálil cigaretu. „Do toho,“ pokynul. „Poslouchám vás.“

Sultán učiní nabídku

Biggles si už byl jist, že všechno pochopil. VAdenu ho hlídali. Ambrimos se dověděl, že sabotáž letounu úspěšná nebyla, tak ho sledoval přes Rudé moře, patrně v letadle přepravujícím pašovaný hašiš. Musel být na palubě stroje, který přeletěl nad polním letištěm číslo 137 těsně předtím, než vypukl *habub*. Tehdy byl Bigglesův proctor v hangáru a unikl pozorování. Ovšem Ambrimos věděl, že Bigglesovo letadlo musí být nablízku, a proto se v *El Moab* na situaci připravoval. Gingerova nevolnost mu jenom hrála do karet.

Sultánovo chování nasvědčovalo tomu, že si všechno dobře rozvážil. Byl s vývojem očividně spokojen a nesnažil se situaci uspěchat a hnát ji do finále. Myslel si, že má v ruce všechny trumfy v osobách Bigglese a Gingera. Nacvičeným pohybem muže velkého světa si vybral z masivní zlaté tabatěrky cigaretu, vložil ji do zlaté a jantarové špičky a připálil si zlatým benzinovým zapalovačem. Dráždivá vůně tureckého tabáku se začala šířit místností.

„Musíte chápat, majore, že jsem skrz naskrz obchodník," poznamenal lehce.

„Stále si pamatuji, že jste mi to už jednou řekl," navázal chladně Biggles.

„Obchod je pro mě vždycky první i poslední," pokračoval Sultán jako člověk, který stále opakuje to, co už mnohokrát řekl. „Pracuji velice usilovně a snažím se každému udělat radost, i když mi britská vláda klade do cesty stále překážky. Pochopíte tedy, že tuto vládu nemám v lásce. Vy sami sloužíte jako důkaz. Poslali vás sem, abyste překazili mé obchody, nesnažte se to popřít. Jako člověk to chápu. Pravdou je, že obchoduji s artiklem, mimo jiné samozřejmě, jenž je na Blízkém východě hodně žádaný."

„Řekněte rovnou s hašišem," ozval se Biggles.

„Správně, s hašišem. Proč tolik povyku. Já své zboží nikomu nenutím. Lidé je chtějí. Dodávám jim to a přitom vydělávám peníze."

„Současně mrzačíte jejich životy,“ vpadl mu do řeči Biggles. „Nestaráte se o zničené životy ani o rozbité domovy, protože vyděláváte peníze. Dobrá. Pojďme k jádru našeho rozhovoru.“

„Nemám v úmyslu,“ pokračoval Ambrimos, „dovolit britské vládě ani její instituci zvané Ústřední protidrogový úřad, aby zruinovaly obchod, který jsem budoval celý život. Ať podnikají cokoli, lidská podstata se nezmění a já vždycky budu schopen si svoji cestu koupit. Věřím, že znáte náš pojem koupit si cestu?“

„Ne. Je to pro mě novinka.“

„Koupit si cestu znamená, že jsem schopen podplatit úředníky podél cest, kudy se moje zboží dostává na trh. Každý potřebuje peníze, zejména pokud se dají vydělat snadno. Stačí, aby člověk na pár minut zavřel oči a má kapsy plné zlata. Nevěřil byste, jak tento způsob oceňují i vaši krajané.“ Biggles zvedl obočí: „Navrhujete mi, že bych si takto mohl vydělat na svůj chléb s margarinem?“

Ambrimos se zchytrale usmál: „Potom bude s máslem namísto s margarinem.“

„Mám raději čistý margarin než špinavé máslo.“

Sultán se usmál: „Jako člověk míru zkouším nejprve pokojné metody. Jste mi sympatický. Hodnotím vaši otevřenost, přímost, způsob, jak mluvíte. Hraje to na měkkou strunu v mé povaze. Doufal jsem, že uvážíte možnost podílet se na mých obchodech.“

Biggles potřásl hlavou: „Děkuji vám, zdá se mi však, že můj úsek cesty nebude na prodej.“

„Ach, to je opravdu škoda! Obrovská škoda. Občas potřebuji dobrého pilota. Chápete ovšem, co se stává cestám, které odmítají, aby byly …ech… opraveny?“

„Řekněte mi něco, čistě ze zajímavosti,“ řekl Biggles. „Neobáváte se, že bych mohl souhlasit jenom naoko a až bych získal vaši důvěru, prodat své informace protidrogovému úřadu?“

„Ne,“ odpověděl Ambrimos. „Plně bych to chápal, protože jsem se vždycky snažil zajistit si maximální zisk.“ Řekl to s udivující otevřeností. Pokračoval: „Ale vy byste to neudělal. Britové jsou odporně všetečtí, ale mají jednu vlastnost, kterou musí obdivovat i ten, kdo je nenávidí. Pokud dají své slovo, pak je dodrží. To je přirozeně i jejich slabina, i když to nechtějí připustit. Na takových

labilních základech je totiž těžké dělat skutečné obchody. Moc dobře vím, o čem hovořím.“

„Snad to neděláme až tak špatně,“ mumlal Biggles.

„Udělali byste líp, kdybyste nebyli tak staromódně úzkostliví.“

„Tak jo. Zůstaňme tedy při tom,“ pousmál se Biggles.

Sultán na něj pohlédl přimhouřenýma očima: „Jistě chápete, že vaše odmítnutí nabízené spolupráce mě nutí zvolit bolestnější variantu. Jste bystrý muž a jistě připustíte, že bych byl blázen, kdybych vás nechal odejít a dělat další potíže?“

„Jak tomu chcete zabránit?“

„Taková jasná otázka přímo volá po jasné odpovědi,“ odpověděl Sultán. „Budu vás muset nechat usmrtit.“

„To je poměrně jasné,“ připustil Biggles.

„Věřil jsem, že na to budete pohlížet právě tak, „ řekl Ambrimos. „Je vám jasné, že budu vyrábět stále více hašiše a – jiných věcí.“ Sultánův sebejistý postoj se začal rozplývat v narůstající zlosti a teprve teď začal nabývat vrchu jeho skutečný charakter. Jeho jemný slovní projev byl ten tam. Převládl zlověstný a tvrdý tón. „Nenávidím vás Brity,“ pokračoval. „Zničím vás i vaše impérium. Sladká bude pomsta za urážky vašich stupidních úředníků. Slyšíte mě? Rozdrtím vás na prach a nepomůžou vám ani vojáci, ani námořníci a letci. Britská moc uvadne jako lísteček v poušti a dokážu to právě já – Nicolo Ambrimos. Tušíte už jak? Asi ano, protože já vím, proč jste tady, vím, co hledáte. *Gurru*, rajskou plodinu. Mám ji. A do té zatracené země dešťů a mlh jí bude přicházet stále víc a víc. Podlomí sílu vašich dělníků a udělá z nich lidské trosky. *Gurra* dokáže víc než pušky a bomby. Vaše stroje zreziví nečinností. Ztratíte vůli bojovat. A potom padnete a uděláte místo nové mocnosti, která čeká na tento den. Po pádu Evropy znovu povstane v nové slávě mocná Asie.“

Říci, že Biggles byl tímto chvástáním překvapen, by bylo málo. On byl ohromen. Tento politický zřetel, to bylo něco nového, o čem dosud neuvažoval. Ambrimos se opájel vidinou své pomsty a nevážil slova. Netoužil tedy jenom po penězích, on toužil po moci. Biggles pochopil, že zde se rodí budoucí diktátor, který touží po velkém světovém konfliktu, sotva se lidé vzpamatovali z toho posledního.

Nechtěl svých cílů dosáhnout silou zbraní, ale drogami, které by podlomily sílu celých národů. Zda se takový plán nakonec může zdařit je jedna věc, ale v každém případě by napáchal mnoho zla. Ambrimos byl mnohem víc než pašerák. On byl nebezpečný fanatik.

„Zní to fantasticky, že ano?“ řekl Sultán a nespouštěl z něj zrak.

„Fantasticky je správné slovo,“ souhlasil Biggles.

„Ale ne tak fantasticky, jak se domníváte,“ prohlásil Ambrimos. „Znáte dějiny? Četl jste něco o podrobení Peru? Pochopil jste, proč si Španěl Pizzaro s hrstkou mužů podrobil desetimilionový národ? Protože Inkové měli mozek i svaly zesláblé kokainem, když žvýkali listy té rostliny. Byli bez vůle a slabí jako děti. Pizzaro to řekl přesně tak. A Inkové už nejsou. Stejně dopadne Británie a zbytek vaší vychvalované západní civilizace.“

Biggles se smutně zasmál: „Chápu. Vaším cílem je být moderním Pizzarem.“

Ambrimos řekl povýšeně: „Pizzaro pokořil jenom jeden národ, já jich srazím na kolena mnoho.“

„A potom?“

„Svět bude mít svobodu.“

Biggles potřásl hlavou: „Tuhle písničku už zpívají i jiní. Čím víc se mluví o svobodě, tím menší svobodě se lidé těší. To, co chcete ve skutečnosti, je uvrhnout lidi do otrocké poroby, abyste si mohl hrát na pána tvorstva. Pokud byste chtěl doopravdy lidem prospět, skočil byste do moře a už nikdy nevyplaval. Pochopil jsem… Váš plán znamená uvrhnout svět do další války.“

„To ne! Jsem muž míru,“ odporoval Ambrimos.

Biggles potáhl ze své cigarety a pomalu vyfoukl: „Je to prastará historka. Chcete mír, a proto musíte začít válku. Buď jste blázen vy, nebo si to myslíte o ostatních. Pokud nebudete hlásat své zmatené bludy o míru, obyčejní lidé ani na válku nepomyslí. Budou se starat o radostnější věci než o zabijení. Vám se to teď žvaní. Daří se vám přece skvěle. Můžete si gratulovat, že žijete na území, kde vlaje vlajka Velké Británie. Jinde byste už hnil ve vězení nebo byl o hlavu kratší. Vy se snažíte hryzat ruku, která vás chrání, protože ta ruka drží něco, co vy nemáte a nikdy mít nebudete. Je to prapor lidské a moudré vlády, prapor civilizace. Jedna věc je bláznivé fantazírování

a druhá skutečný mozek v hlavě. Nechte svých choromyslných blábolu nebo se z toho pozvracím!“

Sultán vytřeštil oči, zbledl a začal zrychleně dýchat.

„Teď zase navrhnu něco já vám,“ pokračoval Biggles. „Pojďme zítra spálit všechnu *gurru*. Pak vás letadlem dopravím zpátky do Adenu, kde si můžete v pohodlí užívat života do konce svých dní. Pochopitelně pokud přestanete pašovat hašiš a budete se držet kadidla a datlí. Nikdo vám nemůže poradit líp.“

Ambrimos pořád zíral na Bigglese a olizoval si rty. „Vaše rady nepotřebuji,“ řekl pomalu.

„Lidé, kteří říkají něco takového, obvykle dopadnou jako vy,“ řekl Biggles. „Nikdo není takový kabrňák, jak si o sobě myslí.“

„To si myslíte?“

„To si nemyslím, to vím. Dělejte, jak myslíte. Nemám, co bych vám ještě řekl.“

Ambrimos zatleskal na svého muže, který opustil místnost. Když ten vstoupil, pohlédl Sultán na Bigglese a pokynul ke dveřím. „Promyslete si moji nabídku. Tady není třeba spěchat. Dám vám nějaký čas, abyste změnil svůj názor.“ Gestem ho propustil.

Biggles i Ginger byli odvlečeni z pokoje.

Sultán rozhodně nelhal, když prohlásil, že muži venku se na bělochy nedívají se sympatiemi. Shlukl se tam dav, někteří byli ozbrojeni starodávnými puškami a kopími. Byli do skrznaskrz barbarští válečníci. Biggles je nedokázal rozlišovat, ale ze Zaharova vyprávění předpokládal, že jsou mezi nimi Danakilové i kočovníci z Habešské pahorkatiny.

U vchodu zaujali místo stráže dva vysocí Danakilové…

Když se objevili dva bílí muži, zazněly mumlavé nadávky i několik hlučných výkřiků. Někteří na ně plivali. Bylo zřejmé, že stačí slovo a muži začnou zabíjet. Ambrimos se ve dveřích usmíval, když domorodci neochotně ustoupili a vytvořili uličku, kterou byli zajatci odvlečeni do jedné z nedalekých chýší. Už u vchodu je přivítal strašlivý zápach a hejno much. Ginger si dlaní ucpával nos. U vchodu zaujali místo stráže dva vysocí Danakilové.

„Možná ti naše situace nepřipadá tak zlá," ozval se po chvíli Ginger, „ale ti dva venku mi na náladě nepřidávají."

„Mohli by být horší," odtušil Biggles a zapálil si cigaretu. „A koneckonců –ještě pořád žijeme."

„Jak dlouho bude ještě tento příjemný stav trvat?" zeptal se s úšklebkem Ginger.

„Těžko říct," odpověděl klidně Biggles a vyfoukl kouř směrem k hejnu much.

„Můžou nás kdykoliv zastřelit, probodnout nebo pověsit."

„Musím připustit, že je tu i taková možnost," souhlasil Biggles. „Důležité však je, že se do špinavé práce nedali hned. A oni mohli. Ambrimos žvanil o našich slabostech. Rád by jich využil. Nevidí však svoji vlastní slabinu. On váhá."

„Nikoliv ovšem proto, že by překypoval laskavostí a dobrotou."

„To je fakt," potvrdil Biggles. „Pokud něčím překypuje, je to ješitnost. Jeho skutečná slabina je kšeftování – snadno vydělané peníze. Ovládají jeho život. Už dlouho získává všechno, co si usmyslí, a proto si nedovede představit odpověď *Ne*. Potřebuje pilota a já bych se mu hodil. Taky se trochu bojí překročit v našem případě určité meze. Vraždu by asi neutajil. Jeho domorodci jsou úplatní, nakonec proto jsou tady. Kdo od něho odejde, nebude mlčet. Úplatní lidé jdou vždycky za vyšší nabídkou a nikdy nemlčí. Musím doufat, že on doufá. Čím déle bude doufat, tím lepší máme vyhlídky, že nakonec splníme úkol, kvůli němuž jsme tady. A teď chvilku mlč. Musím si pár věcí rozmyslet…

„Tak se, prosím tě, do toho dej," žadonil Ginger, „a přemýšlej důkladně a hlavně rychle."

Zahar splácí dluh

Mezitím Bertie plnil poslání, tak jak mu je Biggles uložil. Především se musel dopravit do Adenu. Počasí mu tentokrát přálo, takže po příjemném letu nad Rudým mořem bezpečně přistál na největší britské vojenské letecké základně v této části Arabského poloostrova.

Hned po přistání se dal do práce. Musel se ohlásit u několika místních vojenských velitelů, do jejichž pravomoci spadaly jednotlivé úkoly. Pro osvěžení paměti si zopakujme, čím vším ho Biggles pověřil. Měl zajistit acetylénový aparát i s obsluhou, třaskavinu a náhradní kolo pro poškozené letadlo pašeráků.

Nutno říci, že Bertieho poslání v Adenu trvalo pouze čtyři hodiny a skončilo plným úspěchem jenom díky legitimaci legendárního Scotland Yardu, jíž se Bertie oháněl pokaždé, když narazil na nechápavé byrokraty. Výsledkem bylo, že na opuštěném polním letišti o několik hodin později přistál s veškerým velmi potřebným nákladem.

Jmenujme po pořádku, co naložil. Na prvním místě to byl světlovlasý a modrooký příslušník Královského letectva jménem L.A.C. Blakey. Podle dobrozdání jeho nadřízených měl velké zkušenosti v práci s acetylénovou svářečkou, kterou si přivezl s sebou. Na palubě letounu se dále nacházel balíček dynamitu se zápalníkem a detonátory. Bertie byl přesvědčen, že pokud se mu podaří třaskavinu použít, přehradní zeď jí neodolá. Konečně Bertieho letadlo přivezlo rezervní kolo pro moth, jež bylo kupodivu od nepaměti ve skladišti základny, aniž kdo věděl, odkud se vzalo.

Za splnění první položky vděčil zásobovacímu veliteli základny. Ten vyzval dobrovolníky a Blakey se přihlásil. Když nastupoval do letadla, přiznal se Bertiemu, že byl ochoten dělat kdekoliv cokoliv, jen abyna chvíli vypadl z té nudné a špinavé díry jménem Aden. Popisoval jej jako popelnici, protože Aden skutečně ležel v kráteru vyhaslé sopky. Horší to bylo se sháněním výbušniny. Hlavní inženýr základny vrtěl hlavou nad tím, čemu má pomáhat. V pouští přece není voda a pokud se tam nachází, nač ji vylévat? Bertie však trval

na svém, že to spěchá a nakonec – jeho policejní odznak rozhodl. Blakeyho nadšení z výletu pak poněkud ochladlo, když se dověděl, co obsahuje balíček, který má na kolenou.

„Dělej, co chceš, kámo, jenom to neupusť na podlahu," žádal ho Bertie.

„Pokud to upustím, pak jedině přes palubu," odpověděl napjatý Blakey.

Let na polní letiště čislo 137 proběhl bez překvapení. Bertie měl na paměti, co veze a přistál velmi opatrně. Zahar na ně čekal. Seděl na bobku na potrhané tkanině, kterou odstranil ze zprohýbané konstrukce.

„Panečku! Ty sis vyhrál s těma hadýrkama!" zvolal Bertie. „Kdepak máš velkého bílého náčelníka?" Bertieho rozjařená nálada ihned pohasla, když mu Zahar pověděl, co se přihodilo. Bertie se poškrábal za uchem: „Zatracené dílo! Co budeme dělat?"

„Poslední přání sahiba Bigglese znělo: Zeď, která zadržuje vodu, musí být zničena," odpověděl vážně Zahar. „Pokud se nevrátím, musíte to provést vy. Sahib Biggles se nevrátil. Bojím se, že mu Kafirové už uřízli hlavu."

„Mám tomu rozumět tak, že ti rabiáti o tobě nevědí?" dotazoval se Bertie.

„To je pravda, sahibe. Bůh to tak chtěl."

„Měls tedy štěstí. A neviděli ani schované letadlo?"

„Nikoliv, sahibe. Do přístřešku ani nenahlédli. Když ti psí synové přijížděli, byli jsme uvnitř, ale sahib Biggles vyšel ven nadýchat se čistého vzduchu. Volal na mě, ať se držím v úkrytu, abych vám mohl později vyřídit, co je třeba."

Bertie si nasadil monokl a rozhlédl se. Pak se otočil k Blakeymu: „Budeme muset něco podniknout, lépe řečeno já budu muset. Od vás chci jenom abyste uvolnil to letadlo ve zříceném hangáru. Musí být schopné letu."

„Co s tím mothem?" tázal se Blakey.

„Ach bože, máte pravdu! Málem jsem zapomněl. Vyměňte mu kolo. Chápete jistě, že ten, co s ním létá, se může vrátit. Budeme ten krám muset někam schovat. On je to kus darebáka. Pravděpodobně

bude zase střílet. Je absolutně nevychovaný. Představte si, že na mě začal úplně bezdůvodně pálit. Mimochodem – umíte řídit letadlo?“

„Já? Ani trochu,“ vytřeštil oči Blakey.

„Nevadí. Napadlo mě jenom, že byste mohl motha s novým kolem dopravit do Adenu, místo toho, abyste se tu nudil. Bojím se, že tu bude na váš vkus trochu horko. Až vyměníte kolo, zavezte motha do hangáru. Pokud zde já nebudu, prosím vás, zakryjte ho dobře plátnem. Ta banda se může vrátit. Zamotejte do plátna i sebe, protože pokud vás chytí, je s vámi amen.“

„A co vaše letadlo?“ zeptal se Blakey. „Tohle slunce mu zrovna dobře nedělá.“

„Máte pravdu. Zastrčím ho do druhého hangáru, než vyrazím.“

„Vyrazíte? Kam?“

„Mezi námi, já ještě nevím,“ přiznal se Bertie. „Ono je to docela jedno, kudy půjdu, protože ta zatracená pustina je všude stejná. Musím se pokusit najít našeho šéfa.“

„Chcete říct – vy opravdu chcete jít pěšky do pouště?“ Blakey se vyděsil.

„Pěšky? Nebojte se… Napadlo mě, že bych se mohl svést. Zrovna tím mothem. Pojďme teda na ten pošramocený podvozek! Ty, Zahare, hni kostrou a pojď nám pomoct!“

Když se do toho pustili všichni, moth se brzy pyšnil novým kolem. Jakmile je vyzkoušeli, řekl Bertie Blakeymu stručně o jejich poslání a pak se rychle připravil na cestu.

„Nemám tušení, jak dlouho budu pryč,“ řekl Blakeymu. „Čekejte mě, když mě uvidíte, ale pokud mě neuvidíte, nečekejte mě. Snad mi rozumíte. Pokud se ty domorodé bestie budou náhodou motat zrovna tady, ukryjte se, nebo dostanou váš skalp.“

„Ale moment,“ zeptal se bezradně Blakey. „Když se nevrátíte, jak se dostanu zpátky domů?“

„Bože, o tom jsem ještě nepřemýšlel. Měl byste se modlit, abych se vrátil. Pokud se neobjevím, budete si muset udělat malý výšlap. Držte se na východ a dřív nebo později musíte dorazit k moři.“

‚A co potom?“

„Řekněte někomu s lodí, ať vás sveze," navrhoval Bertie. Otočil se k Zaharovi: „A co ty, starý čokoládový brachu? Zůstaneš tady nebo mi budeš dělat společnost?"

Zahar se zamyslel: „Kam cestujete?"

„Musím vytáhnout špunt ze Sultánovy nádrže a rozhlédnout se po svých kamarádech."

„A kde jsou?"

„Jak to mám vědět dřív, než jsem se rozhlédl?" zabědoval Bertie. „Nemůžou být daleko. Ale promluvíme si o tom, až vypustíme tu zatracenou vodu v *El Moab*. Začneme tím, že mi Zahar ukáže cestu." Pak vyhodil pytel z hašišem ze zadního sedadla mothu. „Nemá smysl, abys ses tady hrbil."

„V *El Moab* přijdeme o život," prorokoval Zahar s fatalistickým klidem.

„Kdo nás připraví o život?" zeptal se Bertie.

„Ambrimosovi muži. Jsou to nejhorší šelmy pouště. Prodávají své děti. Viděl jsem to na vlastní oči, Bůh je můj svědek."

Bertie si vyčistil monokl: „Jsou to darebáci. Vyhodíme jim do vzduchu tu zpropadenou přehradu a uvidíme! Nesmíme proto zapomenout na ty prskavky." Zvedl ze země balíček s trhavinou a podal jej Zaharovi. „Drž to a drž to pevně," varoval. „Pokud tedy chceš opravdu se mnou letět."

„Poletím, protože musím najít toho psa Abu bin Hamuda, který mě nechal v poušti," prohlásil Zahar. „Krev mého přítele Kuatima volá o pomstu."

„Prima," souhlasil Bertie. „Nastup si, protože musíme vyrazit, dokud je ještě trochu vidět."

Bertie věděl úplně přesně, co musí udělat. Posledním Bigglesovým přáním bylo zničit přehradní zeď a on se rozhodl je do puntíku splnit. Protože mu Biggles všechno podrobně vyprávěl, měl přesnou představu o směru na *El Moab* a znal i vzdálenost. Byl už netrpělivý, aby úkol splnil, protože potom bude muset hledat Bigglese. Než se vydávat na úmorný pochod pouští, moth mu poslouží líp a ještě ušetří spoustu času. Váhal, jestli nemá raději použít vlastní letadlo. Avšak riziko jeho poškození by mohlo být velké, zejména při přistávání v neznámém terénu. Osud motha mu

byl lhostejný, tím spíše, že měl tu čest s jeho pilotem. Byla to přece jeho válečná kořist!

Odstartoval se Zaharem a dynamitem na zadním sedadle a v nevelké výšce mířil přímo k cíli. Snažil se jenom kopírovat obrysy terénu, protože dobře věděl, že čím výše se bude držet, tím snáze bude spatřen. Ve vzdálenosti jedné až dvou mílí od *El Moab* vypnul motor a klouzavým letem přistál. Pořádně to s nimi zahrkalo, protože půda tam byla kamenitá, ale podařilo se mu stroj udržet rovně.

„Bůh je velký," vydechl s úlevou ze zadního sedadla Zahar. Bertie se rozhlédl. Slunce se blížilo obzoru, obloha se barvila až do tyrkisova a písčitá divočina nabyla odstínu tekutého zlata. Orientačním bodem bylo pouze *wadi* po jeho levici, nyní shluk purpurově zbarvených stínů.

„Jak jsme daleko od toho prokletého místa?" ptal se Zahara.

„Už je to blízko," zněla odpověď. „Když budeme pokračovat pěšky, dorazíme se západem slunce."

„To stačí," řekl Bertie. „Seď klidně a dávej pozor na balíček." Zaroloval letadlem do úzkého výmolu, kde nemohlo být tak snadno spatřeno. Pak teprve vylezl a převzal od Zahara třaskavinu. Potom vystoupil i Arab.

„Našel bys cestu ke zdi, která zadržuje vodu?" zeptal se Bertie.

„Docela snadno."

„Tak tedy vzhůru, švarný rytíři, veď mě, ať už to máme z krku!"

„Povedu vás cestou, na níž nás nezahlédnou, pokud je to vůle Alláhova," slíbil Zahar. „Je sice o malinko delší, ale možnost, že by nás chytili Ambrimosovi muži, zde bude velice malá. Pak najdu Hamuda a udělám mu do těla takovou díru, že vypustí duši. Tak dojde k zúčtování."

„Poslyš, kde jsi získal tak ohavné způsoby?" zeptal se s nesouhlasem Bertie.

„Je to arabský obyčej. Život za život. Tak je psáno."

„Musíš dát pozor, aby do tebe neudělal díru první on, starý brachu," varoval ho Bertie. „Ale pojďme na to."

Zahar vyrazil jako člověk, který je v místě doma. Cesta trvala přes dvacet minut a končila ostrým skalnatým útesem, za nějž nebylo vidět. Zahar se otočil a položil varovně prst na ústa. „To je to místo,"

zašeptal. Ukázal mírně doleva: „Tím směrem ve *wadi* leží *El Moab*.“ Pak ukázal dopředu: „Před námi je zeď, která zadržuje vodu.“

„Díky tobě, dobrá vílo,“ uchechtl se Bertie. „Zůstaň raději zde a já si odskočím vypustit jim tu vodu.“

„Bude to památný čin,“ mumlal Zahar.

„Drž hlavu při zemi, ať tě úlomky kamenů nepošlou do věčných lovišť,“ varoval Bertie.

Pak po všech čtyřech opatrně vyšplhal až k okraji skalnatého srázu. Zahar měl pravdu. Přímo pod ním dole se leskla vodní hladina primitivního rezervoáru, jenž se zřetelně sbíhal k místu, v němž byla postavena přehradní zeď. Posunul se o kousek vlevo, aby si mohl lépe prohlédnout objekt, který chce zničit. Potěšilo jej, že zeď nebyla postavena příliš bytelně. Není divu, uvážíme-li, kdo ji zbudoval a jaké nástroje měl k dispozici. Bertie se až podivoval, že tak chatrná zeď udrží tak velké množství vody. Bylo zřejmé, že ji začali stavět v období sucha a pak přidávali další kameny, jak voda stoupala. Muselo to dát obrovskou práci, nosit těžké kameny a umisťovat je stále výš a výš. Voda na několik místech zdivem dokonce pronikala, avšak zatím nepříliš kvalitní stavba odolávala.

Za zdí pokračovala nádrž klikatým jícnem, kterým si voda z bouřlivých dešťů vymlela cestu mezi skalisky. Jeho strany byly příkré a vysoké a vzdálené přibližně sto stop. Pod zdí bylo možno vidět asi na čtyřicet až padesát yardů a pak se průrva lomila pod ostrým úhlem a to, co leželo dál, nebylo možné vidět. Bertie si představoval, že tam se asi jícen průrvy rozšiřuje a vytváří mnohem plošší *wadi*, kde leží vlastní *El Moab*, Ambrimosův hlavní stan v poušti. Tam budou plantáže podezřelých rostlin, kvůli nimž toto dílo vlastně vzniklo. Nemělo smysl si to ověřovat, protože úkol byl jasný. Zlikvidovat zeď. Bertie si představoval, jaký to bude šok pro obyvatele *wadi*, až se dá do pohybu masa vody v přehradě. Naslouchal a zdálo se mu, že chvílemi slyší hlasy, ale byly přehlušovány zurčením pramínků, které pronikaly přehradní zdí. Pevně doufal, že Zahar, ač posedlý svojí vidinou pomsty, nebude tak pošetilý, aby se ukazoval. Klekl si a bedlivě se rozhlédl. Nikde nikdo. To, co ho čeká, bude snadné, jak rozříznout dort, jak se říká ve slangu RAF.

Ani na okamžik ho nenapadlo, že by snad Biggles s Gingerem mohli být právě v *El Moab*. Netušil, že byli zajati. Nic ze Zaharova vyprávění tomu nenasvědčovalo. Zahar přece povídal, že domorodci dorazili na polní letiště jako přátelé, kteří našli bělocha, a že Biggles s nimi odjel dobrovolně. Dělal si sice starosti, že se Biggles nevrátil, ale nebyla v tom kapka strachu. Říkal si, že je někde v táboře kočovníků a pečuje o Gingera, jenž není dosud schopen nastoupit cestu. Víc se proto strachoval o Gingera než o Bigglese. Kdyby byl věděl, že oba jsou sotva sto yardů od něho, určitě by se choval jinak. On však o tom neměl tušení a na Bigglese teď zrovna ani moc nevzpomínal, jeho jediným zájmem bylo splnit úkol. Původně chtěl počkat na úplnou tmu, teď se mu to jevilo jako zbytečné. Musí zničit zeď a rychle se vrátit na letiště, aby to oznámil Bigglesovi. Nebude-li tam, pak ho musí hledat. To byl celý jeho plán.

Opět se posunul, aby si lépe prohlédl zevní stranu přehradní zdi a rozhodl se, kam vložit nálož. Vybral místo skoro uprostřed, kde balvany dobře nedosedaly, takže vznikla štěrbina.

Zahar nedokázal potlačit zvědavost a přilezl za ním. Bertie mu pokynul, aby se nepřibližoval. Bertie sešplhal po krkolomném srázu a několik minut horlivě pracoval na uložení dynamitu. Pak nastavil detonátor.

Umístil nakonec i zápalník a konec upravil kapesním nožem. Broukal si tiše oblíbenou písničku a vytáhl z kapsy zápalky. Všechno bylo připraveno. Škrtl a přesvědčil se, že Zahar je mimo ohrožený prostor. Neměřil délku zápalníkové šňůry a nemohl si být jist, že by za ním stihl dolézt. Nakonec jediné podstatné bylo, že je to nálož časovaná a nikoli okamžitá, o čemž ho ujistil už hlavní inženýr v Adenu.

postava poklekla a zamířila puškou

Očekával, že najde Zahara poblíž. Říkal si, že určitě zaleze až na dno průrvy, protože domorodci mívají z třaskavin panický strach. Neviděl ho však, a proto dříve než zažehnul zápalník, zavolal: „Holá, kamaráde! Kde vězíš?“

Slova zapůsobila jako signál. Od této chvíle se události daly do pohybu a akce střídala akci. A všechno, co se dělo, probíhalo rychle a nebylo možné to zpomalit.

Vynořil se Arab, který běžel podél útesu ve směru od ohybu průrvy. Protože všichni Arabové se oblékají stejně, považoval ho Bertie za Zahara, který byl na výzvědách a teď ho chce varovat. Ve skutečnosti viděl jenom obrysy postavy. Svůj omyl poznal, až když postava poklekla a zamířila puškou. Zahar přece neměl pušku!

Bertie upustil rozškrtnutou zápalku, poněvadž mu spálila prsty a odskočil do nejbližšího úkrytu. Byl to obrovský kámen, zrovna ten, na nějž položil nálož trhaviny. Za okamžik puška zarachotila a kulka se odrazila od kamenné zdi. Skrčil se a neodvážil se vystrčit hlavu, protože slyšel zvuk natahování závěru zbraně a obával se, že příští rána by mohla být přesnější. Muž s puškou čekal na kořist.

Bertie si v duchu nehezky spílal za svoji bláznivou nepozornost, s níž se dostal do tak hloupé pasti. Zůstat na místě se bál, protože muž na útesu mohl změnit své postavení a zahlédnout ho. Ovšem riskovat pohyb znamenalo totéž. Jediné, co mohl dělat, bylo sledovat obrys průrvy. Jakmile se puška vysune, musí přeskočit do jiné pozice dřív, než muž dokáže přesně zamířit. Pokusí se skrýt v černém stínu přehrady.

Napětím ani nedýchal a hleděl k okraji skaliska. Vtom nad sebou zaslechl podivné syčení a zahlédl tenký proužek dýmu. Ihned věděl, co se stalo. Rozškrtnutá zápalka, kterou ve chvatu upustil, padla přímo na zápalníkovou šňůru a zažehla ji. Už nějakou dobu to muselo hořet, takže výbuch přijde co nevidět! To přimělo Bertieho k šílenému chvatu, v němž zapomněl na nebezpečí v podobě střelce spuškou.

Když vyskočil z úkrytu, zjistil, že ostrostřelec už není sám. Rýsovaly se tam teď dvě postavy, vzpřímené, zaklesnuté do sebe a skoro se nehýbající. Zřejmě zasáhl Zahar.

Bertie začal šplhat nahoru jako kamzík anic nedbal na oděrky, jak přeskakoval z kamene na kámen s rachotem kamínků, které se uvolnily a padaly dolů. Jeho spěch ho málem stál život, protože těsně před vrcholem hřebene se jedna z postav naklonila a proletěla dolů míjejíc Bertieho jenom o několik palců. Dopadla na dno průrvy s těžkým žuchnutím. Kdyby do něj vrazila, byl by smeten s ní.

S obrovskou námahou se vytáhl nahoru a zalehl na balvan. Pokud to padal Zahar, pokračování ve výstupu znamená sebevraždu, protože muž nahoře mu ustřelí hlavu dřív než se začne bránit. Ovšem výbuch, hrozící pod ním, může mít stejně neblahé následky. Bylo to prašť jako uhoď…

Vydal se tedy jedinou možnou cestou. Nahoru. Všechno záviselo na tom, kdo zůstal nahoře. Musel to zjistit: „Holá hej, dobrá vílo, jsi to ty tam nade mnou?“

Odpověděl mu Zaharův hlas a Bertieho srdce poskočilo radostí: „Sahibe se sklíčkem na oku, jsem to já! Na co čekáte?“

Bertie se vysvětlováním nezdržoval. Vyškrábal se na vrchol útesu a nic nedbal na důstojnost. První, co spatřil, byl Zahar, který si čistil v písku dýku. „Co jsi s ní prováděl?“ zeptal se ho.

Zahar zasunul zbraň do pochvy. „Dobré zprávy, sahibe,“ oznámil klidně. „Ten Arab byl Abu bin Hamud. Chtěl vás zabít, ale Alláh – budiž mu sláva – ho nechal padnout do mých rukou, aby mohl být potrestán za své hříchy. Tak bylo psáno.“

„Proč se tady vůbec potloukal?“ vrtěl hlavou Bertie, zatímco si čistil oděv.

Zahar se k němu obrátil udivenýma očima: „To ví přece jenom Bůh. Nepochybně to byla jeho vůle.“ Zahar se tvářil tak, že k tomu nebylo co dodat.

Bertie rovněž neměl chuť něco dodávat. Otočil se v údivu směrem k *wadi*, odkud zaznívalo hluk a křik. „Copak se tam asi děje?“ říkal si. „Něco zde vypuklo. Musíme se mrknout. Myslím si, že bychom měli ty rozpustilé hochy trochu varovat. Za chvíli by mohli mít mokro v botách, není-liž pravda?“

Zahar na něj pohlédl smutně: „Copak máme nasadit své životy a zachraňovat ty Bohem prokleté zplozence psů a hyen?“ Očividně se mu to nezamlouvalo.“

„Máš asi pravdu, dobrá vílo,“ ušklíbl se Bertie. „Vypadá to dosti pošetile, ale přesto – pojďme se tam podívat.“ Vyrazil podél útesu směrem k místu, odkud k nim doléhaly hlasy.

Ambrimos dostává odpověď

V ohavném doupěti, kde je věznili, plynul Bigglesův a Gingerův čas velice pomalu. Ginger dosud pociťoval následky požití drogy a byl citlivější. Pobyt v chatrči byl pro něj noční můrou horka, hluku, much a vše prostupujícího ohavného zápachu. Co si myslel Biggles, to si nechal pro sebe. Mluvil málo, většinou seděl a přemýšlel. Kouřil cigaretu za cigaretou, prý, aby zaháněl létavý hmyz a potlačil poněkud ten hnusný pach.

Něco však bylo Gingerovi jasné. Ať už Biggles plánoval cokoliv, útěk to nebyl. Ten by se sotva mohl podařit. Jednak tu byly stráže a kromě nich se venku shromáždili určitě všichni domorodci. Zřejmě očekávali neobvyklou zábavu. Dav, který obklíčil jejich chatrč, povykoval a divoce gestikuloval. I kdyby jim ponechali jejich pistole, sotva by Biggles a Ginger prorazili takové obklíčení. Jak poznamenal Biggles, tudy cesta nevedla.

K večeru se dala do pohybu karavana mužů, žen i dětí a s naloženými zvířaty se vydala na východ, k Rudému moři. Tehdy Biggles promluvil: „To je transport otroků. Vida, Ambrimos jede i v tom. Není snad ohavnější obchod než obchod s lidskými bytostmi a ten gauner se skutečně neštítí ničeho. Pro peníze udělá všechno."

„Aspoň s sebou vzali část much," konstatoval mrzutě Ginger. „Dosud jsem netušil, kolik těch potvor na světě žije."

„Ve špíně se jim zkrátka daří," přikývl Biggles, „jako všemu hmyzu. Ale nejšpinavěji hmyz mezi všemi je Ambrimos. Je to takový červ, kterého už dávno měli zašlápnout. Naneštěstí se tento druh vyskytuje v dnešních časech velice často."

Nastalo mlčení.

Po chvíli se ozval Ginger: „Copak asi dělá Bertie?"

Biggles odklepl popel z cigarety: „Pravděpodobně na nás čeká na polním letišti."

„Mohl se přece rozhodnout, že nás bude hledat tady."

„Copak by zde pohledával. On přece neví, že jsme tady. Zahar nevěděl, kam odjíždím, tak mu to nemůže říct. Pokud se vrátí,

rozhodně se bude snažit vyhodit tu zeď. Ale proti tomuto davu by nezmohl nic.“

„Chceš říct, že budeš prostě sedět a nečinně čekat, až se Ambrimos rozhodne, že nás odpráskne?“

„Víš, snad, jak tomu zabránit? Já ne. Pokud vyjdeme ven, ti divočáci venku do nás nadělají díry jak do ementálu. Jak je tak sleduji, po ničem jiném netouží.“

Znovu zavládlo ticho.

„Do téhle kaše jsem tě dostal já,“ poznamenal nešťastně Ginger.

„Nevykládej hlouposti,“ odpověděl břitce Biggles. „Přišli jsme sem spolu a znali jsme riziko. Všechno se dalo nesprávným směrem. Nic víc. Pokud se něco nepodaří, nikam se nedostaneš, když budeš zkoumat, čí je to vina. Musíme zkrátka počkat na to, co přijde. Pokud se mi podaří někomu z těch barbarů vyrvat kopí a probodnout Ambrimose, budu spokojený, že se mi aspoň něco podařilo. A taky spoléhám na Bertieho, že jim udělá pěknou díru do zdi.“

Den zhasínal. Slunce kleslo pod okraj hřebene *wadi* a dole začaly tmavnout stíny. Směsice hlasů venku ještě více zesílila. Najednou se však rozhostilo ticho.

„Co se děje?“ vyzvídal Ginger.

„Řekl bych, že přichází Ambrimos, aby se potěšil pohledem na nás,“ odpověděl Biggles.

Měl pravdu. Dav kudrnatých domorodců s divokýma očima se rozestoupil a ve dveřích chatrče se najednou objevil Sultán. Zavolal na Bigglese a Gingera, aby vyšli ven.

Poslechli ho. „Udělal jste moc dobře, že jste zůstal venku,“ řekl mu Biggles. „Zápach v té díře není k vydržení.“

„Lituji, ale bylo to jediné stinné místo, které jsem vám mohl nabídnout,“ zavrčel Ambrimos a dělal, že nepochopil narážku. „Promyslel jste si moji nabídku?“

„Nebylo co promýšlet,“ zareagoval Biggles.

Ambrimos vzdychl: „Víte co vás potom čeká?“

„Řekl jste nám to. Není třeba o tom donekonečna žvanit.“

„Pak to tedy padá výlučně na vaši hlavu,“ řekl Ambrimos tvrdě. „Myslíte si snad, že mluvím do větru?“

„Proč bych si něco takového měl myslet?“

„Asi máte pravdu. Proč vlastně? Strkal jste nos do mých záležitostí a tohle se pak stává lidem, kteří to udělají.“

„Přijde den, kdy poznáte co se stává lidem, kteří dělají to co vy!“ prohlásil Biggles.

Ambrimos se rozesmál. „Tady ne,“ řekl. „Ruka vás Britů je možná dost dlouhá, ale až sem nedosáhne.“

„Nebuďte blázen,“ zachmuřil se Biggles. „Dosáhne tak daleko, jak vy se ani nikdy nedostanete.“

Sultán svraštil čelo: „Vy se ještě odvažujete vyhrožovat? Vy Britové jste skutečně tvrdé palice. Říkají vám tak. Já však už najdu způsob, jak změknete!“ Pokynul někomu v davu a ustoupil.

Několik domorodců je těsně obstoupilo. Půl tuctu rukou se chopilo Gingera a stejný počet uchopil Bigglese. Rozvášněná smečka se rozestoupila. Někam je vlekli…

Ginger brzo pochopil, co Ambrimos zamýšlí. Muž nelhal. Uprostřed *wadi* stál prastarý fíkovník se silnými větvemi, jež odstupovaly z kmene v pravém úhlu. Na silné větvi byly přivázány dva provazy se smyčkami na konci. Pod ní byla přes dvě dřevěné bedny položena hrubá fošna. Ginger se rozhodl: „Vypadá to, že tentokrát se z toho nedostaneme.“

Biggles neodpověděl.

Zajatci byli vedeni ke stromu špalírem nenávistného mlčení. Poblíž seděli na balvanu dva muži a kouřili cigarety. Jeden byl Sultánův místní šéf a druhý, podle Bertieho popisu, pilot mothu. „Prominete mi zajisté, že používám poněkud staromódních metod,“ posmíval se jim přehnaně zdvořile Ambrimos. „Moji lidé nemají takovou podívanou příliš často. Rádi by si jí užili a já se jim budu snažit vyhovět. Zároveň snad oceníte mou velkorysost, když použiji vaši vlastní národní metodu odpravování lidí. Kdybych zde osobně nedohlížel na pořádek, byl by váš odchod z tohoto světa daleko delší a mnohem bolestnější. Byli byste tedy tak laskavi a vystoupili na to prkno?“

Ginger posmutněl. Toto byla naprosto beznadějná situace, v jaké se dosud nikdy neocitl. Celou dobu bláhově doufal, že Biggles něco vydumá. Když se však nyní díval na surové tváře okolo, pochopil, že se dá sotva co podniknout. Neviděl naději na únik z takové prokleté

bžundy. I kdyby nějakým zázrakem dorazili Bertie se Zaharem, co by zmohli proti té rozdivočelé sebrance? Všichni by zde nakonec v nerovném boji zahynuli. A nejbližší britská vojenská základna leží až na opačném břehu Rudého moře. Od nich si taky nemohou slibovat žádnou pomoc. Poprvé v životě propadl Ginger černým myšlenkám. V rudé záři zapadajícího slunce váhavě vystoupil na napříč ležící fošnu vedle Bigglese a prohlížel si shora tváře stažené nenávistí. Otočil se k Bigglesovi a podíval se mu, pravděpodobně naposledy, do očí.

Biggles se omluvně usmál: „Tak sbohem, chlapče. Odpusť mi, že jsem tě sem přivedl. Zažili jsme toho spolu dost a věřím, že se tam nahoře zase setkáme!“ Dav dole zmlkl, když na prkno vystoupil obrovitý Sudánec. Jeho úkolem bylo zřejmě navléct smyčky oprátek. Sáhl po nejbližším provaze, když vtom zazněl výstřel z pušky.

Všechny hlavy se otočily ve směru, odkud přicházel zvuk. Ozvalo se temné hučení hlasů z davu. Ambrimos dal úsečně pokyny svému předákovi, který vstal a šel podél *wadi* k místu, kde se zužovalo na způsob průrvy. Kdo to mohl střílet a proč, uvažoval Ginger. Obrovský Sudánec hleděl taky k průrvě a jeho pozornost ochabla. Ginger viděl, že Biggles se k domorodci sune blíž a blíž a nespouští oči z těžkého nože, který měl muž za pasem. Než však mohl Biggles svůj záměr dokončit, prořízl napětí ve vzduchu docela obyčejný pozdrav.

„Nazdar,“ ozvalo se. „Co to tam dole vyvádíte?“

Gingerův pohled se stočil na vrcholek *wadi*. To, co spatřil, vyvolalo na smutné tváři mladého letce záchvat nepříčetného veselí. Proti obloze stál Bertie a pečlivě si nasazoval svůj monokl. Bok po boku s ním stál Zahar.

„Ztřeštěný jako vždycky,“ zamumlal Biggles.

„Hoši, co to zkoušíte?“ halekal Bertie.

„Oni nás zkoušejí věšet,“ zahulákal v odpověď Ginger. Říkal si, že je nejvyšší čas, aby Bertie pochopil situaci.

„Skutečně! Můj ty pane,“ zaznělo od Bertieho. Pak Bertie zahrozil prstem: „Ambrimosi, ty darebáku, hned s tím přestaň!“

S těmi slovy skopával dolů písek z okrajů *wadi*. „Říkal jsem. Je to cvok,“ poznamenal Biggles.

Ovšem nahoru se nedívali jenom Ginger s Bigglesem. Otočily se tam všechny hlavy a všichni obyvatelé *wadi* teď zírali na Bertieho. Z davu zazněly první vzrušené výkřiky a ti, kteří stáli nejblíže, se už rozběhli k vetřelcům, aby je mohli zadržet. Snad by se jim to i podařilo, kdyby Bertie nezahájil palbu ze své spolehlivé pistole. Ovšem pravděpodobně by mu nepomohla nakonec ani ona, kdyby nedošlo k dalšímu nečekanému překvapení.

Biggles právě vytrhl Sudánci z opasku nůž a muže skopl dolů, když se odněkud z děsivé blízkosti ozval ohlušující výbuch. Všichni cítili, že to bylo nedaleko, ale nikdo neviděl nic. Až po chvilce se zvedl mrak dýmu, písku a úlomků kamení. Hned nato, dřív než dozněla ozvěna exploze, dolehlo k zástupu zlověstné zadunění připomínající zvuk hromu. Trvalo to sotva okamžik, než zahlédli vodní stěnu, která se jako lavina dosahující výše dvaceti stop s rachotem rozlévala ve *wadi* rychlostí expresního vlaku.

Ginger stál v ohromení a nemohl se probrat. Jako ve snu zahlédl Bigglese, jak vrhá nůž po Ambrimosovi, který se dal na panický útěk i se svými věrnými. Trhl sebou, až když na něj Biggles zblízka křičel: „Provaz! Rychle! Musíme nahoru po provazech!“

Ginger se konečně zorientoval. Pochopil, co Biggles zamýšlí. Začal šplhat nahoru, píď po pídi po provaze, který je měl ještě před chvílí zbavit života. Vyšlo jim to tak tak. Když se Ginger skrčil, obrovská vlna s hukotem smetla primitivní popravčí stoličku, na níž s Bigglesem ještě před chvílí stáli. Se supěním se namáhavě přitáhl rukama na silnou větev, z níž provaz visel. Usedl na větev a pozoroval shora boží dopuštění, které páchala špinavě žlutá masa hučící vody. Rozhlédl se a jediné osoby, které viděl, byli Bertie a Zahar, bezpečně vysoko nad potopou a Biggles, který seděl na stejné větvi opodál. Není třeba velké představivosti, aby člověk pochopil, co se přihodilo zástupu dole. Všichni lidé a všechny věci ve *wadi* s výjimkou silných stromů, prostě úplně všechno, bylo smeteno divokou vodou, která vyplnila *wadi*.

„V té nádrži bylo daleko víc vody, než jsem předpokládal,“ poznamenal Biggles.

Ginger na něho vrhl prázdný pohled. Dosud se nevzpamatoval ze šoku, z pocitu, že jejich zázračná záchrana je jenom fantastický

sen. Nevěděl, co by řekl, tak neříkal nic. Ještě před chvílí to přece vypadalo, že je všechno ztraceno…

Biggles si zapálil cigaretu. „Prima práce," volal na Bertieho.

Bertie udělal gesto, jako by zdravil kloboukem.

„Bertie teda napáchal pěknou paseku," poznamenal konečně Ginger, který se konečně vzpamatoval a se zájmem obhlížel spoušť dole.

„Nikdy neudělal nic lepšího a k tomu v pravý čas," odpověděl s důrazem Biggles.

„Co ovšem přijde teď?" zeptal se Ginger. „Jestli zůstal naživu byť i jediný z těch darebáků, bude mít na nás pěknou pifku."

„Řekl bych, že většina, byť by byla naživu, má teď zatraceně jiné starosti než to, co je s námi," odpověděl Biggles. „Nepředpokládám, že by uměli plavat, i když ani to by jim nepomohlo. Rozhodně musíme zůstat, kde jsme, dokud hladina neklesne."

Během deseti minut se skoro úplně setmělo. Bertie zjistil, že se už mohou bezpečně přebrodit několika palci kalné vody s bahnem.

„Páni důstojníci, přestaňte si konečně hrát na opice," oznámil jim svým svérázným způsobem. „Podívejte na tu spoušť, na mé jediné trochu slušné boty! Vypadají ohavně."

Biggles seskočil do bláta.

„Navrhuji, abychom se z toho dostali co nejdřív," prohlásil Ginger, který dopadl s mohutným žuchnutím o kus dál.

„Nemyslím si, že se zrovna teď musíme honit," odpověděl mu Biggles. „Na každý pád nepůjdu dřív, dokud si neověřím jakou škodu voda napáchala. Zvlášť by mě zajímala plantáž *gurry*. Mimochodem, Bertie, kde ses tu najednou vzal? Tys věděl, že jsme zde?"

„Neměl jsem ani tušení," prohlásil Bertie. „Řekls ale přece Zaharovi, že musím zničit přehradu. Tak jsem se to rozhodl udělat a potom teprve vás hledat. Oči mi mohly z důlků vypadnout, když jsem vás viděl stát pod tou primitivní šibenicí. Pořádně to se mnou zacloumalo, to ti povím."

„Ty jsi sem dopochodoval?"

„Houby! Přiletěl jsem tím mothem ve výšce maximálně šest palců.“

„Kdes ho nechal?“

„Asi míli odtud. Zahar si to místo pamatuje, aspoň doufám.“ Společně vykročili blátem a drželi se směrem k levému břehu *wadi*, jenž byl suchý. Vyšplhali na něj, aniž kohokoli potkali. Dokonce ani hlásek nesvědčil pro to, že by v *El Moab* ještě někdo zbyl. Při pohledu shora bylo ještě dost světla na to, aby mohli posoudit rozsah katastrofy.

Vodní příval byl daleko účinnější, než si Ginger představoval. První nápor musel sebrat všechno, co stálo v cestě, protože dno *wadi* zůstalo úplně holé. Ani jediné stavení se nezachovalo. Z chatrčí zbylo pár latěk, které byly rozhozeny cestou, kudy proudila voda. Na mnoha místech proud podemlel břehy *wadi* a náhlá eroze uvolnila zeminu, která na způsob laviny tříštila a pohřbívala všechno, včetně lidských těl. Na všem se usazovala všudypřítomná vrstva písku.

Takové smršti nemohla uniknout ani plantáž *gurry*, Biggles se však chtěl přesvědčit na vlastní oči. Požádal ostatní, aby na něj počkali a sestoupil dolů do míst, kde se pokoušeli *gurru* vypěstovat. Brzy byl zpět. „Všechny rostliny byly buď vyplaveny z půdy nebo jsou naopak pohřbeny pod tunami naplaveného bahna,“ hlásil. „V každém případě už po nich není ani památky.“

Co se stalo s Ambrimosem a jeho hordou nebylo zcela jisté. Biggles zastával názor, že každý ve *wadi* musel být zachycen vodní smršťí a vlečen pryč, často až na míle daleko. Tam byl vyvržen, ať už živý nebo mrtvý. Daleko pravděpodobněji mrtvý. Nebyl čas to zjišťovat. Kraj se už ponořil do úplné tmy a skutečné pátrání nepřicházelo v úvahu. Protože zde už neměli nic na práci, rozhodl se Biggles k rychlému návratu na polní letiště. Všichni měli strašlivý hlad a potřebovali odpočinek.

„Varuju tě, kamaráde, ten ubohý stařičký moth čtyři neunese,“ vykřikoval Bertie, když vyrazili na místo, kde zanechali cizí letoun.

Biggles odporoval: „Ale unese, pokud se s ním nebudeme snažit odlepit od země!“

„Máš v úmyslu s ním celou cestu popojíždět?“

„Proč ne? Chlápek, co mu patří, určitě nebude moth dlouho potřebovat. Apoň mám takový dojem. Pořád je to lepší než jít pěšky, nemyslíš?“

„To máš tedy absolutně pravdu,“ souhlasil vřele Bertie.

Tak se tedy o hodinu později naskytla divé zvěři v poušti podivuhodná podívaná na letadlo, které se kodrcalo měsícem ozářenou pustinou se dvěma postavami zmáčknutými vpředu, přičemž jednou z nich byl Arab, jehož *gumbez* vlál ve větru hnaném vrtulí jako vlajka vítězné armády. Ze zadního sedadla zaznívala, písnička v podání Bertieho. Nevšedním hlasem opěvoval půvaby jakéhosi bicyklu pro dva.

Slovo na závěr

Společnost se na letiště číslo 137 vrátila k půlnoci a našla L.A.C. Blakeyho, jak sedí znuděně a poněkud nevrle na pytli s hašišem poblíž zborcené konstrukce hangáru. Přivítal posádku motha s smíšenými pocity nesouhlasu i úlevy.

„Co to bylo za nápad?“ rozčiloval se. „Není to legrace, sedět zde v noci a být obklopen všemi těmi vyjícími bestiemi!“

Biggles se jenom smál: „To byl jenom šakal nebo hyena. Nic by vám v žádném případě neudělali.“

„Ať to byl, kdo byl, sympatický mi není,“ prohlašoval zaměstnanec základny. „Co to všichni vyvádíte? Napřed mě zde necháte bez jídla a pití a potom si vyrazíte na projížďku mothem v téhle zatracené zemi nikoho. Mimochodem té mašině jste moc neprospěli.“

„To nevadí, naše není,“ odpověděl lehce Biggles. „A jak vám šla práce?“

„Ale docela to ušlo. Dal jsem to celé do kupy za pár hodin.“

„Můžeme letadlo vytáhnout?“

„Vyjeďte s ním a leťte, kam chcete!“

„Není tedy poškozené?“

„Mně aspoň připadá v pořádku.“

„To je bezva! Omluvte nás, že jsme vás zanechali na chvíli o samotě, ale měli jsme práci. Doporučím, aby vám po návratu udělili mimořádnou dovolenou. Ale teď se budeme muset trochu věnovat jídlu.“ Biggles zaskočil do skladovacího prostoru právě vysvobozeného letadla a přinesl spoustu dobrot v konzervách, trvanlivé pečivo a kanystr s vodou. „Musíme se prozatím spokojit s tímhle,“ oznámil všem. „Poslužte si vespolek.“

Blakey otvíral plechovky svým křivákem a brzy v tom nabyl značné zručnosti: „Jakpak zde zůstaneme dlouho?“ přál si vědět.

„Jenom do rozednění,“ řekl mu Biggles. „Kdo potřebuje spát, ať si poslouží. Já nejsem unavený, tak budu mít hlídku.“

Noc uplynula bez překvapení a časně ráno Biggles všechny poháněl, ať si pospíší.

„Co uděláme s mothem?“ zajímal se Ginger.

„Necháme ho, kde je," odpověděl Biggles. „Hašiš ale vezmeme s sebou do Adenu a popovídáme si tam s úřadem pro narkotika. Budou-li chtít moth, mají možnost jej vyzvednout. Možná je to Ambrimosovo vlastnictví, možná ale patří někomu jinému. Nerad bych dostal účet za ukradené letadlo. Ať si hezky úřady vystopují vlastníka a zařídí, co je potřeba."

Bigglesovo letadlo vyjelo z hangáru, kde bylo uvězněno a hned je všichni prohlíželi. Biggles stroj vyzkoušel na zemi a byl spokojen. Rozdělil společnost do dvou letadel. S ním letěl Ginger a Zahar, Bertie vzal Blakeyho. Motha zasunuli do jediného víceméně použitelného hangáru. Nakonec ještě Biggles do svého letadla naložil pytel hašiše. Obě letadla odstartovala zároveň. Biggles se však nedal přímo do Adenu. V nízké výšce zakroužil nad *El Moab* nebo spíš nad tím, co z něj zbylo. Mnoho toho nebylo. Ginger prohlásil, že mu to připomíná krajinu po bitvě. Plocha, na níž pěstovali rostliny, byla vodou vymletá až na skalnaté podloží. Zdálo se, že událost nepřežil nikdo. Přesto však v blízkosti zahlédli několik domorodců, kteří bloudili i se zvířaty krajinou a blížili se ruinám *El Moab*. Nebylo zřejmé, proč jdou zrovna tam, ale Zahar řekl, že hledají kořist, než se vrátí zase domů. Patrně se nemýlil, věděl, jak to tady chodí. Bylo zřejmé, že v *El Moab* už z místních nebude trvale žít nikdo. Touha bojovat z domorodců docela vyprchala, protože když zaslechli letadlo, všichni hledali úkryt.

„Ti nebudou dlouho nikoho otravovat," poznamenal Biggles, když obrátil letadlo a nabral přímý směr na Aden. „Rád bych ale věděl, co se stalo s Ambrimosem. To byl opravdový darebák. Takoví jsou nebezpeční. Potíž s nimi spočívá v tom, že se nespokojí se získáním peněz. Když už je mají, stoupne jim to do hlavy a začnou vymýšlet, jak ovládnout svět. Ambrimos byl blázen. Nahrabal si dost. Kdyby měl zdravý rozum a byl schopen jít životem rovně, což jsem mu radil, mohl do konce svých dní žít v přepychu, jak my říkáme – mohl spát v sametu. Místo toho to vypadá tak, že teď spí věčný sen někde v písku. Ale i kdyby byl náhodou naživu, myslím, že se neodváží v Adenu už nikdy ukázat. Určitě se neobjeví ani nikde jinde na Blízkém východě, protože dobře ví, že mu ve své zprávě budu věnovat hodně pozornosti. Plyne z toho, že přišel o své podniky

i o majetek, pokud ovšem nepřišel i o život, jak jsem už povídal. Jeho vlastní chamtivost mu podrazila nohy. Nestačilo mu *gurru* prostě prodávat. On na ni chtěl mít monopol a neštítil se kvůli tomu ani vraždy.“

„Není Boha kromě Boha,“ vpadl mu do řeči naslouchající Zahar.

„Musíme se co nejdřív vypravit domů, ať může plukovník Raymond konečně klidně spávat,“ uzavřel Biggles.

Let do Adenu probíhal podle očekávání. Zůstali tam jenom tak dlouho, jak bylo nezbytně zapotřebí, protože Biggles chtěl co nejdříve podat osobní hlášení plukovníku Raymondovi. Ihned po přistání odměnili Zahara slušnou sumou peněz, která na jeho jindy tak nehybné tváři vyvolala úsměv.

„Bůh je veliký,“ vykřikl. „Budiž mu sláva! A vy, sahibe, ať máte dlouhý a šťastný život! Za tyto peníze si koupím velbloudici a z jejího potomstva zbohatnu.“

„Štěstí nespočívá jenom v bohatství,“ otočil se k němu s úsměvem Biggles: „Musíš žít, jak se má a vždycky bojovat podle pravidel. Zvlášť teď, když je tvé jméno vyslovováno s takovou úctou ve všech *menzilech* od Mosulu po Mekku. Každý Arab se dřív nebo později doví, jak jsi pomstil smrt svého přítele Kuatima.“

Pokud vás to zajímá, díky doporučení, jež stálo v Bigglesově písemném hlášení o případu, byl Zahar získán do služeb britské vlády a nyní se svojí karavanou velbloudů zásobuje odlehlé základny v jižní Arábii.

Biggles se příjemně vykoupal a dobře najedl. Hned potom navštívil Normana, aby mu poděkoval za spolupráci a důvěrně ho informoval o tom, co se v poušti skutečně stalo. Pak poděkoval i veliteli letecké základny za veškerou pomoc a skutečně splnil svůj slib, který dal L.A.C. Blakeymu. Požádal o dovolenou pro toho dobrého muže. A potom byl Biggles už jednou nohou na cestě do Londýna.

Zpáteční let byl docela rutinní záležitostí, takže se oba proctery dotkly svými podvozky mateřského letiště zcela podle plánu. Do hodiny už seděli s dychtivě naslouchajícím plukovníkem Raymondem. Biggles byl vynikající vypravěč a jeho velitel ani nedutal.

O několik týdnů později, když se na celou záležitost už pozapomnělo, připomenul Biggles přátelům, že dostat dopis od kapitána Normana, v němž mu pisatel vylíčil místní neoficiální verzi celého případu. Biggles četl dopis nahlas a poslouchal i Algy, který se konečně vzpamatoval z toho, že promeškal takové skvělé dobrodružství.

Jak Norman psal, rozšířily se zaručené zprávy, které teď kolovaly po celém pobřeží Rudého moře. Nikdo nevěděl nic jistého, jisté však bylo, že Ambrimos zmizel i se svými domorodými pomocníky. Nicolo Ambrimos, v celém Rudomoří známý jako Sultán, obchodník s kadidlem, datlemi a mnohým dalším, méně počestným zbožím, prý ukončil svoji kariéru v *El Moab* buď utopením nebo zadušením strženými břehy *wadi*. Ať tak či onak, do Adenu se už nevrátil, ani ho nespatřili v žádném jiném přístavu, kde provozoval své pochybné podnikání. Z několika domorodců, kteří katastrofu přežili, žádný netušil, co vlastně způsobilo výbuch.

V tomto okamžiku Bertie, který si čistil svůj monokl, poznamenal: „Starý dobrý Zahar by řekl, že to musela být vůle Boží.“

Biggles přikývl. „O tom by mohl pochybovat jenom blázen,“ řekl s úsměvem.

Obsah:

Předmluva
Porada ve Scotland Yardu
Okol v Arábii
Otazníky v písku
Biggles jde na návštěvu
Biggles zasáhne
Nepřítel oplácí
Zasáhne příroda
Ginger vypadne ze hry
Zahar řeší záhadu
Překvapení pro Bertieho
Biggles si vyjede na koni
Sultán učiní nabídku
Zahar splácí dluh
Ambrimos dostává odpověď
Slovo na závěr

William Earl JOHNS

BIGGLES PROTI DROGOVÉ MAFII

Z anglického originálu Another job for Biggles
přeložil Pavel jansa
Autor obálky Josef Hnkava s využitím motivu Zd. Buriana
Ilustroval Pavel Andrýsek
Vydalo nakladatelství RIOPRESS,
Dýšinská 279, Praha 10-Horní Měcholupy
jako svoji 106. publikaci.
Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát.
Vytiskla ČTK-Repro Brandýs nad Labem
Doporučená prodejní cena 86,– Kč
ISBN 80-85611-71-6